

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

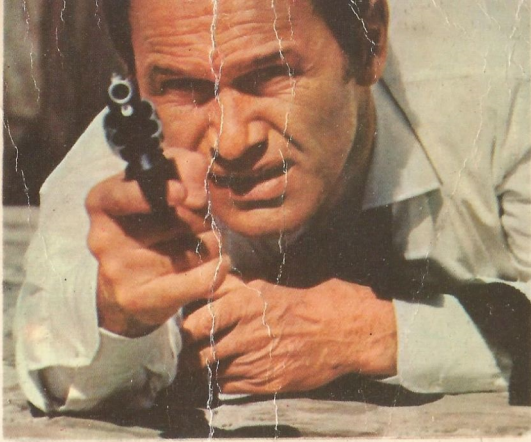
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

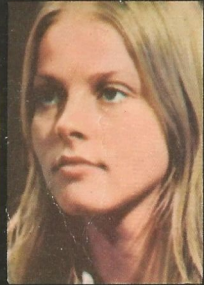
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYCAN
YAYINLARI

baba öldü

roman

Nick Quarry

Muhasebeci,
yumuşak siyah deri koltuğa
çırılçıplak gömülmüş,
zevkten baygın gözlerle,
boynundaki
köpek tasmaşını saymazsanız,
anadan doğma çıplak kızıl saçlı kızı
yiyip bitiriyordu.
On sekizlik kızın adı Enid'di ve pek
bilmediği numara da
yok gibiydi...

NICK QUARRY

BABA ÖLDÜ...

Türkçesi :
Mehmet Harmancı

UYCAN YAYINLARI

*

UYCAN YAYINLARI, 7

*

«BABA ÖLDÜ»'NÜN ASLI
İNGİLİZCE OLARAK
«THE DON IS DEAD»
ADIYLA YAYINLANMIŞTIR.

*

YAYIN HAKLARI (COPYRIGHT) :
UYCAN YAYINLARI, 1973

*

DİZGİ - BASKI - CİLT :
NURETTİN UYCAN KİTAP CİLT FABRİKASI
SERVİLİ MESCİT SOKAK NO. 12
CAĞALOĞLU, İSTANBUL

*

P.K. 1064 SİRKECİ

*

MART 1973

bir

ÖLÜM

I

KARANLIK ODADA oturmuş olan Tony Fargo gece gölgelerinin çöktüğü sokağı ve park yerini seyrediyordu.

Bir yandan da parmaklarıyla koltuğunun kenarına dayalı tüfeğinin yeni yağlanmış madeni kısımlarıyla tahta kabzasını okşamaktaydı.

Rahat bir hali vardı. Açık pencerenin önüne çektiği eski bir koltuğa yayılmıştı. Ayakkabılarını çıkartmıştı, spor gömleğinin düğmeleri açıktı. Adaleli ve kılsız göğsü ortadaydı. Yanında yerde kapalı ve kilitli büyük bir deri bavul duruyordu.

Aşağıya, sokağa bakarak sabırla bekliyordu.

Bekleyişinin bu duygusuzca sakinliğinde köylüce bir şey vardı. Kendisi Amerikada doğmuş olduğu halde damarlarında Sicilyalı dağ çobanlarının kanı dolaşıyordu. Bu, iri ve geniş kemikli yüzünden, kısa boylu

yapısından, kısa fakat çok güçlü kol ve bacaklarından da anlaşılıyordu.

Otuz yıllık hayatının büyük bir kısmını tıpkı bunun gibi beklemeyi gerektiren işlerde harcamıştı.

Kore Savaşında deniz piyadesinde keskin nişancı avcısı olan bir adam tanırdı. Herif sırf korku belâsıyla işinde usta olduğunu anlatmıştı. Keskin bir nişancının karşısında başka bir keskin nişancı oldu mu, ilk hareket edip de yerini belli eden öldürülürdü mutlaka. İşte bu herif böyle durumlarda çok korktuğunu ve bu yüzden burnunu bile kaşımadan bir hafta kımıldamadan duracağını iddia ederdi.

Tony Fargo, askere gidecek kadar budala olsaydım herhalde mükemmel bir keskin nişancı avcısı olurum, diye düşündü. Korkudan değil ama. İçinde bulunduğu gerilimde pek korku duymuyordu, ama belki de bunun için gerekli hayal gücünden yoksundu. Onun sabrı daha çok zevk için balık avlayan bir insanınkine benzerdi; beklemekle geçen uzun saatlar balığı avlamanın başlangıcı değil, avlanmanın bir zevkiydi.

Tony'nin oturduğu oda, demiryolu eşya depolarının yakınlarında, şehrin eski bölümündeki bir apartmanın üçüncü katının salonuydu. Odanın ışıklarını söndürmüştü. Hafif hafif çalan radyoyu dinlemiyordu bile, müzik sinirlerini yatıştırıyordu. Yatak odasının kapalı kapısının ardından sesler geliyordu. Frankie ile kız yine sevişmeye başlamışlardı.

Bir bakıma gıpta ediyordu Frankie'ye. Tony iş başındayken böyle şehvet duygularından yoksundu. Seks

güdüğü kısa devre yapardı sanki. Karşısında Raquel Welch bile olsa birşey yapamayacağına inanırdı.

Aslına bakılırsa kızın orada olmaması gerekiyordu. Aptalın biriydi kız, ortalıkta dönenlerden haberi falan yoktu, ama yine de sonraları hiç beklenmedik bir güçlük çıkarabilirdi.

Frank Regalbuto ile işe çıkmanın belâsı da buydu işte. Tony, Frank'ı severdi; kurnaz, kabadayı, her şeyi olduğu gibi kabul eden bir insandı. Neşeli bir arkadaştı. Ama sorumsuz olduğu zamanlar da çoktu. Artık yirmi yedi yaşına gelmişti, böyle çocuklukları geride bırakma vaktinin geçtiğini anlamalıydı.

Frankie'ye onlara sokağı gözetleyebilecekleri emin bir yer bulma görevi verilmişti. Tony onun bulduğu yere gelince kızın da apartmanla birlikte tutulmuş olduğunu öğrenmişti, ama bu konuda birşeyler yapamayacak kadar geçti artık. Kızı göndermek bir işe yaramayacaktı. Bu durumda işler sarpa sardığı takdirde hiç olmazsa onların kendi yanında bulunduklarını söyleyebilirdi.

Tony'nin artık kıza aldıracağı falan yoktu. Onu olduğu gibi kabul etmişti, onun varlığı işe yeni bir boyut katıyordu, hepsi o kadar:

İş kötüye varacak olursa öldürmek zorunda kalacaktı.

Bunun günahı da Frankie'nin başına olacaktı, kendisinin değil.

Tony kolundaki saatin fosforlu kadranına baktı. Geceyarısını bir iki dakika geçiyordu! Vakit tamamdı.

.

GECEYARISINI onbeş dakika geçerken içinde Arap'la Korsikalı'nın bulunduğu kaptıkaçtı şehre girdi.

Gidecekleri yere varmak için sola sapmaları gerekiyordu. Arap direksiyonu sağa kırdı.

Terli avuçları arasından direksiyon kayıyordu, kalbi güm güm atıyor, midesinde bir yanma duyuyordu. Arabada taşıdıkları mal her ikisi için de bir servet demekti. İkiye bölünüp masraflar çıktıktan sonra bile! Ama ta Lübnan'dan buraya kadar çok güç ve yorucu bir yolculuk yapmışlardı. Sanki her kilometrede bir yıl daha yaşlanmış gibi hissediyordu kendisini.

Şu malı da teslim edeyim, bir daha böyle nakliye işine girmeye tövbe, diye düşünüyordu. Bundan sonra yine eski işine dönecek, Türk kaçakçılarıyla Beyrut' taki alıcılar arasında komisyonculuk yapacaktı. Kârı az ama, iş hiç olmazsa böyle sinir bozucu değildi.

Yanında oturan iriyarı Korsikalı arkaya dönmüş, Arap birbiri ardından önüne çıkan köşeleri hızla döndükçe arka pencereden dışarısını gözetliyordu.

Şehre girerlerken arkalarında olan farlar artık görünmüyordu.

Arap'a, «İçin rahat etsin, bizi izlemiyorlarmış,» dedi.

Arap dikiz aynasına bakarak, «Belki de farlarını söndürdüler,» diye cevap verdi.

Korsikalı bir dakika kadar cevap vermeden arkalarını gözledikten sonra, «Hayır,» dedi.

«Ya yanıyorsan? Bizi izleyenler daha ilerde bu-

lunan bir araba ile telsiz bağlantısı kurmuş olabilirler. Belki de...»

«Bütün yol boyunca her gölgenin ardında polis görüp durdun sen de,» diye adamın sözünü kesti.

«Polisten beteri de var. Yolkesiciler...»

Korsikalı filozofça, «Ama o iş için beni yanında taşıyorsun ya,» dedi.

Sonra öne dönerek otomatik Luger'ini koltuğun üstündeki pardösüsünün üzerine dayadı. Şehir planını alarak inceledi, başını dışarı uzatarak araba bir yol kavşağında yavaşladığı sırada sokak adlarına baktı.

«Burada sola dön.»

Arap denileni yaptı.

İki sokak sonra Korsikalı, «Yine sola,» dedi.

Gecenin bu saatinde yolda pek az trafik vardı, ama Arap yine de randevu yerine giderken saatta otuz milden fazla sürmüyordu arabayı.

Korsikalının gözleri ara sokaklardan ayrılmıyordu. Her iki blokta bir de dönüp arkasına bakıyordu.

Tony Fargo'nun gözlemekte olduğu sokağa girdikleri zaman saat bire yirmi vardı.

Arap arabayı yavaşlattı. Korsikalı dört bir yanını iyice gözden geçirdi

Sonunda, «Bana kalırsa ortalık sakın,» dedi.

Arap üst dudağında biriken tuzlu terleri diliyle yalarken kaptıkaçtıyı park yerine soktu. Arabayı park yerinin girişindeki küçük kulübenin önünde durdurdu. Korsikalı silâhını pardösüsü ile örterken uyukulu gözlü bir zenci park bekçisi çıktı dışarı.

«Ne kadar kalacaksınız?»

«Bütün gece,» dedi Korsikalı. İngilizcesi bozuksa da anlaşılmaz değildi. «Belki yarın da kalırız. Belki de daha fazla.»

«Beş dolar depozito vermeniz gerek. Yirmi dört saattan az kalırsanız paranız iade edilir. Daha çok kalırsanız çıkarken üstünü ödersiniz. Saat başına elli sent, ya da yirmi dört saatına beş dolar.»

Korsikalı cebinden bir avuç para çıkardı. Alışık olmadığı paraları ayırmak epey zamanını almıştı. Sonunda pencereden dışarı bir beş dolarlık uzattı.

«Tamam mı?»

Bekçi duvar kenarında bir kaptıkaçtı ile kırmızı bir Firebird'ün arasını işaret ederek, «Oraya girebilirsiniz,» dedi.

«Teşekkür ederiz.»

Arap arabayı gösterilen yere sokarak motoru kapattı. Korsikalı Luger'ini sağ eline aldı. Silâhı saklamak için pardösüyü üzerine atarken parmağı tetikteydi. Yere inerek ağır ağır, kuşkuyla çevresini gözden geçirdi. Arap el frenini çekip ışıkları söndürene kadar da çevresini kollamaya devam etti. Arap direksiyonu kilitledi. Arabaya biri girecek olursa arabayı götürmeden önce bunu kırmaya çalışmanın ne kadar gürültülü bir iş olacağını biliyordu.

Arap da yere indi. Ön kapıları kilitledi, arka kapıların kilitli olup olmadıklarını yokladı. Korsikalı park yerini kollamaya devam ediyordu. Bakışları gölge sokaklarda, park yerini çevreleyen binalarda dolaşıyordu.

Kendilerini gözetleyen kimseye rastlamamıştı. Ama birilerinin var olduğunu biliyordu. Bunların orada bulunması gereken insanlar olduklarını ümit etti.

Bütün endişeli haline rağmen kaptıkaçtının ve değerli yükünün yanından ayrılmak istemeyen Arap'a baktı.

«Haydi yürü,» dedi.

Arap adamın peşinden yürüdü park yerinin dışına doğru. Pardösüsünün altında gizlediği Luger'inin te-
tiğindeydi Korsikalının parmağı.

Bir blok kadar yürüdükten sonra Korsikalı durdu. Birkaç saniye arkalarına baktı, sonra pardösüsünü sırtına geçirerek tabancayı cebine soktu. Ama elini tetikten ayırmamıştı.

Sokakta bir tur attıktan sonra Armitage adındaki küçük bir otele girdiler. Kayıt çok kolay olmuştu. Yerleri o sabah ayrılmıştı. Otelci kendilerini hemen odalarına çıkardı. Korsikalı adama bahşişini verdi ve Arap iki yatağın arasındaki pencereye doğru giderken adamın arkasından kapıyı kilitledi.

Pencereden bakınca aşağıda park yerindeki kaptıkaçtı-
larını görüyorlardı.

ARMITAGE Oteli'nin arka tarafına bakan penceresinden Tony Fargo iki adamın arabalarını park yerine bıraktıktan sonra çıktıklarını görmüştü. Adamlar gittikten sonra yine park yerini ve sokağın girişlerini gözetlemeye devam etti. Arada bir, bir araba geçiyor, bir yaya hızlı adımlarla yürüyordu. Saat ilerledikçe arabalar da, yayalar da seyrekleşti.

Saat ikiye on kala köşede bir sarhoş belirdi. Adam sarsak adımlarla sokak boyunca yürüdü, Armitage'in yanına varınca sendeler gibi oldu ve duvara yaslanarak durdu. Yüzü park yerine çevriliydi.

Tony Fargo masanın üstündeki küt burunlu 38'lik Colt Cobra tabancasının yanında duran dürbünü alarak duvara dayanmış duran adama baktı.

Gerçekten de sarhoşa benziyordu adam. Sefil bir herif. Üstübaşı yırtık, sakalları uzamış, yüzü pis.

Tony bu sefer dürbünü Arap ile Korsikalının kaldıkları odaya çevirdi. Perde indirilmişti. Her ikisi de uyumuş olmalıydı.

Tony sıra ile görebildiği bütün pencerelere baktı dürbünle. Sonra da damlara. En sonra da sokak ağzlarına ve gölgeli kapı içlerine. Eğer kendisinden başka bir gözetleyen varsa çok dikkatli davranıyordu doğrusu. Tek bir kişi bile görememişti henüz.

Dürbünü masanın üstüne 38'liğin yanına bırakarak beklemeye devam etti.

Bu miktarda bir malın polislerin haberi olmadan getirilmesi düşünülemezdi. Şehirde esrarsızlıktan kıvranan, mal bulamamaktan yakınan pek çok esrarkeş ve bunlara açlıklarının pek yakında giderileceği vadedinde bulunan pek çok satıcı dolaşıyordu. Bir yıl kadar önce bunun gibi büyük bir parti mal, tam el değiştirirken pusu kurmuş olan narkotik büro memurları tarafından ele geçirilmişti. Ancak polisin bu işten haberi olmuş olsaydı bulundukları yerin çevresi bir polis ordusu tarafından sarılmış olurdu. Ve nasılsa ergeç onların varlıklarının bir belirtisine rastlardı. Bel-

ki de malı ele geçirirlerdi, büyük bir kayıp olurdu bu, ama bu sefer hiç olmazsa yakalanan kimse olmayacaktı.

Ya polis olmadıkları halde ortalığı gözleyen başkaları varsa...

Yatak odasının kapısı açıldı. Frank Regalbuto içeri girerek uykulu bir mutlulukla gerindi. Ayağında pantolonu vardı, ayakları ve göğsü çıplaktı. Onda da Tony'de olduğu kadar Sicilyalı kanı vardı ama Frank, Tony'ye hiç benzemiyordu. Uzun boylu, atletik yapılı, ince vücutluydu. Yüzü zayıf ve çilli, gözleri koyu mavi, saçları açık sarı renkteydi. Arasına öfkelendiği olursa da genellikle yumuşak başlı bir insandı.

Yatak odasının kapısını kapattıktan sonra küçük mutfığa giderek musluğu açtı.

Tony Fargo, «Kapıyı kilitle,» dedi. «Kızın buraya girmesini istemiyorum.»

Frank, kendini övercesine, «Kendinden geçti, korkma,» dedi. «Ben işlerini bitirdim mi, hiç merak etme ölü gibi sızıp kalırlar.»

«Ben merak ederim,» dedi Tony. «Bir Patron oğlu olduğun halde gerçekten de kimi zaman epey budalalık yaptığın oluyor.»

Frank sırtıttı. Bunun nedeninin onun kendisinden korktuğu demek olmadığını Tony bilirdi. Böyle sözlerle alınmazdı sadece.

Frank iyi yüreklilikle gülümseyerek, «Ne yapalım, ben *Capo*'ya benzememişim,» dedi. Bir masrapayı yarıyariya suyla doldurarak ocağın üzerine koydu. «Dışarlarda bir şey var mı?» diye sordu.

«Ortaya çıktılar. Şimdi oteldeler, yatıyorlar.»

Frank pencerenin yanına gelerek park yerine baktı. «Hangisi?»

«Kaptıkaçtı. Kırmızı Firebird'ün yanındaki.»

Frank bir süre arabaya baktıktan sonra bakışlarını çevrede dolaştırdı.

«Bir tehlike falan var mı?»

Tony az önce gördüğü sarhoşu düşündü.

«Sanmıyorum. Şimdilik pek yok hiç olmazsa.»

II

FRANK MUTFAĞA DÖNEREK bir fincanın içine iki büyük kaşık kahve attı. «İster misin?» diye sordu.

«Hayır, ben biraz uyuyacağım.» Tony silâhını alarak ayağa kalktı. «Nöbet sırası sende.» Tüfeğini pencerenin yanına dayadı. «Anormal birşey görürsen beni uyandır. Bir şey olmazsa bırak saat ona kadar uyuyayım.»

Frank Regalbuto başını salladı. Su da hemen hemen kaynamıştı. Fincana doldurdu, iki kaşık da şeker koyduktan sonra fincanı dürbünün ve Tony'nin 38'liğinin durduğu masaya taşıdı.

Ceketi kanepenin üzerindeydi. Tony yatak odasına doğru giderken cebinden kendi polis 38'liğini aldı.

Tony kapıyı açarken durakladı. «Sakin uyuma ha!»

Frank, arkadaşının yüzüne bakarak gülümsedi.

«*Antonio mio*, sanki sırlıslıklam aptalmışım gibi davranma bana. Benim de o kadarcık aklım var, merak etme.»

«İnşallah öyledir, Frankie. Umarım ki öyledir.»

Yatak odasına girerken kapıyı kapattı. Ucuz mobilyalarla döşenmiş bir odaydı bu. Yatak epey büyüktü, ancak kızın yana açılmış kol ve bacakları yatağın yarısından çoğunu kaplamıştı. Kız sırtüstü yatmış derin bir uykuya dalmıştı. Yüzünde bir mutluluk ifadesi vardı. Çok gençti. İri göğüsleri havaya dikilmiş, başları tavanın iki yanına dönüktü. Saçları sarıydı.

Anahtar kilidin üzerindeydi. Tony kapıyı kilitleyip anahtarı cebine attı. Sonra soyundu, eşyalarını düzenli bir şekilde iskemlenin üzerine yerleştirdi. Yatağın yanına gidince kızın sol kolu ile bacağını iterek kendine bir yer açtı. Kız kendine gelemeden yatağın ucuna doğru yuvarlandı. Hafifçe horlamaya başladı.

Tony, yine bir gıpta duydu Frank Regalbuto'ya.

Komodinin üzerindeki abajurun düğmesini çevirdi, yatağa girdi ve yüzüstü yattı. Zihninden bütün düşünceleri itti.

İki saniye sonra uyumuştı bile.

BİRDENBİRE uyandığında sabah ışığının pencereden içeri girmekte olduğunu farketti. Kendini böyle aniden uyandıran şeyin ne olduğunu görmek için başını çevirince kızın yataktan kalkmış olduğunu gördü. Çırlıçılak kapıya doğru gidiyordu

Tony bir hamlede bacaklarını yataktan dışarı fırlatarak oturdu. «Dur bakalım olduğun yerde!»

Kız korkarak olduğu yerde kalakaldı.

«Hay Allah...»

«Bu odadan dışarı çıkmak yok. Bunu biliyorsun herhalde.»

«Hay Allah kahretsin ! Biraz kahve içecektim be. Hem neden bu kadar korkuyorsun sen kuzum ? Ne oluyor dışarda sanki?»

«Gerçekten bilmek istiyor musun?» diye Tony hafif sesle sordu.

Kız erkeğin gözlerine bakınca titredi. «Hayır. Ben... ben kahve istiyordum. Ağzım berbat...»

Tony Fargo saatına baktı. Ona yirmi vardı. Bundan sonra uyumanın anlamı yoktu nasıl olsa. «Sen burada bekle ben gider getiririm,» dedi.

Kız tuvalet masasının önündeki tabureye oturup erkeğin elbiselerini giymesini seyre başladı.

«Epey kuvvetliye benziyorsun be!» dedi.

«Öyleyim de.» Tony oturup çoraplarını giymeye başladı.

Kız erkeğin bacaklarının arasına bakarak bir kahkaha attı. « Frankie kadar değil ama.»

Tony öfkeden yüzünün kızardığını hissediyordu. Başka zaman olsa kızı bir tokatta odanın öteki ucuna uçurmak işten bile değildi, ama şimdi pek normal şartlar altında sayılmazlardı.

Dişleri arasından, «Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun,» dedi. «Ben o biçimim.»

«Haa,» dedi kız. Sözüne inanmıştı. «Özür dilerim.»

Kızın aptallığı Tony'yı kendine getirmişti. «Neden? Erkek arkadaşlarım pek hoşlanıyorlar bundan,» dedi.

Ayağa kalkıp donunu ve pantolonunu giydi, gömleğini sırtına geçirdi. Cebinden anahtarı çıkararak kapıyı açtı.

«Sakın yerinden kımıldayayım deme ha!» diyerek dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Frank Regalbuto çıplak ayaklarını pencerenin kenarına dayamış koltukta oturuyordu. Başını çevirerek Tony'ye baktı. Bütün gece nöbette kalmış olmasına rağmen gözlerinde uyku belirtisi yoktu.

«İyi uyudun mu?»

«Eh, öyle sayılır.» Tony pencereye doğru yürüdü. «Birşeyler var mı?»

«Hayır. Eğer bir pusu varsa bunun gördüğüm en ustaca pusu olduğunu söyleyebilirim.»

Tony park yerini ve sokağı gözden geçirdi. Sokaktaki insanların ve arabaların sayısına bakılacak olursa anormal bir durum yoktu. Komşu binalara, damlara, sokak aralarına inceden inceye baktı. Hiç bir şey! Masanın üstündeki dürbünü alarak Arap ile Korsikalının bulunduğu odayı gözetlemeye başladı.

Jaluzi hâlâ inikti ama biraz aralanmıştı şimdi. Tony aradan birinin dışarı baktığını görebiliyordu.

Dürbünü yerine bırakarak kanepeye oturdu ve ayyakkabılarını giymeye başladı.

«Ben biraz dışarı çıkıyorum,» dedi.

«Pekâlâ.» Frank ayağa kalkıp, gerindi, «Off be sırtım kaskatı kesilmiş,» dedi.

Tony Fargo Colt Cobra'sını alıp pantolonun beline soktu. Ceketini giyerek tabancanın görünmemesi için alt düğmesini ilikledi.

«Orospu kahve istiyor,» dedi.

«Ben de.» Frank mutfığa gidip musluğu açtı.

«İçerde içsin kahvesini,» diye Tony uyardı onu kapıdan çıkarken. «Sakın buraya sokayım deme.»

Frank içini çekti.

«Doğrusu artık ne demek istediğini anlamaya başladım.»

Dar merdivenin basamakları yırtık pırtık bir muşamba ile kaplıydı. Apartmandan kendisine çocukluğunu hatırlatan bir çöp ve yemek kokusu karışımı yükseliyordu. Tony aşağı inene kadar kapılardan açılan olmadı. Giriş holünün bir de arka kapısı vardı. Tony ağzı açık çöp tenekelerinin yanından geçerek bu kapıdan dışarı çıktı.

Sokakta oynayan iki çocuktan başka kimse yoktu. Kaldırımdan yürüyerek sokağın sonuna kadar gitti. Orada bir süre gözlerini güneşe karşı kasarak durup çevresine baktı. Yayalar hızlı hızlı yürüyorlardı. Boş dolaşan, salına salına gezen kimse yoktu. Sokakta epey yoğun bir trafik vardı. Tony içinde adam oturan park etmiş arabalar var mı diye bakındı, böyle bir şey de göremedi.

Karşı kaldırıma geçerek bir tütüncü dükkânına girdi ve bir paket sigara aldı. İçerde tek bir müşteri vardı, şişman yaşlı bir kadın. Sigaranın parasını öde-

yip dışarı çıktı ve park yerinin yanındaki sokağa doğru yürüdü.

Sokağın başına gelince duraklayıp bir sigara yak-tı. Sigarasını yakmakta ağır davranıyor, bir yandan da bakışlarıyla bütün binaları, bütün park etmiş ara-baları tarıyordu. Sonra da sokağın ucuna kadar ağır ağır yürüdü.

Diğer köşede bir aşçı dükkânı vardı. Tony içeri girip portakal suyu, kahve ve kahvaltı ismarladı. Por-takal suyunu içerken tezgâhın arkasındaki aynadan dükkânın içini gözlüyordu. Polise benzeyen kimse yok-tu müşteriler arasında. Çoğunlukla kamyon şoförle-riydi bunlar. Şüphesiz içlerinde polis de olabilirdi, ama Tony buna pek ihtimal veremiyordu. Hepsi biran önce yollarına devam etmek isterlermişcesine acele ile atıştırıp duruyorlardı.

Tony bir yandan kahvesini yudumlarken bir yan-dan da kahvaltısını yemeye başladı. Bu arada gözünü de dükkânın önündeki camdan ayırmıyordu. Sokağın üst başından gelen bir araba dikkatini çekti. Çok ağır geliyordu araba. Ama içinde tek bir sürücüden başka kimse yoktu. Tony arabayı gözetlerken adam da park yerine girdi, dışarı çıktı saatına baktı ve aceleyle yü-rüdü gitti. Tony yine önüne döndü ve kahvaltısını ta-mamladı.

Dışarı çıkınca Armitage Otel'i'ne kadar gitti, içeri girdi. Otel kâtibi oturmuş gazetesini okuyordu. Tony içeri girince başını kaldırıp bakmadı bile. Duvar di-bindeki kanapede yaşlı bir çift oturmuş ellerindeki şehir planını gözden geçiriyorlardı. Bir adam yerleri

siliyordu. Ortalıkta başka kimse yoktu. Tony dışarı çıktı.

Park yerini bir daire gibi saran dört blokun çevresinde dolaştı bu sefer. Bir iki sefer de yan sokaklara girip çıktı. Bir keresinde de bir yangın merdiveninden dama çıkarak çevreyi kolağan etti. Sonra yeniden az önce kahvaltı ettiği dükkâna döndü.

«İki hamburger istiyorum, sarın lütfen.»

Aldıklarının parasını ödedikten sonra kahverengi kesekâğdını alıp karşı kaldırıma geçti ve akşam kaldığı apartmana döndü. Ancak bu sefer ön kapıdan girmişti.

Tony içeri girdiğinde Frank Regalbuto pencerenin önündeydi. Hızla arkasına döndü, koyu mavi gözlerinde sorular uçuşuyordu.

«İş tamam.» Tony kesekâğdını masanın üzerine bırakıp hamburgerlerden birini aldı.

«Emin misin?»

Tony arkadaşının yüzüne bakmakla yetindi.

Frank'ın omuzları hafifçe gevşedi. Hareket zamanı yaklaştıkça formunu buluyordu. «Tamam demek,» diyerek telefonu kaldırdı ve Armitage Oteli'nin numarasını çevirdi.

«Kırk iki numaralı odayı bağlayın.»

Tony sandviçinden iri bir lokma ısırды, buzdolabından aldığı bir şişe sütü bardağa doldurdu.

Frank otelin santralından gelen sesleri dinliyordu. Kırk iki numaralı odada biri telefonu açtı ama hiçbir şey söylemeden beklemeye başladı. Bir soluk sesi duyuluyordu sadece.

Frank, İtalyanca, «Çocuklar için ne kadar güzel bir gün,» dedi.

Korsikalı da İtalyanca olarak, «Evet, kuşlar ötüyor,» diye cevap verdi.

Birbirlerini böylece tanıdıktan sonra Frank, «Tehlike yok. On dakikaya kadar buluşabiliriz,» dedi.

«İyi.» Korsikalı telefonu kapattı.

Frank da telefonu kapatıp aç kurtlar gibi sandviçe saldırdı. Tony yemeğini bitirdikten sonra sütünü içmiş ve tüfeğin yanına gitmişti. Silâhı aceleyle parçalara ayırdı ve içinde bir terazi bulunan bir fermuarlı çantaya koydu. Fermuarı kapatarak yatak odasına gitti.

Kız odada değildi. Açık banyo kapısından akan duşun sesi geliyordu. Tony içeri girdi. Yeşil plastik perde çekilmişti. Tony helâyâya giderek işemeye başladı. Kız perdeyi aralayarak erkeğe baktı. Tony pantolonunun fermuarını çekerek kıza döndü.

«Biz şimdi gidiyoruz,» dedi. «Aklını başına topla da daha bir saat dışarı çıkma. Bir saat, anladın mı?»

Kızın yüzünden anladığı belli oluyordu.

Oturma odasına girerek kapıyı kapattı. Frank cebini giyyordu. Düğmelerini iliklemeden 38'liğini sağ cebine soktu. Dikkatle bakılmadığı takdirde cepte şişkinliğin farkedilmesine imkân yoktu.

Tony Fargo çantayı alarak dışarı çıktı. Frank Regalbuto da büyük ve ağır deri bavulu alarak onu izledi.

Tony ile Frank park yerine girdiklerinde Arap ile Korsikalı kendilerini bekliyorlardı. Arap kapıların

kilitlerini açmış şimdi de direksiyonun üzerine eğilip emniyet kilidini açıyordu. Korsikalı arabanın yanındaydı. Sağ kolu üzerine atılmış pardösüsü sağ elini gizliyordu. Tony, parmakları beline soktuğu tabancaya değecek şekilde sağ elinin başparmağını ceketinin iliğine soktu.

Onlar arabanın yanına vardıkları zaman Arap doğruldu. Endişeli bakışlarla bakıyordu.

Frank gergin bir şekilde gülümseyerek, «Haklıymışsın, kuşlar ötüyor,» dedi.

Arap az bir şey rahatladı.

Korsikalı gevşememişti. Tony Fargo ile birbirlerini süzüyorlardı. Daha önce birbirlerini hiç görmedikleri halde gözlerinde bir tanışıklık parıltısı vardı. İki profesyonel cellât birbirlerini ölçüyorlardı.

Arap hırslı gözlerle çantaya baktı, sonra arabanın arkasına gidip bagaj kapağını açtı. Frank çantayı içeri soktu. Tony de, sağ elinin başparmağını ceketinin iliğinden çekmeden, sol eliyle elindeki çantayı onun yanına yerleştirdi.

Frank direksiyona geçince Korsikalı da arkaya oturdu. Arap bagaj kapağını kapatıp arkadaşının yanına oturmaya çalışırken Tony sol eliyle ona engel oldu.

«Hayır, sen öne geç.»

Arap başını sallayarak kendisine söyleneni yaptı. Tony de arkaya geçip kapıyı kapattı. Ceketinin düğmesini çözdü, elini göbeğinin ortasına 38'liğin kabzasının hemen üzerine yerleştirdi. Yanında oturan Korsikalının her iki eli ve Luger'i dizindeki pardösünün

altındaydı. Hafifçe gülümsedi Tony'ye bakarak. Tony adama karşılık vermedi. Tony gözlerini kırpıstırmadan, işadama bakışlarıyla bakıyordu adama.

Frank arabayı park yerinden çıkarıp şehrin dışına doğru sürdü.

VARMAK istedikleri yere gitmeleri bir saat sürmüştü. Tony şehrin varoşlarından geçerek yanında çiftliklerin uzandığı şehirlerarası asfalta çıktı. Oradan yine arka yollara girerek dolaşa dolaşa gitti. Korsikalı ve Tony ara sıra arkalarına bakıyorlardı. Kendilerini izleyen yoktu.

Frank sonunda toprak bir yoldan içeri girdi. Yolda kendilerinden önce oradan başka bir arabanın geçtiğini gösteren izler yoktu. Tony arabayı eski ve çürümeye terkedilmiş bir çiftlik binasının otlarla kaplı avlusunda durdurdu.

İlk olarak Tony ile Korsikalı inerek çevreyi kolaçan ettiler. Yıllardan beri buraya kimsenin ayak basmadığı anlaşıyordu. Tony belinden 38'liğini çıkararak Korsikalı ile birlikte açık ambar kapısından içeri daldı.

Duvarlardaki yarıklardan giren ışık içerisini epey aydınlatıyordu. Her köşeyi iyice gözden geçirdiler. Ambar bomboştı. Tony merdivenden yukarı çıkarak çatıyı da kontrol etti.

«Burada kimse yok,» diyerek indi az sonra aşağı. İkisi birlikte dışarı çıkarak herhangi bir tehlike olmadığını söylediler.

Frank arabayı ambarın kapısından içeri soktu.

Arap bagaj kapağını açarken Tony ile Korsikalı da içeri girerek onu seyrettiler. Frank da arkaya geldi, büyük bavulu ve çantayı çıkardı, yere koydu.

Arap bavulla çantanın durduğu yerin altındaki kapağı açınca, ortaya özel olarak yapılmış bir bölme çıktı.

Bölmenin içi, içleri beyaz toz dolu plastik torbalarla doluydu.

Frank, Tony Fargo'ya bakarak gülümsedi. Tony 38'liğini yine beline yerleştirdi ama elini silâhın yanından ayırmadı, gözleri Korsikalıdaydı.

Frank plastik torbalardan birini aldı, açtı ve içine parmağını soktu. Sonra parmağının ucunu diline sürerek başını salladı. Tadı tamamdı. Torbayı kapatıp diğerlerinin yanına fırlattı. Sonra elini daha derinlere sokarak alttan bir torba çıkardı. Bunun da tadı uygundu.

Tatmin olmuştu. Yere çömelerek çantasını açtı ve teraziyi çıkardı. Kefelerden birine ufak bir ağırlık koydu, tükenmez kalemıyla not defterini hazırladı.

Korsikalı, «Parayı sayma zamanı geldi,» dedi.

Frank cebinden bir anahtar çıkartıp Araba uzattı. Arap büyük bavulun önünde çömelerek anahtarı çevirdi. Bavulun kapağını açtığı zaman içerde güzelce istif edilmiş dolarlara bir an bakakalmıştı. Sonra dikkatle saymaya başladı.

Bavulda dört yüz bin dolar olması gerekiyordu. Parayı Don Paolo Regalbuto ile Mafia ailesinin diğer üyeleri sağlamışlardı.

Plastik torbalarda da otuz kilo saf eroin vardı.

Korsikalı ile Arap için büyük bir kârdı bu. Ama Regalbuto ailesinin yatırımcıları için ise çok daha büyük bir kârlılık ifade ediyordu.

Suriyeli ve Lübnanlı bir kaçakçı çetesi yüzelli kiloluk bir afyon partisi için Türk ekicilerine on bin iki yüz dolar ödemişlerdi. Bu afyondan da onbeş kilo baz morfin çıkartıp bunu Beyrut'a satmışlardı.

Arap'la Korsikalı kaçakçılara yirmi iki bin dolar ödemişlerdi. Baz morfinin eroin haline getirilip buraya ulaştırılması kendilerine otuz beş bin dolara mal olmuştu. Böylece bu yolculuğun sonunda ikisi birlikte üç yüz bin dolardan fazla bir para kazanmış oluyordular.

Regalbuto ailesi eroini pudra ile karıştırıp perakendecilere dağıttıkları zaman bu arabadaki eroin onlara on iki milyon dolara yakın bir para getirecekti.

Arap paraları sayarken Frank ilk eroin torbasını teraziye yerleştirdi.

Kefeler tam dengedeydiler.

Not defterine bir işaret yaptı, torbayı alıp bir kenara koydu, arabanın gizli bölmesinden yeni bir torba aldı, tartmaya girişti.

Birden sert bir ses duyuldu arkalarından.

«Sakın kımıldamayın! Ellerinizi vücudunuzdan uzakta tutun. Dediklerimin aksini yapacak olan, budalalığının farkına bile varmadan geberip gidecektir.»

III

TONY FARGO ellerini iki yana açarak ağır ağır başını geriye çevirip baktı.

Arkasında kapı önünde duran adamın elinde bir makineli tüfek vardı. Adamın tutuşundan silâhı kullanmasını bildiği anlaşılıyordu. Onun yanından geçip içeri girerek bir yelpaze gibi yayılan diğer üç kişinin ellerinde tabancalar vardı.

Gelenlerin hepsi de ayrı boy ve kilolarda insanlardı, ama dördünün de ortak yanları yüzlerine birer naylon kadın çorabı geçirmiş olmalarıydı. Çorabın altında kalan yüzleri tanınmayacak kadar değişmiş, çarpılmıştı.

Korsikalı da ellerini iki yana açmış ama dönüp arkasına bakmamıştı. Frank makineli tüfek taşıyan adamın emrini yerine getirmeden önce dönüp dört adama da baktı ve ondan sonra ağır ağır ayağa kalk-

tı. Arap ise hâlâ para çantasının önünde çömelmiş duruyordu, ancak o da ellerini iki yana açmıştı.

Makineli tüfeği tutan adam, «Doğrusu işe ilk başlayanlar için hiç de fena değil» diye hırladı. «Hey eli pardösülü, at onu yere!»

Korsikalı söyleneni anlamamış gibiydi. Frank adamın söylediğini İtalyanca tekrarladı. Korsikalı pardösüsünü yere attı. Pardesü içindeki tabancayla birlikte sessizce yumuşak yere düştü.

«Şimdi de ellerinizi yukarı kaldırın bakalım. Daha yukarı. Kaldırabildiğiniz kadar yukarı.»

Çatıda, Tony Fargo'nun kardeşi Vincent kenar kirişi üzerinde yürüyerek başlarının üstüne kadar geldi ve silâhını yüzü çoraplı adamların üzerlerine çevirdi.

«*Ben size demedim mi?*» diyordu haydutların reisinin solundaki adam, «Bu şekilde hem malı hem de parayı alırız diye.»

Vincent Fargo tetiğe bastı. Silâh büyük bir hızla geri teperek omuzunu sarsarken ambarın içinde korkunç bir patlama işitildi. Kurşun makineli tüfeği tutanın sırtına girerken Vincent Fargo ikinciyi namluya sürmüştü bile. Adamın kemiklerini bile kıran bu ilk kurşun onu ambarın bir ucuna fırlatmaya yetmişti. Kırılmış koskoca bir kukla gibi yere düştü.

Diğer üçü havaya ateş etmek için geri dönerlerken Vincent'in silâhı bir daha gümlledi. İkinci haydutun ayakları parçalanmıştı. Adam bir çığlık koparak yere düştü.

Tony Fargo olduğu yerde dönerken 38'liğini de belinden çekmişti. Birbiri ardından iki el ateş etti.

İlk kurşun haydutlardan birinin böğrüne isabet etmiş, adamı iki büklüm etmişti. İkinci kurşun da dişlerini kırarak ağzına girmiş ve beynini parçalayarak başından dışarı çıkmıştı.

Korsikalı saniye kaybetmeden harekete geçti. Kendini yere fırlattı, daha omzu yere değer değmez bir hareketle dönerek pardösüsünün altından Lugerini çekti ve aynı hareketle ateşe başladı. Kurşun dördüncü adamın gözünden girmiş ve beynine saplanmıştı.

Ayakları parçalanmış olan, yere fırlamış tabancasını almaya çalışıyordu. Tony ile Korsikalının kurşunları aynı anda adamı buldular. Her iki kurşun da kafatasına saplandı. Adam yüzüüstü yere düştü ve bir daha kımıldamadı. Başının yarısı uçup gitmişti. Şimdi, eskiden başının bulunduğu yerde bir kemik, et ve kan yığınının başka bir şey yoktu.

Ortaya şiddetli bir sessizlik çöktü birdenbire. Barut kokusu yaşayanların genzini yakıyordu.

Herşey bir anda sona ermişti.

Frank Regalbuto kullanma fırsatını bulamadığı silâhını elinde taşımakta olduğunu farkettiler.

Arap öne doğru eğilmiş, yüzünü para dolu bavuldan uzak tutmaya dikkat ederek son iki günden beri bütün yediklerini kusuyordu.

Vincent Fargo elinden bırakmadığı tüfeği ile çatıya dayalı merdivenden inmeye başladı. Kardeşinden ancak beş yıl büyük olduğu halde sanki on beş yıl yaşlıymış gibi görünüyordu. Saçları kırışmış, tepesinde epey seyrelmişti de. Gereğinden en az on kilo daha şişmandı. Üç de çocuğu vardı.

Korsikalı yerinden kalkarken bir Vince'e bir Tony'ye bakıyordu. Lugerı ateşe hazırdı.

Tony dudaklarının kenarını büzerek adama gülümsedi ve 38'liğini yere eğdi. Ancak elini tetikten çekmemiştir.

İtalyanca olarak, «Budalalık etme,» dedi. «Para sizindir.»

Korsikalı Lugerini az bir şey aşağı indirdi, bakışları endişeliydi.

Vince Fargo yanlarına gelerek yerde yatan dört cesede baktı. «Eşşoğlu eşekler!» dedi. Sonra Frank'a bakarak, «Babana söyle, çetesinde bir yerde kaçak var,» dedi.

Frank Regalbuto başını ciddi ciddi salladı. «Evet, öyle görünüyor.»

Frank birer birer adamların yüzlerinden çorapları çekip çıkardı. «İçinizde bunları tanıyan var mı?»

Tony ile Vince başlarını hayır anlamında salladılar.

Vince, «Turist bunlar herhalde,» dedi.

Frank adamlardan birinin cebinden cüzdanını çıkarıp içindeki şoför ehliyetine baktı, «New York'tan,» dedi.

«Ben turist demedim mi işte. Eşşeoğlu eşekler.»

Frank cesetlerin herbirinden ehliyetlerini alarak adlarını defterine yazdı.

«Belki de kaçağın nereden olduğunu anlıyorsunuz böylece.»

Tony yepyeni bir saygı ifadesiyle baktı Frank'ın yüzüne, şaşırmıştı.

Vince, «Ben arabayı getireyim,» dedi. Ambardan çıkarak yarım mil ötedeki ağaçlığa doğru yürüdü.

Arap kolu ile ağzını silerek parayı saymaya devam etti. Frank da plastik torbaları tartmaya.

Vince yeni bir yeşil Mustang ile ambara geldiğinde sayma ve tartma işi bitmişti. Arap bavulu kapatıyor, Frank da torbaları yeniden gizli bölmeye dolduruyordu.

Hesap tamam çıkmıştı. Otuz kilo ham eroin ve dört yüz bin dolar.

Frank, Arap'la Korsikalıya dönerek, «Araba sizindir,» dedi. «Don Paolo'dan bir hediye size.»

İki adam teşekkür bile etmeden bavulu yeni arabalarına taşıdılar.

Onların arabası uzaklaşınca Frank gizli bölmeyi kapattı ve kaptıkaçtının bagajını kilitleti.

Vince, «Haydi bakalım şimdi de bu tekneyi yerine sokalım,» dedi.

Frank cesetlere bakarak, «Peki bunlar ne olacak?» diye sordu.

«Sen onlarla yorma kafanı. Bizim işimiz bu. Sonra gereğine bakarız.»

Tony başını salladı. «Sana refakat görevimiz var daha.»

Kardeşinin yüzüne baktı. Konuşmalarına ihtiyaç yoktu. Karanlık bastıktan sonra Fargo kardeşler İnşaat Şirketinin bir çimento karıştırıcısı ile gelecekti buraya. Sabah olduğu zaman dört ölü haydut yeni Bristol Motel'inin temeline karışmış olacaktı.

Frank direksiyona geçti. Tony yanına oturdu. Vince de elinde tüfeği arkalarında yer aldı.

BİR saat sonra Bill Ryan'ın Garaj ve Tamirhanesine giriyorlardı. Kapının iç tarafında bekleyen iki Regalbuto ailesi askeri araba girer girmez ağır demir kapıyı kapattılar. Garajın ışıkları yandı ve gölgeler arasından üç asker daha belirdi.

Frank arabadan inerken dayısı Vito Riccobono'nun garajın arka taraflarından kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Kazandıkları zaferin sevinçiyile gülmeye başladı.

Bir anda dayısının gözlerinin yaşlı olduğunu farketti.

«Frank... baban...» Kelimeler Vito'nun boğazında düğümleniyordu.

«Söyle. Allah kahretsin, söyle!» Frank duyacağı haberin ne olduğunu tahmin etmişti.

«Don öldü... Baba öldü.»

IV

DON ANGELO DİMORRA arkadaşının mezarı başında papazın son dualarını dinlerken hiç çekinmeden doya doya ağlıyordu.

Paolo'ya çok şişmanlamakta olduğunu o kadar söylemişti. Doktorlar da söylemişlerdi bunu.

Ama Don Paolo Regalbuto bu uyarılara aldırış etmeyecek kadar düşküncü hayatın zevklerine. O hiç kimseyi dinlemeden yağlı İtalyan yemeklerini yemeye devam etmiş, günde iki üç şişe şarabını içmiş, birini söndürmeden diğerini yaktığı purolarını tütürmüş, yorgun düşene kadar genç kızlarla gönül eğlendirmişti. Ve sonunda da daha altmış dört yaşındayken evinde merdivenleri çıkarken düşüp kalmıştı.

Angelo DiMorra kendisinin de ondan pek genç olmadığını düşündü. Ama ne de olsa Paolo'dan çok daha sağlıklıydı. Sağlığına çok düşküncü bir kere. Kırk

yaşındayken yağlı yemeklere ve tatlılara paydos etmişti. Güç olmamıştı bu. İradesi herkes tarafından bilinirdi. Çok az içerdi, yemeklerden önce küçük bir kadeh viski! Sigara içmezdi. Karısının artık seksle pek bir ilişkisi olmadığı için DiMorra arasına erkekliğini ispat için genç kızlarla yatıp kalkardı, ama pek seyrek olarak. Her sabah kahvaltıdan önce ve geceleri yatmadan önce yürüyüşe çıkardı.

Bu davranışının sonucunda zihnen ve bedenen sağlıklı ve güçlü kalabilmişti. Oldumolası yakışıklı bir erkek olduğu için geçen yıllar görünüşünü ancak biraz yumuşatabilmişlerdi. Saçları kırıştığı halde henüz dökülmemişti. Arasına orta yaşlı bir sinema sanatçısına benzetildiği olurdu.

Ancak bütün bunlara rağmen arkadaşının ölümü Angelo DiMorra'ya kendisinin de önünde pek öyle uzun yılları olmadığını hatırlatmıştı. Bu yıllar içinde işlerini yönetmekten başka neler olabileceğini düşünüyordu şimdi de. Bir yandan da arkadaşının bu gayet lüks ve pahalı cenaze törenini izliyordu.

Don Paolo Regalbuto'nun cenazesi şehirde o güne kadar yapılan cenaze törenlerinin en muhteşemi olmuştu. Eski çete reisine gönderilen çelenkler ancak oniki özel arabaya sığmıştı. Cenaze töreni için kiliseye ve mezarlığa gelenlerin arabalarının meydana getirdiği kuyruk enaz oniki blokluk bir trafik tıkanıklığına sebep olmuştu.

Törene katılanlar şehrin yeraltı dünyasını yöneten üç ailenin üyeleri ve bunların akrabalarıydı. Ayrıca ülkenin dört bir yanındaki Mafia aileleri de temsilcilerini göndermişlerdi. Bunlardan ayrı olarak da

Don Paolo'nun hemşerileri kendisine son saygılarını sunmak için cenazesine koşmaktan kaçınmamış bulunuyorlardı.

Don Paolo'ya bağlı olan büyük iş adamları ve siyasi kişilerden hiçbiri yoktu. Bunların orada bulunmaktan kaçınmalarını haklı kılacak sayıda polis ve gazeteci vardı ortalıkta. Şehir polisleri kortejin çevresindeki trafiği başka yollara aktarıyorlar ve gerektiğinde düzeni sağlamak için orada bulunuyorlardı. Federal polisler ise hiç saklanmaya gerek görmeden fotoğraf çekiyor, törene katılan herkesin adını harıl harıl not defterlerine yazıyorlardı. Öfkeli bakışlı aile askerleri gazete ve televizyon muhabirlerini cenazeye yaklaştırmamak için çaba harcıyorlardı.

Don Paolo Regalbuto, ölü doğan kızı ile şehrin yönetimi için daha önce yapılan savaşlarda öldürülen iki oğlu arasına gömülmekteydi. Mezarın başında duran Angelo DiMorra'nın yanında Paolo'nun dul karısı ve oğlu vardı. Angelo kendi duyduğu kederin onlarınkinden kat kat üstün olduğuna emindi. Kendisi Paolo'yu onlardan çok, pek çok önce tanımıştı.

Angelo ile Paolo şehre uzun yıllar önce adını sonradan Jimmy Brown'a çeviren bir Sicilyalıyla birlikte gelmişlerdi. Şehrin örgütlenmiş yeraltı dünyasını ele geçirmek için üçü birlikte planlar kurmuşlar, birlikte savaşmışlardı. İrlandalı ve Musevilerle yaptıkları savaşlarda üçü de yakınlarını kaybetmişlerdi. Paolo iki büyük oğlunu, Angelo DiMorra üç yeğeni ile bir kuzenini, hiç evlenmemiş olan Jimmy Bruno da kendisinin Amerika'ya gelmesi için yol parasını gönderen amcasını. Fakat sonunda Sicilyalıların bağlılı-

ğı, ailelerine olan sadakatlari ve Mafia geleneginin yerlestirdigi disiplin üstün gelmişti. Bu başarılarını on yıl sonra Napolilileri dize getirerek taçlandırmışlar ve bunların içinden işe yarayanları kendi aralarına almışlardı.

Regalbuto içlerinde en güçlüsüydü. DiMorra ile Bruno daha küçük çapta birer *don* olmuşlar, kendi etki alanlarına sahip olmakla birlikte işlerini Regalbuto'nun az da olsa koruması ve yönetimi altında yürütebilmişlerdi.

Regalbuto'nun ölümüyle Angelo DiMorra ile Jimmy Bruno şehrin en güçlü kişileri haline gelmişlerdi. Bruno halen federal bir suçtan dolayı cezaevindeydi. Çıkmasına daha altı ay vardı. Bu durumda DiMorra, hiç olmazsa önündeki altı ay süresince *numero uno* oluyordu.

DiMorra başını hafifçe yana çevirerek annesinin yanında duran Frank Regalbuto'ya baktı. Frankie'nin hıçkırdığını görmek hoşuna gitmişti. İyi ve babasını seven bir oğul! DiMorra kendisinin de ardından böyle ağlayacak bir oğlu olmasını isterdi. Yalnız kızı olmak büyük talihsizlikti.

Ancak Frank iyi bir evlatsa da güçlü bir oğul değildi. Hiç olmazsa babasının yerini tutacak gücünün varolduğunu şimdiye kadar gösterememişti. Gerekli olgunluktan ve kişilik gücünden yoksundu.

Bunun da anlamı Regalbuto güçlerinin, ilişkilerinin, meşru ve gayrimeşru işlerinin şimdi artık kapanın elinde kalacağı idi.

Angelo DiMorra eski zamanların sakın alçak gö-

nüllülük ve öldürücü sabırlılık geleneğine sahip bir *Mafioso* idi. Tam zamanında ve birdenbire saldırıya kalkabilme yeteneğiyle ün salmıştı.

Ancak Jimmy Bruno da çocukluk arkadaşıydı. Onun için şimdilik beklemeyi ve durumun nasıl gelişeceğini izlemeyi uygun buluyordu.

Örgüt içinde beklemeye dayanamayacak birinin çıkacağından kuşkusu yoktu. Yönetimi elde etmek için kaynayan *Jön Türk*'ler! Daha şu anda bile onu ve ortalıkta olmayan Bruno'yu bir kenara atabilme ve bir süre için başsız olan Regalbuto ailesini ele geçirme fırsatlarını hesaplayanlar olmalıydı içlerinde.

DiMorra böylesine budalaca bir gösteriye kalkacak gençlere haddini bildirmek için hazır bulunmalıydı.

Papaz hâlâ Latince duaya devam ediyordu.

DiMorra karşısında duran Louis Orlando'ya baktı. Bu uzun boylu, zayıf ve okumuş tavırlı adam Muhasebeci olarak anılırdı. Kırk yaşlarında kadar vardı. Jimmy Bruno'nun danışmanıydı. *Capo*'su cezaevinde olan *consiglieri*, şimdi Bruno ailesinin işlerini yönetiyordu. Şimdiye kadar bir kusuru görülmemişti. Ancak DiMorra kendisini ne sever ne de güvenirdi. Kişiliği bakımından çok soğuk ve kupkuru bir insan olan Orlando'nun sapıklıkları da vardı.

Muhasebecinin yanında bu topluluk için çok sık bir siyah elbise giymiş olan karısı Marie vardı. DiMorra kadını kocasını sevdiğinden de az severdi, zaten Orlando'ya güvenememesinin bir nedeni de karısıydı. Bir Mafia şefi için uygun bir eş değildi. Marie Orlan-

do iyi bakımlı, güzel hatlı bir vücuda, zalim bir güzel yüze ve boyalı sarı saçlara sahip otuz beş yaşlarında bir kadındı. Hayata fahişelikle başlamıştı. Şimdi de şehrin en lüks ve pahalı genelevini yönetiyordu. Burası bir motel adı altında şehrin dışında işletilmekteydi. Orlando'ların da orada yaşamakta olmaları adamın karakterindeki bir bozukluğu açıkça göstermekteydi. İş saatları dışında genelevdeki kızlarla yaptıkları söylenen şeyler DiMorra'nın midesini bulandırmak için yeterliydi.

Onların arkasında Tony ve Vincent Fargo göze çarpıyordu. DiMorra en kuvvetli tehlike olarak onları görmekteydi. Bunlar gayet kârlı inşaat işlerinin yanısıra şimdi ölmüş olan Don'a cellâtlık hizmeti gören bir çetenin de başıydılar. Fargo kardeşler kurnaz olup servet ve iktidar hırsına sahip insanlardı. Çeteleri küçük olmakla birlikte adamlarının hepsi usta ve birbirlerine bağlı haydutlardı.

DiMorra onların üst kademeye gelemeyecek kadar ateşli karakterleri olduğu düşüncesindeydi. En üst kademe güvenilirlik ve mümkün olduğu kadar az şiddete ihtiyaç gösterirdi. Oysa Fargo kardeşler kişiliklerinde çok renkli ve işlerinde gösterişçi insanlar oldukları için aslında çok zararlı olan bir reklâm yapıyorlardı. Bütün bunlara rağmen şehrin en amansız çetesinin tam bir sadakatına sahiptiler. Görünüşte aptala benzeyen büyük kardeş Vincent'in çok ilerisini hesap edebilen ve ona göre adımlar atabilen bir zekâsı vardı. Ayrıca doğuştan çevresindekilerin yöneticisi olan bir insanın vahşi iradesine de sahipti.

Papaz duayı bitirmişti.

DiMorra'nın aslında kendisinden altı yaş küçük olduğu halde on yaş büyükmüş gibi görünen karısı hıçkırarak kocasına dayandı. Angelo DiMorra kolunu karısının omuzlarına attı. Bir kolunu da Regalbuto'nun zayıf dul karısının omzuna doladı. Eli, annesini tutmakta olan Frankie'nin eline değmişti bu arada.

Böylece dördü birbirlerine kenetlenmiş olarak Don Paolo Regalbuto'nun cesedini taşıyan muhteşem tabutun mezara indirilmesini seyrettiler.

MUHASEBECİ Louis Orlando mezarlıktan yepyeni beyaz Mercedesiyle çıktı. Arabayı karısı sürüyordu. Muhasebeci kadının yanında oturmuş, törene katılanların arabalarıyla dolu olan yola bakıyordu. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

«Bir şeyler yapabilmemiz için önümüzde altı ay var,» dedi Marie. «Jimmy Bruno çıkmadan önce yönetimi eline almak için birşeyler yapmayacak olursan buna hiç kalkışma daha iyi.»

Orlando kupkuru bir sesle, «Ben de bunun pekâlâ farkındayım,» dedi. «Bütün iş ne yapılması gerektiğinde. Ne ve ne zaman? Ve de nasıl?» DiMorra gibi bir insan karşısında yanlış bir adım atmak son adımlarını atmak olurdu. Onu uyandırır ve fırsatlarını kaçıırırlarsa DiMorra onları bir karınca gibi ezerdi. «Üstelik iki gün sonra Vegas'da Komisyon toplantısı var. Regalbuto ailesi konusunda karar verilecek.»

«Komisyonun kararı ile gerçekte olan aynı şeyler olamayabilir ama.»

Muhasebeci bunun cevap vermeyi gerektirmeyecek kadar açık bir şey olduğunu düşünerek sustu.

Mafia'nın millî başkanlarının bu Komisyon toplantıları bir Don'un, bir *capo mafioso*'nun ölümüyle birdenbire patlak veren iç savaşları önlemek için acele olarak yapılan toplantılardı. Böyle bir insanın ölümüyle bir yönetme boşluğu açılırdı. Komisyonun görevi uzlaşma ve taviz yollarıyla bu boşluğu dolduracak kimseyi barış içinde seçmektir. Ancak Komisyon kararı karşı karşıya bulunan güçlerin gerçeği ile çatıştığı takdirde karar ergeç bir kenara atılırdı.

Durum şöylece özetlenebilirdi: Don öldü, yaşasın Don! Ama yeni Don'un kim olacağı bazen Mafia Komisyonu tarafından belirtilse bile, bu durum genellikle boşalan yer için şiddetli bir savaşa yol açardı. Bu savaşın galipleri ölen Don'un teğmenleri ya da akrabaları olacağı gibi, ölen *capo*'nun askerlerini ve iş alanlarını kendilerinininkine katmak isteyen diğer Don'lar da olabilirdi. Ya da Mafia'nın genç gruplarından en zorbalı bu durumda cesaretlerini, akıllarını ve güçlerini gösterme fırsatının ortaya çıktığına inanarak meydana atılırlardı.

Muhasebeci uzun süreden beri bir fırsatını kolluyor, gizli gizli emeller besliyordu. Küstah karısı kadar kendisi de bu fırsatın şimdi ayağına geldiğinin farkındaydı. Hapiste olan Bruno adına kullandığı yetkiyi süratle ve ustalıkla başka kanallara kaydırabilirse kısa bir süre içinde bütün şehire hakim olması işten bile değildi. Bunun için Bruno hürriyetine kavuşmadan önce, ya DiMorra'yı ortadan kaldırmalı ya da gücünü sifıra indirmeliydi. Tam zamanıydı. Tam şu anda Re-

galbuto ailesinin çeşitli grupları birleştirici bir şeften yoksun, kendilerine bir çıkar yol aramaktaydılar.

Sanki düşüncelerini okuyormuş gibi Marie, sert bir sesle, «Sevgilim altına yapmaktan vazgeçip de gerçekten birşeyler yapmak istiyorsan şimdi tam zamanıdır,» dedi. «Bu Regalbuto *regimes*'leri şu anda kendilerine yeni bir yol arıyorlardır. Onun için artık bu korkaklığı bırak da harekete geç yavrum. Haydi, iş vaktidir diyorum sana.»

«Bırak benim yakamı, orospu!» Muhasebeci yumuşak bir sesle söylemişti bunu. Marie aklına geldiğini hemen yapan, cüretli bir kadındı. İş kıvamındayken böyle olmak gerekirdi. Kendisi de onun gibi düşünüyordu. Tehlikeyi bir kenara atmak ve varını yığını oynamak zamanı gelmişti.

Ama yine de konuyu bütün girdi çıktısıyla düşünmekten kendini alamıyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar, DiMorra iş işten geçinceye kadar rüzgârın ne yandan estiğini kestirememeliydi.

Angelo DiMorra mezarlıktan çıkarken Orlando'nun gönlünün nerede yattığını biliyordu. Kurşun geçmez kara Cadillac arabasıyla eve dönerken hep bunu düşünüyordu.

Karısı da arkada yanında oturuyordu. Hemen önlerinde açılır kapanır koltukta yüzleri kendilerine dönük olan koruyucuları Joe Lucci vardı. Arabayı süren DiMorra'nın damadı Johnny Tresca idi. Onun yanında DiMorra'nın silâhşorlarının en güvenilirli ve en kabadayısı olan Ralph Negri oturuyordu.

On iki yıldan beri ilk olarak böylesine korunmuş durumda dışarı çıkıyordu DiMorra.

Muhasebeci'nin yapabileceği her şeye karşı hazırlıklıydı, kalkışılacak her hareketi ve Orlando'yu bir darbede toz edeceğinden emindi. Eğer bu konuda haksızsa ve Orlando bir ihanet düşünmüyorsa, DiMorra eski dostu Jimmy Bruno'nun hapisten çıkmasını bekleyecek ve Regalbuto ailesini eşitlikle paylaşacaktı onunla. Fakat Muhasebeci kendi başına harekete kalkışacak olursa onu altetmek için saldırıya geçecek olan DiMorra sonunda bütün şehre hakim olacaktı.

Böyle bir durumda hareketi kendi başlatmış olmayacağı için DiMorra, elde ettiği bu yeni gücü elinden çıkarmamaya direndiği takdirde bir sadakatsizlik yapmış sayılamazdı. Bruno, çıktığı zaman, DiMorra'nın hakimiyeti altında ikinci derecede bir rolü kabul etmek zorunda kalacaktı. Yanlış bir adama gücünü emanet etmesinin bedeli olacaktı bu.

Fargo kardeşler sorununa gelince Angelo DiMorra bu konuda bir çözüm yolu bulduğuna inanıyordu. Her iki tarafın da ihtiyaçlarını tatmin eden bir çözümdü bu. Hem Vincent ve Tony Fargo'nun bağımsız çalışmak ihtiyaçlarını karşılayacak hem de DiMorra'nın bir dereceye kadar onları denetimi altında tutmasına imkân verecekti.

Genç Frank Regalbuto'yu hiç düşündüğü yoktu.

Ve böyle yapmamakla da büyük bir hataya düşmüş oluyordu.

V

KOMİSYON'UN REGALBUTO AİLESİNİN geleceğini kararlaştırmak için toplandığı ev, Las Vegas'ın ışıklar içinde yanan otelleriyle günün yirmi dört saati açık olan kumarhanelerinin bulunduğu caddeden yarım mil kadar uzaktaydı. Ama yine de evin Las Vegas'ın göbeğinde olduğunu ispat için bin şahit isterdi. Burası Amerika'daki binlerce şehrin banliyölerinde bulunan evlerden farksızdı! Büyük kumarhanelerden birinin patronunundu. Adam ev sahibi olarak toplantıda bulunuyorsa da aslında toplantı ile bir ilgisi yoktu. Önemli konukları için karısı ile kaynanasının pişirdikleri leziz yemeklerin doldurduğu sofrada baş köşeye oturmuştu. Ancak yemeklerini bitirip de kahvelerini içerlerken konuklarından özür diledi ve o gece kumara nezaret etmek üzere oteline gitti.

Konuklar, ev sahiplerinin evinin arkasında bir toplantı salonu haline getirilen iki arabalık garağa geç-

tikleri zaman hava kararmıştı. Aynı zamanda bilardo salonu olan odadan bilardo masası çıkarılmış ve bütün Komisyon üyelerinin oturabilmeleri için ilâve iskemleler konulmuştu. Burası ses geçirmez bir salon olmuştu, o gün bir Mafia elektronik uzmanı bütün gün salonda çalışarak gizli bir mikrofon bulunup bulunmadığını araştırmıştı. Çeşitli ailelerin askerleri garajın çevresinde bir nöbet zinciri kurmuşlar, çölden esen uyuşturucu sıcak havaya rağmen gözleri tetikte, kulakları kırışte bekliyorlardı.

Garajın kapıları kapalı ve kilitliydi. İçerde soğuk hava tertibatı vardı. İskemleler iki sıralı bir yarım daire biçiminde karşı karşıya dizilmişti. Bir yanda Angelo DiMorra, Louis Orlando, Vincent Fargo, Frank Regalbuto ve dayısı Vito Riccobono oturuyorlardı. Karşılarında da herbiri kendi bölgesinde büyük birer Don olan Komisyon üyeleri vardı. New York'tan iki kişi ve ülkenin diğer bölgelerini temsil eden sekiz kişi vardı. New York Don'larından olan Francesco Giunta toplantıya başkanlık ediyordu.

Evde ancak havadan sudan kişisel konulardan söz edilmişti. Şimdi hemen önlerindeki işi konuşmaya başladılar.

Eniştesinin *consiglieri*'si, danışmanı olan Vito Riccobono ilk olarak konuştu ve yeğeninin, babasının ailesi üzerindeki iddialarını belirtti...

«İlk olarak kimsenin itiraz edemeyeceği bir noktayı belirteyim! Kan bağı. Frank Regalbuto Don Paolo'nun hayatta olan tek oğludur. Bundan başka bir de kaynak sorunu var. Frank Regalbuto şu anda zengin bir insandır. Babasının bütün para ve iş alanları-

na sahiptir. Babasının sorumluluklarına da sahip olması olağan bir şeydir. Ne bakımdan bakacak olursanız bakın, Regalbuto ailesini yine bir Regalbuto'nun yönetmesi hakkını reddedemezsiniz.»

Don Giunta, «Ama kendisi bunu *istiyor* mu acaba?» diye adamın sözünü kesti.

Frank toplantı başkanının yüzüne bakarak, «Elbette istiyorum,» dedi. «Bu hak benimdir. On yedi yaşımdan beri Aile işlerinde çalışıyorum. Babam iş günün birinde benim devralmamı istiyordu.»

«Mantıklı ol Frankie,» diye Muhasebeci söze karıştı. «Evet işin içinde olduğun doğru, ama hiçbir zaman eylemci bir *lider* olamadın. İkimiz de senin bu işi ciddiye almadığını biliyoruz.»

«Ama *şimdi* ciddi olarak kabul ediyorum bunu.»

«Yine de bu iş için gereken tecrüben yetersiz,» dedi Don Giunta. «Bu kadar önemli işleri yönetme hakkının bulunması bunun için gerekli yeteneğin de bulunmasına ihtiyaç gösterir. Belki senin böyle bir yeteneğin vardır ama bu güne kadar bunu göstermediğini kabul etmelisin. Zamanla buna sahip olabilirsin. Ancak biz *şimdiki* günü koşuyoruz.»

Angelo DiMorra hiçbir şey söylemedi. Bekliyordu.

Vito Riccobono, «Yeğenimin tecrübesinin az olduğu doğrudur,» dedi. «Ama *benim* tecrübem vardır. Ben Don Paolo'nun danışmanıydım. Şimdi de Frank'ın danışmanı olacağım. Bunu her ikimiz de istiyoruz.»

DiMorra hâlâ birşeyler söylememiştii. Kendi yerine Muhasebecinin konuşmaya hazırlandığını görüyordu.

Muhasebeci en arkadaşça sesi ile, «Vito sana hepimizin saygısı vardır,» dedi. «Don Paolo'nun pek değerli bir danışmanıydın, bunda hiçbirimizin şüphesi yok. Ama sen insanları idare edecek tipte bir insan değilsin. Oysa Regalbuto ailesinin şu anda buna, güçlü ve tecrübeli bir liderliğe ihtiyacı var. Yapacak tek bir şeyimiz var ve bunu da hepimiz çok iyi biliyoruz, Regalbuto ailesini ikisi de kendisini ispatlamış ve saygı gören Don arasında paylaşdırmak. Yarısı Don DiMorra'ya, yarısı da Don Bruno'ya. Ortalığın karışmaması için yapılacak tek şey bu.»

«Ortalığın karışması için tek yol,» diye Vito Riccobono atıldı. Vince Fargo'ya bakarak, «Sen ne diyorsun, Vince?» diye sordu. «Sen ve kardeşin Don DiMorra ya da Don Bruno'ya sadık kalmak niyetinde misiniz?»

Vince Fargo başını salladı. «Ne onlara ne de seninle Frank'a. Özür dilerim Vito, ama bugün buraya gelişimin nedeni de bunu söylemektir. Bundan böyle Tony ile ben bağımsız çalışacağız. Zaten Don Regalbuto da ölmeden az önce hemen hemen bunu söz vermişti bize.»

Muhasebeci zayıf bir sesle, «İnanılmaz bir şey bu,» dedi. «İyi bir düzen kurmuşsun ama çok ufak...»

«Palavra!» Vince Fargo yerinde doğrularak Muhasebeciye baktı. «Biz işe hazırız. Her gün biraz daha da genişliyoruz. Paramız, ilişkilerimiz, örgütümüz var. İnşaat şirketimiz çok sağlam, garajlardan geliyoruz giderek artmakta, çalınmış arabaların tekrar satılması ile uğraşan dalımız ise giderek genişliyor. Biz artık kimseden emir almak için pek bir neden gö-

remiyoruz. Ya da aldığımızı kimseyle paylaşmak için. Bütün kazancımız ancak *bizimdir.*»

Vince konuşmaya başladığı anda Frank Regalbuto'nun gözlerinde beliren kırıma ifadesi kaybolmuştu. Çenesi kasılmıştı şimdi. Dişleri arasından, «Senin le Tony'nin beni destekleyeceğinizi umardım,» dedi.

Vince omuzunu kaldırıp indirdi. Etli yüzündeki inatçı ifade kaybolmamıştı. «Kusura bakma,» dedi.

«Tony ile kardeş kadar yakındık birbirimize.»

«Bu özel bir durum. Ben işten söz ediyorum.»

Vito Riccobono büyük Fargo'ya doğru eğilerek, «Ya sana bu işleri *kim* açtı, orospu çocuğu?» dedi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. «Frank'ın babası, değil mi? O sizleri himayesine alana kadar sen de Tony de iki sokak serserisinden başka neydiniz ki?»

Vince, hiç kırılmamış olarak başını salladı. «Bütün bunları bana hatırlatmana hiç gerek yok. Don Paolo'ya çok şey borçluyuz. Ama Frank'a hiç bir borcumuz yok. Kısacası bu kadar işte.»

Angelo DiMorra konuşma zamanının geldiğini anladı. Uzun parmaklarını dizi üzerinde birleştirerek başını şimdi artık ölmüş olan sevgili arkadaşının oğlunu görebilecek kadar hafifçe yana eğdi.

«Durumu görüyorsun ya, Frankie? Babanın ailesinde olup şimdi böyle düşünen daha sürüyle insan olduğunu aklından çıkarmaman gerek. Bu adamların sana hiçbir *borçları* yok. Senin onlarla birlikte geçirilmiş uzun yılların yok ardında. Sana karşı bir yükümlülük beslemiyorlar. Sonra başka bir nokta daha var. Tam bir güvenle senin peşinden gidebileceklerini

belirten bir hareketin olmadı bugüne kadar. Bunu onlardan zorla istemeye kalkışsan bile onları senin arkanda tutabilecek kuvvetin yok. Frankie, baban sağ olsaydı o da sana benim bu söylediklerimi söyleyecekti. Elinde tutacak kadar kuvvetli olduğunu bilmeden herhangi bir şeyi elde etmeye kalkışma. Sana kendi iyiliğin için söylüyorum, inan bana, bu işi kıvırmaya hazır değilsin henüz.»

Frank cevap vermek için ağzını açtığı sırada dayısı söze karıştı. «Peki *sen* olsaydın ne yapardın bu durumda?» Bir yandan da parmağını Vince Fargo'ya doğru sallıyordu.

Angelo DiMorra bir an düşündü. Sonra Vince'e bakarak, «Şuna ne dersin?» dedi. «Sen bütünüyle bağımsız kalıyorsun, ancak Jimmy Bruno'nun ya da benim ailemin sana ihtiyacı olduğu zamanlarda sen ve adamların her türlü yardıma hazır olacaksınız. Size haber gönderdiğimiz anda ne bir soru ne bir itiraz. Buna karşılık size komisyon hakkımız baki kalmak üzere karşımıza çıkan bütün inşaat işlerini vereceğiz.»

Vince bir süre düşünür gibi durdu, sanki buraya gelmeden önce DiMorra ile bu işi konuşmamışlarmış gibi. Sonunda başını sallayarak, «Bana kalırsa iyi bir teklif,» dedi.

Fakat Muhasebeci kaşlarını çatmıştı. «Ben bundan hoşlanmadım,» dedi.

DiMorra ona baktı. «Jimmy Bruno buna karşı çıkmazdı, hem unutma ki sen o çıkana kadar söz sahibisin ancak.»

«Evet, Jimmy'nin yerine burada bulunuyorum,

ama kendisine bundan daha iyi bir anlaşma yapmak isterim.»

«Ama çarpışmaya girmeden bunu elde etmene imkân yok. Vince ile Tony'yi dize getirecek silâhların var mı? Hayır. Benim var ama ben de savaş istemiyorum. Böylesine dostça halledilecek ve hepimizin faydalana-
cağı bir işe savaşı karıştırmanın anlamı yok.»

Toplantının başkanı Don Francesco Giunta söze karıştı.

«Bana kalırsa bu işin çözümü budur. Biz de bu iş için burada bulunuyoruz. Meseleleri gürültüsüz bir sonuca bağlamak için.»

Komisyonun diğer üyeleri onun düşüncesine katıldıklarını göstermek için başlarını salladılar. Vito Riccobono herbirine teker teker bakıp sustu, konuşmakla bir şey elde edemeyeceğini anlamıştı. Fakat Frank kaşlarını çatmış DiMorra'ya bakıyordu. İçinden muhalefetin haklı olduğunu, babasının ailesini yönetmeye hazır olmadığını biliyordu. Bu iş için yeterli tecrübesi, kendisine sadık askerleri yoktu. Ama yine de karşı koymadan yenilgiyi kabul etmeyi kendisine yediremiyordu.

«İş çözümülemek mi diyorsunuz buna?» dedi. «Yani hiç ses çıkarmadan onlara istediklerini vermek. Peki babamın örgütünde herkes aynı şekilde harekete kalkışırsa ne olacak? Hepsi kendi başlarına çalışmak isterse bırakacak mıyız?»

DiMorra başını salladı. «Kendi başına işe kalkışmak yok. Zaten hiçbirinin Tony ile Vince gibi buna güçleri yoktur.» Parmağı ile Muhasebeciyi işaret et-

ti. «Bunun cevabını Orlando verdi zaten. Geri kalanları bölüşeceğiz. Yarıyı Bruno'ya, yarıyı bana.»

«Ama içlerinde *başka* türlü düşünenler olabilir.»

«İş kendilerine gerektiği şekilde açıklanırsa böyle bir şey olacağını sanmam. Yola gelmeyenlerin karşısında Fargo kardeşlerin olacağını bilirlerse hiçbir mesele kalmaz. Ne kadar basitmiş, gördün mü?» DiMorra gülümsedi.

Frank, acı bir sesle, «Evet senin için öyle,» dedi. «Sen bütün istediklerini alıyorsun. Babamın örgütünün yarısını.»

«Bundan da fazlasını istiyorum,» diye cevap verdi DiMorra. «Seni de istiyorum.»

Frank Regalbuto işittiğinin doğru olup olmadığını anlamak için adamın yüzüne baktı.

Angelo DiMorra, ilk olarak sesinde bir yumuşama ile genç adama doğru eğildi. «Frankie senin doğumunda hazır bulundum,» dedi. «Hastanede babanla birlikte bekledik seni.» Elini uzatıp Frank'ın dizini tuttu. «Benim oğlum yok Frankie, artık hayatımın da sonuna geldim. Senin bir Don'un sorumluluklarını yüklenmeye hazır olmadığını söyledim biraz önce. Ama ben gittikten sonra buna hazır olabilirsin. O zamana kadar senin tecrübe kazanmana yardımcı olurum. Bunu ispat edersen benim ailemi sana bırakırım, Frankie.»

DiMorra elini Frank'ın dizinden kaldırıp Komisyon üyelerine baktı. «Hepiniz sözlerimi duyduunuz! Hepiniz şahitsiniz,» dedi.

Sonra yine Frank'ın yüzüne bakıp bekledi.

Frank'ın şaşkınlığının geçmesi bir dakika kadar sürmüştü. Ağır ağır, «Eğer seninle birlikte çalışırsam eroin işi benim yönetimimde olacak, kabul mu?» dedi. «Bunu becerebilirim! Şehirde herkesten iyi ben biliyorum bu işi.»

DiMorra, «Kendi paranı bu işe yatırmaya hazır mısın?» diye sordu.

Frank buna hemen cevap verdi. «Kârımı alırsam elbette.»

«Bana bir yüzde bırakacaksın ama?»

«Para yatırırsan evet, yatırmazsan hayır. Benim yatırdığım kadar sen de yatırırsan kârı paylaşıyoruz.»

DiMorra, Frank'ın bu hiç beklenmedik pazarlığından hoşnut olarak gülümsedi. «Öğrenmeye başladın bile,» dedi. Başını salladı. «Fena değil.»

Frank birdenbire gülümseyince yine çocuklaşmıştı sanki.

«Şu halde anlaştık demek?»

Angelo DiMorra yerinden kalkıp Frank'a doğru giderken gözleri dolmuştu. Frank'ın yüzünü avuçları içine alarak yanaklarından öptü.

Frank utanmıştı. Ondan başka utanıp şaşırان da yoktu. Diğerlerinin hepsi mutlu görünüyorlardı.

Herkese ekşi bir yüzle bakan Muhasebeci'den başka. «Angelo sen Frank'ı alıyorsan ben de Vito'yu isterim. Ona ihtiyacım var,» dedi.

Vito Riccobono kaşlarını çattı. «Durun bakalım hele. Ben Frankie'nin yanında olmak isterim.»

DiMorra, Vito'ya bakarak başını salladı. «Olmaz.

Orlando haklı. Jimmy Bruno içerde olduğu sürece kendisine yardımcı olabilecek tecrübeli birine ihtiyacı var.»

Daha değerli adamı kendisinin aldığına inanan Muhasebeci şaşırılmıştı. Bu üstünlüğünü devam ettirmekte gecikmedi. «Eroin işinin bütün kârını siz aldığınıza göre bize de birşeyler vermeniz gerekir,» dedi. «Regalbuto genelevlerini Bruno'nunkilerle birleştirmek gibi. Para ile işleyen makineleri de. Hiç olmazsa bir başlangıç için.»

Angelo DiMorra yerine oturdu. Ellerini birleştirerek sakın bir yüzle Muhasebeci'ye baktı. «Zaten bu iş için buraya gelmedik mi,» dedi hafif bir sesle.

SONUNDA herşeyi hallettiler. Epey uzun sürdü ama pürüzlü hiçbir nokta kalmadı. Uzun uzun tartıştılar, ölçtüler biçtiler, Regalbuto ailesini bölüşüp durdular. Öyle ki hem DiMorra'nın hem Bruno'nun aileleri toplantı sonunda güçlenmiş oldukları halde, birbirlerine olan güç oranları yine eskisi gibi kalmış, biri diğerinden daha fazla bir şey almamıştı.

İşlerini bitirdikleri zaman saat sabahın üçüydü. Yorgun ve her işi pürüzsüz olarak hallettikleri için sevinçli kalktıklarında Frank Regalbuto, «Toplantı sona ermeden bu Komisyona sunmak istediğim bir konu daha var,» dedi.

Sesinin şiddeti diğerlerini şaşırtmıştı. Bütün dikkatlerini Frank'a verdiler.

Frank, DiMorra'ya baktı. «Don Angelo, dört kişi

babamın satın aldığı eroini zorla almaya kalkıştılar. Malı getirenlerden teslim aldığımız yerde bekliyorlardı bizi. Muhabirin babama çok yakın biri olması gerekir.»

Frank cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. «İşte dört adamın ve bağlı bulundukları kimsenin adları.»

DiMorra kâğıdı alarak adları içinden okudu.

Toplantı başkanı iskemlesinde huzursuzca kımıldanıyordu. «Bu işin bizimle ne ilgisi var?» diye sordu.

DiMorra gözlerini elindeki kâğıttan kaldırdı. Yüzü asılmıştı. «Bu adamlar kuzeyde bir Don'a bağlı oldukları için,» dedi. «Sizin şehrinizden.» Sonra diğer New York temsilcisi Don Mariano Vassallo'ya döndü. Elindeki kâğıdı uzatarak, «Bu kâğıtta yazılı ilk dört kişiyi tanıyor musunuz?»

Vasallonun yüzü bembeyaz kesilmişti. Kendisini dikkatle gözetleyen DiMorra adamın gösterdiği bu şaşkınlığın gerçek olduğunu ve Frank'ın konuşması sırasında hiçbir şeyden şüphelenmediğini anlamıştı.

Vassallo kâğıdı alıncaya kadar kendini toparlamıştı. Yüzünde hiçbir ifade olmadan kendi adının üzerinde yazılı dört adı okudu. Gözlerini kaldırıp diğerlerine bakması biraz uzun sürmüştü. Bakışlarında derin bir acı okunuyordu.

«Sizin bölgenizde böyle bir işe kalkıştıklarından hiç haberim yoktu,» dedi. «Annemin başı üzerine yemin ederim.»

DiMorra'nın bakışları adamı deliyordu âdeta. «Bu adamlar sizin ailenizden mi?» diye sordu.

Vassallo kaskatı bir şekilde başını eğdi. «Giuseppe Spada'nın takımındandırlar.»

«Takımındandılar yani,» dedi Frank hafifçe. «Şu anda hepsi ölmüş bulunuyorlar.»

Vassallo onun yüzüne bakmadı. Bakışlarını DiMorra'dan ayırmıyordu. Her iki Don da biraz kederli gi-biydiler.

Vassallo, «Spada son on yıldır benim sağ kolumdu,» dedi yavaşça.

DiMorra da yumuşak bir sesle, «Önemli olan ona bu haberi iletmenin adını öğrenmek,» dedi. «Ne benim ne de Bruno'nun ailesine böyle bir hainin girmesini istemem doğrusu.»

Vassallo çevresindeki yüzlere baktı. Kimisinde üzüntü vardı ama hiçbirinde acıma yoktu.

İçini çekerek tekrar DiMorra'nın yüzüne baktı. Kısık bir sesle, «Bir telefon edeyim,» dedi. «Spada yarın öğleden sonra burada olur.»

Angelo DiMorra ayağa kalktı.

Ciddi bir sesle, «Teşekkür ederim,» diyerek odadan çıktı.

Frankie Regalbuto da peşinden gitti.

VI

HAVUZUN TRAMPLENİNE ÇIKAN kıza çıplak dense yeri ydi doğrusu, diye düşünüyordu Vincent Fargo. Parlak yeşil bikinisi vücudunun hatlarını öylesine gizliyordu! Yüzüne de bakmaya değ erdi doğrusu. Dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri, bikinisi kadar yeş il gözleri. Gençliğin heyecanı ile titriyordu vücudu.

Vince kızı yepyeni bir spor arabayı inceleyen gözle değerlendirmekteydi. Kendisi on dokuz yaş ında evlenmiş ve ondan sonra bir daha gözünü dış arı çevirmemişti. Ateşli bir Katanyalı olan karısı kendisine yetmişti. Arkadan da çocuklar peşpeşe doğdukları zaman, bu da hayatını evinin çevresinde toplamak için bir neden olmuştu. Evden ancak iş için ayrılırdı. İşini yeterlikle yapmaktan ve başarılarını çoğaltmaktan zevk duyardı. Kendisi için hayattaki zevkler ancak ailesine ilişkin olanlardı.

Ama yine de güzel bir kız gördü mü, bunu takdir etmekten uzak değildi. Ve şimdi de karşısında duran kız inanılmaz bir güzellikteydi.

Kızın adı Ruby Dunne idi, kendisinin değerini de pekâlâ biliyordu. Duruşundan, yürüyüşünden anlamak mümkündü bunu.

Kız trampenin ucuna doğru yürürken tahta hafifçe sallanınca, dolgun göğüsleri de her attığı adımda titriyordu. Tahtanın ucunda bir an durdu, elini beline dayadı ve havuzun ortasında yüzen Frank Regalbuto'ya baktı.

«Haydi haydi korkaklık etme, gel,» diye bağırdı Frank. «Su çok güzel.»

«Yalancı!» Fakat kız doğruldu, kollarını kaldırdı ve profesyonel bir yüzücü gibi suya atladı. Suyun içine hemen hemen hiçbir karışıklık yapmadan dalmıştı.

Vincent Fargo etli yüzünden akan terleri eliyle silerek bir ağacın gölgesine sığındı. Bu Nevada havasından nefret ediyordu. Bu boğucu sıcakta rahat edemeyecek kadar şişmandı. Soluk alması güçleşiyordu. Koltuk altlarından, sırtından aşağı terler boşanıyor, gömleğini sıırıslıklam ediyordu. Koyu renk camlı gözlüğü ve kasketinin siperine rağmen güneş ışığının parlaltısı yorulduğu zaman görmesini güçleştiriyordu.

Ruby Dunne, Frank'ın yanında su yüzüne çıktı. Koyu kırmızı saçları ıslak ıslak parlıyor, ağzı ciğerlerine hava doldurmak için açık bulunuyordu. Frank kızın başını elleri arasına alarak dudaklarından öptü. Kız gülerek kollarını genç adamın boynuna doladı ve ta suyun dibine batana kadar da bırakmadı.

Vince, «tıpkı çocuklar gibi» diyerek gülümsedi.

Az sonra suyun yüzüne çıktılar güle güle ve ayrıldılar. Kız trampenin olduğu tarafa doğru yüzmeye başladı. Vince, Frank'ın kendisini görmesi için yerinden kımıldadı. Onu gören Frank yönünü değiştirerek havuzun kenarına geldi.

Dışarı çıktı. «Merhaba Vince. Saat kaç?»

«İki! Spada'nın uçağı iki saata kadar iniyor. Onu karşılayacaktık. Seninle ben.»

«Pekâlâ. Don kalktı mı?»

Vince başını salladı. «Odasında kahvaltı ediyor.» Sonra gözlerini havuzdan çıkmakta olan Ruby Dunne'e çevirerek, «Güzel kız,» dedi.

«Güzel mi? Şahane be şahane!»

Ruby havuzun kenarından kendilerine doğru geliyordu fakat iki adamın konuştuklarını görünce olduğu yerde beklemeye başladı.

«Akıllı da.» Vince yüzünden akan terleri bir daha sildi. «Öff, ne sıcak be! Birbuçuk saat sonra neredesin?»

«Kahvede değilsem, oyun masalarının oradayım.»

«Pekâlâ, saati gelince seni ararım.» Vince sözünü tamamlar tamamlamaz koşa koşa soğuk hava tertibatlı otelin içine attı kendini.

DiMORRA kurnaz bakışlarla Frank'ı süzerek, «Bu kızla tanışmamı neden bu kadar istiyorsun?» diye sordu. «Kendisini etkilemek için mi?»

DiMorra'nın oteldeki dairesinin oturma odasında dılar. DiMorra'nın otelin ne kadar hissesine sahip olduğu düşünülecek olursa, en iyi dairede oturmasına şaşmamak gerekirdi. Las Vegas'da başka otellerde de DiMorra'nın hissesi vardı, ancak en büyük yatırımı buraya yapmıştı. Burası evi olarak bilirdi. Frank'ın cevabını beklerken modern divanın üstüne uzanmış, kahvesini yudumluyordu. Bacağında ince bir pantolon, sırtında beyaz balıkçı yakalı bir kazak vardı.

Frank gözünün ucuyla pencerenin kenarında bir iskemlede oturmuş, *Time* dergisi okumakta olan fedaisi Joe Lucci'ye baktı. Lucci'nin bir özelliği de hiçbir şey dinlemiyormuş havasıyla odada oturabilmesiydi.

Frank, DiMorra'ya bakarak, «Eh bir bakıma öyle,» dedi. «Ondan hoşlanacaksın, çok iyi bir kızdır.»

DiMorra'nın gözlerinde babaca bir ışık belirdi, alay eder gibi âdeta. «Demek seni bu hale getirdi ha?» dedi.

Frank istemeye istemeye gülümsedi. «Kimi zaman ben de şaşıyorum. Aklımı başımdan aldı gibi bir şey.»

«Öyle olmalı. Bu kızı ta buralara kadar getirdiğini duyduğum zaman böyle bir şeylerden şüphelenmiştim zaten. Las Vegas'da yatacağın o kadar mahallî kabiliyetler varken...»

Frank sıkıla sıkıla, «Sana komik bir şey söyleyeyim mi?» dedi. «Onunla *henüz* yatmadım. Yatmaya çalıştım elbette, ama...»

«Hiç de komik gelmedi bu bana. Aksine ciddi bir durum bu.»

«Haklı olabilirsin. Ben bile arasına evlenmeyi düşünüyorum doğrusu.»

DiMorra hafifçe güldü. «Bunda utanılacak bir şey yok ki Frank. Evlilik doğal olmayan bir şey değil eninde sonunda. Zaten artık yerleşmeyi düşünme zamanın da gelmişti.» Sonra düşünceli düşünceli baktı Frank'a. «Ruby Dunne, ha? Sahne adı mı bu?»

«Hayır, asıl adı.»

DiMorra kaşlarını çattı. «İyi bir şey değil bu. Gerçekten evlenmeyi düşünüyorsan güzel bir İtalyan kızı aramalısın. Doğrusu onlar da pek az sayılmazlar yani.»

«Ama hiçbiri benim üzerimde Ruby'nin yaptığı etkiyi yapamıyorlar.»

«Düşünülecek tek şey bu değil ki. Belki sana çok eski kafalı geliyorum ama gerçek bu.»

Frank diplomasi yolunu denedi. «Sen eski ülkeden geldiğin için böyle düşünmen normal bir şey. Ama ben burada doğdum. Ben Amerikalıyım, kız da öyle.»

DiMorra başını salladı. «Doğru. Ama unutma ki her ikiniz daha başka şeylersiniz de: sen İtalyan o da İrlandalı. İnsanın kendi cinsinden olanı seçmesi, inan bana, sonunda faydalı oluyor. Ancak kendi cinsine güvenebiliyor insan işler karıştığında.»

Frank'ın ağzı inatçı bir ifadeyle kasılmıştı. «Duygularımı değiştiremem ki,» dedi. «Ya da duygularımı beslediğim insanı.»

DiMorra bir süre genç adamın yüzünü inceledi, sonra fincanını bırakıp ayağa kalktı. Dolaptan mavi bir spor ceket alarak giydi. İnce vücuduna çok iyi git-

mişti bu. Yakışıklı başını ileri uzatarak, «Haydi yürü bakalım,» dedi. «Bu kızla gerçekten tanışmak istiyorum şimdi.»

OTELİN kahve salonunun arkasında kuytu bir köşede oturuyorlardı. Frank, DiMorra ve Ruby Dunne. Joe Lucci de yakınlarındaki bir masada oturmuş, hem kahve içiyor hem de salonun girişini gözlüyordu. Don'u tanıyıp da yanına gelmek isteyecek olan herkesi oradan uzaklaştırmaktı görevi. Lucci daha ciddi bir fedailik işinin gerekmediğini biliyordu. Las Vegas'da buna gerek yoktu.

Las Vegas sağlam şehirdi. Burada gürültü koparan ya da şiddete başvuran bir insan bütün örgütün nefretini üzerine çekerti.

Ruby, Angelo DiMorra'nın karşısında utandığını ve az da olsa şaşaladığını farkedince şaşırmıştı. Bu, adamın umduğundan çok daha yakışıklı olmasından değildi. Kendi dünyasının dizginlerini elinde tutan bir insanın sakin güveni vardı DiMorra'da. Ruby'nin başka hiçbir erkekte görmediği bir güç ve otorite vardı bu adamda. Ancak şefkat da vardı; sesinde ve gözlerinde. Oysa amansız olabildiğini çok iyi biliyordu. Adamın bir parçası olan bu sıcaklığı bulmayı hiç beklememişti doğrusu.

«Ne olur Frank'ın sizi benimle tanıştırması için ısrar etmeme aldırmayın,» dedi. «Hep benim kabahatim bu. Ben durmadan ısrar edip durdum sizinle tanışmak için.»

«Neden ama?»

Ruby açık sözlü olmaya karar verdi. Bu adamın karşısında başka türlü olamazdı zaten. «Plak doldurmak istiyorum. Şimdiye kadar bu konuda çok şanssızdım. Plak şirketindekilere sizi tanıdığımı söylersem beni başka türlü dinleyeceklerini düşündüm de.»

«Olabilir.» DiMorra kızın dürüstlüğünden hoşlanmıştı. Bir de terbiyesinden. İyi yetiştirilmiş bir insan olduğu hemen belli oluyordu.

«Ben yardım etmek istedim,» dedi Frank. «Ama şimdiye kadar ancak bir iki kulüpte şarkı söyletmekten başka bir şey yapamadım.»

«Yine de çok şeyler yaptın benim için,» diyen Ruby onun bu davranışını ne kadar takdir ettiğini göstermek için elini erkeğin eli üzerine koyarak gülümsedi. Sonra DiMorra'ya baktı. «Ama bir şarkıcı için yeterli değil bu. Plak doldurmak gerek. O zaman büyük kulüpler kendiliklerinden insanın ayağına gelirler. Bu yüzden Frank'ın buraya geleceğini duyunca beni de yanına almasını istedim. Bana yardım edebilecek bir iki kişiyle tanışırım diye düşünmüştüm.»

DiMorra, «Gözü yükseklerde bir kıza benziyorsun,» dedi.

«Hayatta başarılı olmak istiyorum.»

«Peki ailen bu mesleğin hakkında ne diyor?»

«Ailem yok. Annem üç yıl önce öldü.»

«Çok üzüldüm,» dedi DiMorra. Yüzünde gerçek bir acıma ifadesi vardı. «Ya baban?»

Kız duraksayarak önüne baktı. Sonra başını kaldırarak hemen hemen meydan okurcasına DiMorra'

nın gözlerine baktı. «Babam yok. Kim olduğunu da hiçbir zaman öğrenemedim.»

Bunu sıradan bir şey gibi söylediği halde sesinde ve bakışında DiMorra'nın ta yüreğine kadar işleyen bir şey vardı. Güzel ve gözleri yükseklerde olan çok kız tanımıştı, ama bu hiçbirine benzemiyordu. Bir bakımdan yaşından çok olgun gösteriyordu, bir bakıma da çocuksu bir yanı, âdeta korunmaya ihtiyaç gösteren incinebilir bir yanı vardı.

Bir an düşündükten sonra, «İyi bir şarkıcı mısın bari?» diye sordu.

Kızın yerine Frank cevap verdi. «Şahane. Mükemmel bir sesi var. Hem çekici hem de üstün bir ses.»

DiMorra Frank'a baktı, sonra gözlerini Ruby'ye çevirdi. Bekliyordu.

«Evet, iyiyim sanırım,» dedi kız.

DiMorra birşey söylemek için ağzını açmışken sustu birdenbire. Kahve salonunun kapısına bakıyordu.

Frank da onun baktığı yere bakınca Vincent Fargo'nun kapıda durmuş kendisine başıyla işaret etmekte olduğunu farketti. Yerinden kalkarak Ruby'ye baktı.

«Kusura bakma sevgilim ama benim bir iki saatlik bir yere gitmem gerekiyor.» Kararsız bakışlarla DiMorra'ya baktı.

DiMorra, «Sen işine bak, Frank,» dedi. «Merak etme, ben senin küçük sevgiline gözkulak olurum.»

«Teşekkür ederim.» Frank, Lucci'nin yanından geçip gitti.

Frank ile Vincent Fargo gittikten sonra Ruby, DiMorra'ya döndü.

«Kendi paramla iki plak doldurdum, çok mükemmel olmadı ama eğer dinlemek isterseniz...»

DiMorra, «Dairemde bir pikabım var,» diyerek ayağa kalktı ve ellerini uzatarak kızın kalkmasına yardım etti.

ÇÖLÜN ortasındaki yolda süratle ilerleyen soğuk hava tertibatlı Cadillac arkasında koca bir toz bulutu bırakıyordu. Las Vegas on mil geride kalmıştı. Ortalıkta ne başka bir araba, ne bir ev, ne de bir hayat belirtisi vardı.

Don Mariano Vassallo arabayı sürmekte olan oğlunun yanında oturuyordu. Giuseppe Spada arkada, Vince Fargo ile Frank Regalbuto'nun arasındaydı. Spada elli yaşlarında kısa boylu tıknaz bir adamdı. Arabanın içindeki soğuk havaya rağmen yüzü sıcaktan kıpkırmızı kesilmişti. Dizleri üzerindeki etli elleri titriyordu.

İşe yolladığı dört adamının dönmedikleri andan beri korku içinde yaşıyordu. O günden bu yana gözlerine uyku girmemişti. Her an başına bir şeyin gelmesini bekliyordu. Ancak aradan günler geçip de birşeyler olmayınca içi biraz rahatlamıştı. Don Vassallo, Las Vegas'dan telefon edip de başının sıkıda olduğunu ve yardımına ihtiyacı bulunduğunu söylediği zaman, Spada, eroin işinden dolayı kimsenin kendisinden şüphelenmediğine inanmıştı.

Fakat havaalanında kendisini bekleyen arabayı gördüğü an artık yaşama umudunun kalmadığını anlamıştı.

«Don Mariano, yemin ederim ki benim bu işle ilgim yok,» diyordu. «Benim adamlarımdı, bunu inkâr etmiyorum ama kendi başlarına iş görüyorlardı. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Yemin ederim ki bilmiyordum.»

Vassallo cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Başını bile çevirip bakmadı adama.

Spada, sesi heyecandan boğazında düğümlenerek bir daha yalvarmayı denedi. «Bunca yıldır sana sadakatla hizmet ettim. Oniki yıl önce hayatını bile kurtarmıştım, hatırlıyor musun?»

«Hatırlıyorum,» dedi Vassallo duygusuzca. Hâlâ başını çevirmiyordu.

Vassallo'nun oğlu arabayı çıplak tepelerin arasına doğru uzanan bir toprak yola soktu. Güneş arabanın madeni kısımları üzerinde insanın gözünü acıtacak kadar parlıyordu. Tekerlekler arabanın ardında uzun bir toz bulutu sürüklüyorlardı.

Cadillac iki çıplak tepenin arasında durdu. Frank kapıyı açarak dışarı çıktı. Cebinden tabancasını da çıkarmıştı.

Vince, Spada'yı iteleyerek, «Dışarı!» dedi.

Spada, Vassallo'nun ceketinin omzunu yakalayarak, «Ne olur dinle beni,» diye yalvardı.

Vassallo en sonunda başını döndürerek eski arkadaşının, güvenilir adamının yüzüne baktı. Yüzü kederliydi. «Öleceksin Giuseppe,» dedi. «Onlara öğrenmek

istediklerini söyle. Kendilerine ihanet edeni söyle ki, çabuk ve acısız bir şekilde ölesin. İnsan gibi öl hiç olmazsa.»

«Ama ben bir şey yapmadım ki,» diye inledi Spada.

Vince yumruğunu adamın kulağına indirerek Vassallo'nun yakasını elinden kurtardı. Spada arabadan aşağı sarktı. Frank serbest eliyle adamın gömleğini tutup hızla dışarı çekerek kumların arasına fırlattı. Vince de arabadan aşağı indi. Vassallo'nun oğlu da direksiyonun arkasından çıktı.

Vassallo, «Kapat şu kapıyı,» diye seslendi. «Bu sıcağın canıma okuyacak benim.»

Oğlu arabanın kapılarını kapattı. Vassallo bir puro yaktı. Arabanın içi soğuktu. Oysa dışarda alev alev yanan çöl güneşi, insanların üstüne ağır ve yırtıcı bir hayvan gibi çöküyordu.

Vassallo'nun oğlu bagajın kilidini açtı. Vince bagajdan bir beyzbol sopası aldı. Spada bunu görünce Frank'ın elindeki silâha aldırış etmeden koşmaya çalıştı.

Frank elindeki silâhla Spada'nın yüzüne vurdu, adamın yanağından bir parça kopmuş ve Spada döne döne Vince'in ayakları dibine yuvarlanmıştı. Sonra doğrulmak için bacaklarını iki yana açtı. Vince beyzbol sopasını aşağıdan yukarı doğru savurdu. Sopa Spada'nın bacaklarının arasına isabet etmişti.

Spada hayvan gibi böğürmeye başladı. Ellerini bacaklarının arasına sokarak kumun üzerine yuvarlandı.

Frank, «Bize ihanet eden kimdi?» diye sordu.

Spada'nın ağzından bir iniltiden başka bir şey çıkmıyordu.

Vince sopayı başının üstüne kaldırdı ve sonra korkunç bir hızla indirerek Spada'nın dizlerinden birini parçaladı.

Frank kırılan kemiklerin sesini duyunca elinde olmadan gözlerini kırptı. Spada'nın çığlığı kulak zarını parçalayacak gibiydi.

Vegas'ın iyi yanı da buydu işte. Böyle bir işi halletmek için şehirden çok uzaklara gitmeye ihtiyaç yoktu. Oysa böylesine bir çığlık bir mil öteden işitilirdi.

Vassallo'nun oğlu, «Söyle istediklerini,» dedi. «Söyle de kurtul bari.»

Acılı dünyasına gömülmüş olan Spada onu duymamış gibiydi.

Vince Fargo sopayı bir kere daha sallayınca adamın omzu parçalandı.

Soğuk hava tertibath arabasının içinde Vassallo purosunu içiyor, önüne bakıyordu. Yüzünden bir şey okunmuyordu.

ANGELO DiMorra, dairesinin oturma odasında Ruby Dunne'nin stereo hoparlörden gelen sesini dinlemekteydi. Ruby duvara dayanmıştı. Kendi sesini dinliyor, adamı gözetliyordu.

Plak bitince DiMorra, kollarını dizlerine dayamış olarak bir süre gözü yerdeki halıda, hareketsiz dur-

du. Sonra başını kaldırarak takdir edici bakışlarla kıza baktı.

«Sesini beğendim.»

«Teşekkür ederim...» Ruby bir an duraksadı, sonra gülümseyerek, «İyi ama bir yargıya varacak kadar sestten anlar mısınız bakalım?» dedi.

DiMorra gülümsedi. «Ben İtalyanım, unuttun mu?» Kızın gülmesinden hoşlanmıştı. «Profesyonel değilim şüphesiz. Ama bu işte profesyonel olanları da tanırım. Bunları onlara dinletmeme izin verir misin?»

«İzin mi? Memnun olurum.» DiMorra yerinden kalkıp köşedeki bara giderken de, «Ama söylediğim gibi bu plaklar teknik olarak iyi doldurulmamıştır, sakın söylemeyi unutmayın,» diye ilâve etti.

DiMorra masanın üzerine iki kadeh içki koyarken başını salladı. «Olur, söylerim,» dedi! «Ne içersin?»

Ruby ilk önce bu teklifi reddetmeye çalıştı. «Daha pek erken... Aman, ne olursa olsun yahu! Biraz viskiyle çok su verin.»

Bara doğru gidip yüksek iskemlelerden birine oturdu. «Biliyor musunuz, Bay DiMorra benim için bu kadar zahmete girmenize çok seviniyorum. Sizin ne kadar işi başından aşkın bir adam olduğunuzu biliyorum yoksa.»

DiMorra kıza baktı. Ruby bu bakışın ne anlama geldiğini anlamıştı.

«Bana Bay DiMorra demek zorunda değilsin. Biliyorum yaşlı bir insanım ama yine de bunun sık sık hatırlatılması iyi değil. Hiç olmazsa Angelo desen...»

Kız hafif bir sesle, «Angelo...» dedi.

«Hah, şimdi daha iyi oldu, gördün mü! Haydi biraz kendinden söz et bakalım.»

«Ama o kadar şey anlattım ki...»

«Evet, istediklerini söyledin ama. Şimdi de biraz hayatından söz et.»

«Benim hayatımı dinleyip de ne yapacaksın sanki?»

«Hele sen anlat da..»

Kız söylediklerine kendisi de şaşmıştı. «Hayatımda mutlu olmayan o kadar çok şey var ki. Bazen aklıma geldikçe gözlerim yaşarır hâlâ. Şimdi birdenbire omzuna kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlamamı istemezsin herhalde.»

DiMorra yine kıza bir daha baktı. «Yıllardan beri omzuma kapanıp ağlayanların sayısını bir bilsen şaşarsın,» dedi.

JOE Lucci, Angelo DiMorra'yı havaalanına arabayla götürdüğü zaman karanlık basmıştı. DiMorra önemli işleri otelde konuşmayı sevmezdi. FBI, Las Vegas'da burnunu her yere sokuyor, kendileri ne kadar uğraşıp dinleme âletlerini bulup sökseler hemen yenilerini yerleştiriyorlardı.

Cadillac havaalanı girişinin hemen yanında yolun kenarında bekliyordu. Lucci arabanın arkasına park etti. Frank ve Vince Cadillac'tan çıkarak geriye yürüdüler. Cadillac, onlar öteki arabaya geçtikleri zaman gözden kaybolmuştu bile. DiMorra oturduğu ön

koltukta arkasına dönerek arkada oturan iki adama baktı.

«Spada'yı epey derine gömdünüz mü?»

Vince başını salladı. «O kadar kum arasında güç bir iş değildi.»

Frank, boğazı kupkuruymuş gibi boğuk bir sesle, «Longobardo'ymuş,» dedi. «Longobardo, Spada'ya bizi ve paraları nerede bulabileceğini söylemiş. İnana mıyorum buna. Amcam gibi yakındı bana.»

DiMorra başını ağır ağır salladı. «Olur bu işler,» dedi. «Ama haklısın, iyi bir adamdı.» İçini çekti. «Bunun için bari şerefiyle, kolayca ölmesini sağlayın. Ama cesedinin bulunmasını istiyorum. Bu işi daha başka bilenler de varsa, hainin cezasını çektiğini görsünler bari.»

Vince, «Ben de Frank'la gideyim mi?» diye sordu.

«Hayır. İkinizin birlikte gitmesi şüpheyi çeker. Kardeşin ona yardım eder. Sen de bir iki gün sonra benimle birlikte dönersin.»

«Pekâlâ.»

DiMorra önce saatına sonra Frank'a baktı. «On beş dakika sonra bir uçak var,» dedi. «Onunla git. Bu işin bir an önce temizlenmesini istiyorum.»

«Ruby'ye bir telefon edeyim de...»

«Telefona falan vaktin yok,» diye DiMorra sözünü kesti. «Sen hemen uçağa git. Ben senin acele bir işin çıktığını söylerim ama nereye gittiğini söylemem. Ben dönerken o da benimle birlikte gelir.»

«Bu kadar zahmete girmesen de olur. Sabah uçağa binmesine yardım etsen yeter.»

«Olmaz. Yarın sabah Los Angeles'den bir adam gelecek plaklarını dinlemeye.»

Frank şaşkınlıkla DiMorra'nın yüzüne baktı. «Fakat şahane bir şey bu. Sana çok şey borçluyum bunun için.»

«Aldırma,» dedi DiMorra. «Sen işine bak hele.»

VII

O GECE ARALARINDA neler geçeceğini her ikisi de daha akşamdan anlamış olduklarını farkettiler.

Otelin loş ışıklarla aydınlatılmış lüks lokantasında yemek yemişlerdi. Ruby Dunne böyle yapayalnız kalabilmeleri karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Masaları bir köşedeydi. Onlara en yakın olan üç masa hep boş tutuluyordu, metrdotel ayakta bekleyen müşterilere o masaların tutulmuş olduğunu söylüyordu.

Joe Lucci de DiMorra ile Ruby'nin masasındaydı, ancak Ruby onun varlığını hissetmiyordu bile. Joe Lucci hem bir yerde bulunup hem de sanki hiç orada değilmiş izlenimini verebilen insanlardandı. Yemeğini yemekle meşgul oluyor, o şahane şaraptan gayet ölçülü içiyor, kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu. Onların konuşmalarını hiçbir şekilde sınırlamayan ve ancak arasıra göze çarpan bir gölgeydi.

Gerçekte ise konuşan Ruby idi. Hayatında bu kadar serbest ya da sürekli konuşmamıştı. Sözü sona erecek gibi oldukça DiMorra büyük bir ustalıkla hemen kendisini bambaşka bir konuya itiyordu. Erkeğin yumuşak ve gerçek ilgisi açıkça görülüyordu. Ruby onun kişiliğinin bu canlı sıcaklığı karşısında giderek genişliyordu sanki.

Bir keresinde, «Sen çok iyi bir gazeteci olurdun,» dedi. «Gerekli soruları anında sormasını çok iyi biliyorsun.»

DiMorra bu övgü karşısında gülümsedi.

Yemek yerlerken masalarına bir iki kişi gelmişti. Bunlar öylesine ünlü kişilerdi ki şef garson geri çevirmeye kalkışmamıştı bile. Birisi çok sevilen bir televizyon programının komedi aktörü, diğeri de bir iş adamı için çok sık sayılacak kadar gazetelerde resimleri yayınlanan uluslararası üne sahip bir armatördü.

Her ikisi de Angelo DiMorra'ya saygılarını belirtmek için kısa bir süre uğramışlardı masaya. Ruby de onunla birlikte olduğu için bu selâmlarına onu da katmışlardı. Ancak iş bu kadarla bitmiyordu. Herbiri önce Ruby'ye sonra DiMorra'ya bakmışlar ve hafif bir gıpta belirtisi göstererek onu takdir etmişlerdi. Ruby, DiMorra'nın bundan hoşlandığını görüyordu. Kendisine gelince, DiMorra ile birlikte olduğu için böylesine övgü dolu bakışlarla karşılaştığını bildiği halde, yine de 'birisi' olduğunu sezmenin heyecanı içindeydi.

Yemeklerini bitirdikten sonra kahvelerini içerken Louis Orlando (Muhasebeci) içeri girerek masalarına geldi. Ruby onun kim olduğunu bilmiyordu. Ancak

adam yaklaşırken DiMorra'nın birdenbire kasıldığını sezdi. Adam kendisine takdir edici bakışlarla baktıysa da, bu bakışlarda aktör ile işadınının o dikkatli saygısından eser yoktu.

Muhasebeci Ruby'yi süzdükten sonra DiMorra'ya bakarak, «Çok güzel. Şahane bir kız,» dedi. Ruby adamın bunu söylerken kullandığı ses tonunu da beğenmemiştir.

DiMorra, gülümsemeden, «Frankie'nin bir arkadaşıdır,» dedi.

«Öyle mi?» Muhasebeci Ruby'ye bakarak gülümsemedi. Kız onun gülümsemesini de beğenmemiştir. İğrenç bir yan vardı gülümsemesinde de.

DiMorra, onun karşısında sabırsızlığa kapılmış gibi sertçe, «Ne o, Loui?» diye sordu.

Muhasebecinin yüzünden gülümsemesi silindi. «Şu yeni durumu seninle konuşmak istiyorum,» dedi. «Geçişin kolay ve olaysız olması için işleri düzenlememiz gerek.»

DiMorra kaşlarını çatarak düşündü. Sonra zorunluluğu yüzünden kabul ediyormuş gibi başını salladı.

«Pekâlâ bir yürüyüşe çıkalım,» dedi. Ruby'ye baktı. «Özür dilerim! Ama iş çıktı, ne yaparsın.»

«Hiç önemi yok,» diye Ruby cevap verdi. Ancak ne kadar neşeli görünmeye çalışsa da sesindeki hayal kırıklığını örtemiyordu. «Ben de gazinoya geçer oyun oynarım bari.»

«Kumar oynamayı sever misin?»

«Ara sıra. Yirmi dolarlık falan, eğlence olsun di-

ye.» Güldü. «Benim sırtımdan zengin olan yoktur yani.»

«Ne oynarsın?»

«Yirmi bir.»

DiMorra, «Tam bir kadın oyunudur,» dedi. «Kadınları barbut masası başında görmekten nefret ederim doğrusu. Bütün hanımlıkları kaybolur orada.»

Cebinden bir kâğıt para çıkartıp kızın avucuna koydu. «Çok geç kalma ama,» dedi. «Yarın sabah plak şirketinin adamı geldiği zaman yorgun olmamalısın.»

Ruby avucundaki paraya baktı. Yüz dolarlık bir banknottu bu. Geri uzatarak, «Benim kendi param var,» dedi.

DiMorra kızın hareketini görmezlikten gelerek yerinden kalktı. «Bana arkadaşlık ettiğin için sana çok teşekkür ederim. Yalnız başıma yemekten hiç hoşlanmam.»

«Ben de seninle birlikte bulunmaktan çok hoşlandım.» Ruby, erkeğin gözlerinin içine baktı. «Hem de çok hoşlandım,» diye tekrarladı.

RUBY'nin seçtiği masa kendisine çok uğurlu gelmişti. Hayatında görmediği kadar yirmi bir çıkarıyor, her seferinde kasayı yeniyordu. Şansı başını döndürememişti ama, koyduğu parayı ancak azar azar çoğaltıyor, kazanırsa yükseltiyor, kaybederse yine küçük oynuyordu. Sonunda yüz dolar kazançtayken oyunu bıraktı ve fişlerini paraya çevirdi.

Saat on bir olmuştu, deliksiz bir uyku çekmek ni-

yetiyle odasına gitti. Fakat bir türlü uyuyamıyordu. Ertesi sabah plak şirketinden geleceklerle karşılaşma korkusundandı bu uykusuzluğunun bir nedeni. Ancak bundan başka bir şey daha vardı.

Hep Angelo DiMorra'yı ve onun yanındayken neler hissettiğini düşünüyordu. Adamın yanında bulunmakla kendisini güvenlik içinde, korunmuş hissetmişti. Onun yanında olduğu sürece kimsenin zararı dokunamazdı sanki kendisine. O zamana kadar hiç duymadığı bir heyecan dalgasının kabardığını duydu içinde, bütün sinirleri gerilmişti, soluk soluğa kalmıştı birdenbire.

Saatına baktı. Geceyarısını henüz geçmişti. Yataktan kalktı, parmakları birbirine dolaşarak aceleyle giyindi. Cüreti kendisini şaşırtıyordu. Telefon etme düşüncesini bir anda silip attı kafasından. Şu anda kibar bir red cevabı alamayacak durumdaydı.

Banyodaki aynada saçlarını tararken yüzüne boya sürmemeye karar verdi. Oda anahtarını ve yüzlük iki banknotu alarak dışarı çıktı. Otelin en üst katına çıkmak üzere asansöre bindi.

Kapının önüne gelince duraksaması ancak bir an sürmüştü. Yüreği güm güm atıyordu. Zile bastı.

Kapıyı Joe Lucci açtı, ayağında terlik, sırtında fanila vardı. Anlamsız bakışlarla baktı kızın yüzüne.

«Angelo uyuyor mu?»

«Hayır.» Lucci içeri gidip bakmaya zahmet etmeden girmesini işaret etti. Don Angelo tek başınaydı ve bu da güzel bir kızdı. Ne yapmak istediğine karar vermek Don'un kendisine aitti.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra sağ tarafı işaret etti. «Orada, televizyon seyrediyor,» dedi. Sonra geri dönüp odasına girdi ve kapısını kapattı.

Sırtında mavi bir robdöşambr olan DiMorra oturma odasındaki divanın üzerinde, çıplak ayaklarını bir sehpaye uzatmış televizyondaki kovboy filmini seyrediyordu. Başını kaldırıp da kızı görünce şaşırmış gibiydi.

Yaramazlık eden çocuğunu azarlayan bir baba gibi, «Hani bu gece erken yatacaktın,» dedi.

«Uyuyamadım.»

Ruby'nin sesi boğuk çıkıyordu. Bir tabureye oturarak elindeki paraları sehpanın üzerine koydu. «Şansım vardı, paranı iki misline çıkardım,» dedi.

«Ve kazanırken oyunu bıraktın ha? Akıllıymışsın.» DiMorra kızı süzdü. «Bir uyku ilâcı ister misin? Çok güzel uyku haplarım var, öyle insanı sersemletici cinsten falan da değil. Tatlı bir uyku uyutmak için. Sabah kalktığında da öyle sersemlik, baş ağrısı falan çekmezsin.»

Ruby erkeğin yüzüne baktı. İri yeşil gözleri heyecandan daha da irileşmişlerdi. «Benden hoşlanmıyor musun?» diye sordu.

DiMorra bir an duraksadı. «Hoşlanıyorum,» dedi. Kızın ne demek istediğini anlamazlıktan gelmemiştii.

Ruby'nin gülümsemesi zorlanmış gibiydi. Şaşırmıştı. «Ama beni tavlamaya çalışmadın bile,» dedi. «Beni sevindirmek için bile yapmadın bunu.»

«Sen Frank'ın sevgilisisin ama.»

«Değilim. Hiç de öyle bildiğin gibi değil. Beni he-

yecanlandırmıyor o... Seninle birlikte olduğum gibi yani...»

«Benim için çok gurur verici bir şey bu,» dedi DiMorra yavaşça. «Ama ben öyle genç kızların peşinde koşan erkeklerden değilim.»

«Biliyorum bunu.» Ruby nefes almakta güçlük çekiyordu. «*Seni kovalayan benim ama.*»

Odasının anahtarını yüz dolarlıkların üstüne koyarak ayağa kalktı.

«Banyoya girebilir miyim bir dakika?»

DiMorra eliyle bir kapıyı göstererek başını salladı. Kız odadan çıkınca yine televizyona döndü. Kovboy filimlerini severdi, filmin sonunun nasıl olacağını, haydutların cezalarını bulacaklarını bilmek hoşuna giderdi. Ama artık filmi seyrettiği yoktu.

Gözlerinin önünde şimdi yalnız Ruby Dunne vardı. İçinde ona karşı bir duygu uyanmıştı. Arasına zevkli bir iki saat geçirdiği genç kızların yanında duyduklarına benzemeyen bir şeydi bu. DiMorra bu aradaki farkın nereden geldiğini düşünmeye başladı.

Ruby Dunne'nin kendisine olan ihtiyacının gerçek olduğunu biliyordu. Temsil ettiği güç ve nüfuzun kendisinin bu çekiciliğinin bir parçası olması, bu gerçeği zayıflatmıyordu. İnsanın başarıları, tıpkı onun görünüşü, yaşı, yapısı ve giysileri gibi onu yapan unsurların birisiydi ancak.

Bazı kızlar da ancak hayatta kaybedenlere bağlanırlardı. Gençliğinde onlardan bir kısmını yakından tanımıştı.

DiMorra, kızın kendisine duyduğu bu tutkudan

faydalanmakta neden bu kadar duraksamakta olduğunu düşündü. Frank Regalbuto ile bir ilgisi olduğunu sanmıyordu bunun. Ruby, Frank'ın karısı değildi. Kız arkadaşıydı sadece; bu ise bambaşka bir şeydi. İnsan, kendi kız arkadaşını elinde tutamıyorsa bunun kaba-hati kendisinden başka kimsede olamazdı ki.

DiMorra kızı incitmek istemediğinde karar kıldı. O kadar zayıf, o kadar incitilmeye hazır gibiydi ki...

Kovboy filmi kesilmiş yerine bir reklâm programı başlamıştı. Ruby de hâlâ dönmemişti. DiMorra yerinden kalkıp kıza bakmaya gitti. Düşündüğü gibi ban-yoda değildi kız. DiMorra yatak odasına doğru yürüdü.

Ruby yatağa yatmıştı. Üzerinde bir örtü vardı. Ayakkabıları yerdeydi. Elbisesi dikkatle katlanıp is-kemlenin üzerine konulmuştu. Hem korkak hem de meydan okuyan bakışlarla bakıyordu erkeğe.

DiMorra ağır ağır yatağa doğru yürüdü. Kız üzerindeki örtüyü incecik beline kadar indirirken erkeğin gözleri gözlerinden ayrılmamıştı.

Göğüsleri tahmin ettiğinden daha dolgundu. Meme uçları ihtirasla dimdik kesilmişlerdi. DiMorra kendisini şaşkına çeviren bir arzu hissetti içinde.

«Lütfen...?» Kızın sesi titriyordu. «Ne olur...»

DiMorra yatağa oturarak kızın göğsünü avuçladı. Dolgun, fakat sert ve esnek bir göğüstü bu. Parmaklarının ucundan yayılan o olağanüstü tat bütün sinir sistemini etkiliyordu.

Kız çıplak kollarını erkeğin boynuna dolayarak kendisine doğru çekti. Göründüğünden çok daha güç-

lüydü. Ağzı aççasına erkeğin ağzını buldu ve dili diline dolandı.

Erkek kendisine sahip olduğu anda inlemeye başladı. Sonra birden vücudu öylesine sarsılmaya başladı ki, erkek kendini ona uydurmak için acele etmek zorunda kaldı.

Kız kendisine sanki bir sığınak bulmuş da bunu kaybetmekten korkuyormuşçasına sıkı sıkı sarıldı, bütün vücudu bir rahatlama ile titriyordu. Yüzü göz yaşlarından sırlıslıklamıdı.

DiMorra parmağının ucuyla yaşları silerek, «Ağlama,» dedi.

«Daha önce hiç böyle olmamıştı,» diye hıçkırdı Ruby. «Hiç... Hiç ama... Ben... ben de kendimi soğuk sanıyordum..»

Erkeğin içi gurur ve zevkle dolmuştu. Kızı şefkatle kucaklayarak düzgün sırtını yatıştırıcı hareketlerle okşamaya başladı. Ruby bir iki dakika sonra uyuya kalmıştı.

DiMorra kıza baktı. Geçmişte ilk uyuya kalan hep kendisi olmuştu. Oysa şimdi ne uykusu vardı ne de bir yorgunluk hissediyordu. Kendisini daha önce hiç böylesine canlı ve uyanık hissettiğini hatırlamıyordu.

Ruby'nin yüzü bir bebek gibiydi uyurken, yumuşak, aydınlık, dudakları aralık, güven içinde...

Kendisini iğrenç bulması gerektiğini biliyordu. Oysa böyle bir şey de duymuyordu. Paolo Regalbuto'nun cenazesinde içini sıkan düşüncelerini hatırladı. Daha çok yıl kalmadığını önünde. Ve bu yılların kendisi için pek zevkle dolu yıllar olmadığını.

Karısından bir zevk alması sözkonusu değildi elbette. Kızları... kızları ancak sinirlendirirlerdi kendisini. Adını devam ettirecek bir oğlu da yoktu. Gittikten sonra bir ölümsüzlük düşüncesi bırakmayacaktı ardında.

Ama şimdi mışıl mışıl uyuyan kız kollarının arasında yatarken kendisinin hâlâ erkek olduğunu biliyordu, hâlâ bir oğlu olabilirdi. Kendisi için uygun kadını bulduğu takdirde...

Düşüncelerinin döküldüğü bu yol kendisini rahatsız etmişti. Ruby'nin kolları arasından yavaşça sıyrıldı. Erkek yataktan kalkarken kız kımıldadı ama uyanmadı.

DiMorra banyoya gidip duş aldı. Kurulanırken aynada vücuduna baktı. Gördüğü manzara karşısında heyecanlanmıştı. En az onbeş yıl gençleşmiş gibiydi.

Döndüğü zaman Ruby'yi yüzükoyun yatarken buldu. Kızın tatlı kıvrımlarla incelen sırtına, iki yana açılmış bacaklarının güzelliğine baktı. Kendisini şaşkına çeviren bir ihtiras duydu içinde. Bir gecede bunu iki kere hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Yatağın üzerine oturarak kızın kabarık kalçalarının üzerinden geçirdi ellerini; arzusu giderek artıyor, taşacak gibi oluyordu.

Ruby gözlerini açtı. Başını çevirerek DiMorra'ya baktı.

«Biraz daha...» diye fısıldadı uykulu bir sesle. «Ne olur efendim biraz daha isteyebilir miyim...?»

Erkeğin elleri kalçaları üzerinde sertçe dolaşırken Ruby kendisini yüzüstü yatmaya zorladı, ta ki ihtiras-

tan çılgına dönene kadar. Sonunda artık dayanamadı. Olduğu yerde döndü, erkeği kavrayarak soluk soluğa üstüne çekti. Göğsünü ısırtıyor, göbeğini koparıyor, diliyle erkeği parçalamak istiyordu âdeta.

DiMorra kızın başını kavrayıp yüzünü kendisine çevirerek, «Yapma,» dedi boğuk bir sesle.

«Ama istiyorum,» diye inledi Ruby kendinden geçmişçesine. «Seni öylesine çok seviyorum ki...»

DiMorra kızı sırtüstü fırlattı ve üstüne çılgın gibi abandı.

Hiç de iğrenç bir ihtiyar olarak görmüyordu kendini. Kızın genç, gergin ve kıvranan çıplaklığını kav-rarken kendisini hayatında bu kadar temiz hissetmemiş olduğunu biliyordu.

ARNOLDO Longobardo binadan çıktığı zaman çok yorgundu. Bahis oynatan adamdan parasını almak için sert davranmak zorunda kalmıştı. Bunu yapmayabilirdi de, ama paraya ihtiyacı vardı. Şimdi parası olmuştu ama yine de yeterli değildi bu. Daha çoğuna ihtiyacı vardı, hem de hemen. İşlerin kötü gitmesi meşru işlere yatırdığı bütün parasının bağlı kalması sonucunu doğurmuştu. Onları kaybetmemek için şimdi yeni yatırımlara girmesi gerekiyordu.

Zaten durumu bu kadar kötü olmasaydı New York'lu Spada ile o iş girer miydi sanki? Kendi mezarının kenarında yürümekten başka bir şey değildi bu.

Longobardo dışarı çıktığı zaman hava kararmıştı. Kaldırım kenarında park etmiş bir Buick arabanın

dışında sokak bomboştı. Arabadakileri görünce olduğu yerde donakaldı. Direksiyonda Frank Regalbuto oturuyordu, yanında da Tony Fargo vardı.

Longobardo kaçmak isteğini güçlkle frenleyebildi. Eğer işi biliyorlarsa nasıl olsa kaçmanın hiçbir faydası olamazdı. Bilmiyorlarsa o zaman şüpheleneceklerdi.

Arabaya doğru yürüyerek gülümsemeye zorladı kendisini. «Merhaba Tony,» dedi. «Ya sen nasılsın Francesco?»

Frank, «İyiyim, Arnoldo,» diye cevap verdi.

Tony, «Özür dilerim Arnoldo,» diyerek kısa nam-lulu çirkin bir silâh çıkardı ortaya.

Longobardo silâhın küçük kara ağzına baktı ve kulakları sağır eden gürültüsünü işitti.

Olduğu yere yığılıp kalmıştı.

Tony arabanın kapısını açarak dışarı eğildi. Silahı Longobardo'nun kulağına dayayarak bir daha tetiğe bastı. Longobardo'nun başı bir kere sallandı ve sonra yere düştü.

Tony kapıyı kapattı. Frank son süratle oradan uzaklaştı.

Longobardo kanlar içinde geride kalmıştı.

iki

SAVAŞ

VIII

TWA HAVAYOLLARININ Roma'dan gelen jumbo jet uçağı okyanus üzerinde sert bir dönüş yaparak New York'un Kennedy Havaalanına iniş için hazırlığa geçti. Yanan uyarı lambasına uyan Frank Regalbuto emniyet kemerini bağlayarak son bir sigara daha yaktı. Birinci sınıfta bedava yolculuk yapan birkaç havayolları personeli dışında ancak üç kişi vardı. Yaşlı, sıkıcı kimselerdi hepsi de. Uzun ve sıkıcı bir uçuş olmuştı. Ama Frank'ın buna aldırdığı yoktu. Düşünecek binbir şey vardı aklında.

Heyecanlı şeylerdi bunlar. Babası öleli ancak beş hafta olduğu halde Frank şimdiden büyümüş sayılırdı artık. Bunu duyabiliyordu içinde. Diğerlerinin kendi yanındaki davranışlarından onların da bunu sezdiklerini anlıyordu. Hepsinin üstünde de Avrupada geçirdiği bu üç hafta İhtiyar'ın iyi huylu, pek de saldırgan olmayan oğlu olarak tanınmasına yol açan davranış-

larından bir kısmını silkip atmasına yarayacak güveni vermişti kendisine.

Komisyon'un Las Vegas'taki toplantısında Regalbuto ailesinin idaresinin kendisine verilmemiş olması onda büyük bir güceniklik yaratmamıştı aslında. Kendisi, diğerlerinden çok daha iyi biliyordu, bu işi kıvırtabilecek yetenekte olmadığını. Ancak Amerikaya dönmek üzere 747'ye bindiği zaman bir yıl içinde ya da daha kısa bir sürede hazır *olacağına* inanıyordu.

Bu Avrupa seyahatini Las Vegas'tan döndüklerinden az sonra DiMorra salık vermişti. Bir bakıma haklıydı da. DiMorra'nın belirttiği üzere, Frank eğer şehrin uyuşturucu maddeler işini ele alacaksa, eroinin satın alındığı kimseleri, kaçakçıları yakından tanıması gerekiyordu. Bu yolculukta üstünde anlaşılmadıkları tek bir nokta olmuştu. Frank yalnız ilişkiler kurmakla yetinmek istemiyordu.

«Hazır gitmişken bir parti mal sevk edilmesi için de anlaşmalar yapayım bari,» demişti. «Bu son gelen parti, satışına bakılırsa çok dayanmayacak.»

DiMorra teklifi bir süre düşündükten sonra reddetti. «Hayır, önce anlaşmaları yap, durumu bir öğren. Döndüğün zaman konuşuruz bunu. Ve ancak ondan sonra ne yapmak istediğimiz hakkında bir karara varırız. Ondan sonra da yine geri gider ve gerekeni yaparsın.»

Az da olsa tartışmışlardı bunun üstüne. DiMorra dediklerinde ısrar ediyordu. Frank, onun kendisini önce bir sınamak istediğinin farkındaydı. Ancak kendisinin de başka düşünceleri vardı bu konuda.

Amerika'dan çıkarken üzerinde elli kiloluk bir parti kapatmak için kaparo olarak verilecek kadar para vardı. Son partinin hemen hemen iki katıydı bu. Ve ayrıca hepsi de kendi parasıydı.

İşte o zaman kendisinin babasının ölümünden bu yana değişmiş, bambaşka bir insan olduğunu anlamıştı. DiMorra belki bunun farkında değildi henüz, ama yakında öğrenecekti nasıl olsa.

Frank bunu uzun bir süre sır olarak saklayamayacağına biliyordu. Böyle bir şeye kalkışmayacaktı da. İlk adımları atıp da geriye döndüğünde DiMorra'ya işi anlatacak, onun da katılmasını isteyecekti. İş bir kere oturduktan sonra DiMorra'nın bunun bir ucunu ele geçirmemek istememesi aptallık olurdu. DiMorra ilk başlarda biraz öfkelenenecekti şüphesiz. Ama Frank yaşlı adamın, eğer kendisi işi kusursuz bir şekilde kıvırırsa, gösterdiği cesaret ve girişime saygı besleyeceğini de biliyordu.

Uçakla gittiği Paris'ten Cannes'a trenle geçti. Orada aklında tatlı bir tatil geçirmekten başka bir düşüncesi olmayan bir insan gibi iki gün plajlarda Fransız orospularıyla eğlendikten sonra bir araba kiralayarak Marsilya'ya gitti. Peşine düşebilecek narkotik büro memurlarını atlatmak için zaten trafiği pek az olan köy yollarında epey dolambaçlı bir şekilde kâh ileri gidip kâh geri dönerek Marsilya'ya varmıştı. Eğer peşine düşmüş memurlar varsa bu yorucu yolun sonunda ardında tek birinin kalmadığına emin olmuştu.

Marsilya'da ham eroini işleyen iki rakip laboratuvar sahibiyle görüştü. Bunların fiyatlarını karşılaşt-

tırarak içlerinden birini seçti. Ancak malın nakli için bu işle uğraşan Korsikalılardan hiçbiri ile temasa girmedi. Amerika'daki narkotik büro memurları Fransa'dan gelen malların kontrolunda çok sıkı davranıyorlardı artık. Frank'ın bu ş için daha başka düşünceleri vardı.

Marsilya'dan uçakla İstanbul'a geçerek orada afyon ekicileriyle ilişkisi olan bir adamla görüşüp yeterli miktarda afyonu sağladı. Bundan sonra da Şam'a geçti. Tehlike göze alındığında epey düşük sayılabilecek bir fiyat teklif eden bir Suriyeli, malı Kilis'ten alıp Lübnan'a götürmeye hazırdı. Frank, Beyrut'a geçerek orada da bir Arapla, malın birisi gelip alana kadar saklanması için anlaşma yaptı.

Oradan Roma'ya geçti. İlk iki gün turist gibi gezip dolaştı şehirde. Yine bu ilk iki gece kiraladığı bir arabayla şehrin en lüks orospularından birini gidip yerinden aldı ve Excelsior'daki dairesine getirdi. Ve iki gece de sabaha karşı kızı yine arabasıyla evine götürüp bıraktı. Üçüncü gece takip edilmediğine emin olduktan sonra kızı bıraktı. Bir daha otele dönmeyip Napoli'ye gitti. Orada Akdeniz limanları arasında dolaşan bir şilebin kaptanıyla görüştü. Kaptan Frank'tan haber alınca malı Beyrut'tan alıp Marsilya'daki laboratuvara teslim edecekti.

Frank bundan sonra yine arabayla Cenova'ya babasının Amerika'dan arkadaşı olan bir adamı görmeye giti. Bu adam New York'tan ve çete savaşlarından bıkmış, kârlarını toplayıp İtalya'ya dönmüştü. Burada da on altı yaşında bir çiftçi kızı ile evlenmiş ve parasını meşru işlere ve bu arada bir araba kiralama şir-

ketine yatırmıştı. Frank'ın söylediklerini can kulağıyla dinledi.

Sonra gülümseyerek genç adamın yanağını okşadı. «Tam baban gibisin, akıllı ve gözü yükseklerde.» Sonra da sırf eski zamanların hatırı için epey yüklü bir para karşılığında mal naklinin son iki işini üzerine almaya razı oldu.

İşin ilk kısmı çok kolaydı, mal Marsilya'daki laboratuvardan alınıp Cenova'ya getirilecekti. Kiralık arabasıyla bir *turist* bu işi yapardı. İkinci kısım da aslında güç olmadı. Adamın deniz kenarındaki villâlarının birini bir Amerikalı karıkoca bir yıllığına tutmuşlardı. Bunlar bir ay kadar sonra Baltimore'a döneceklerdi ki bu da zamanın denk düşmesi demekti. Bu çiftin Buick arabaları Cenova'da vapura yüklendiği sırada kendileri arabanın lâstiklerinin içine saf eroin dolu özel iç lastikler yerleştirildiğini bilmeyeceklerdi. Vapur Baltimore rıhtımına yanaştıktan sonrasını da artık Frank halledecekti.

Frank Roma'ya döndü ve New York'a kalkan ilk uçağa bindi. Yaptıkları ve başarısı kendisini sevindirmişti.

Bütün bu arada aksayan tek bir nokta vardı. Ruby Dunne!

Kızı özlemişti. Bu, işin bir kısmıydı ancak. Kızdan bu kadar uzak kalması onun kendisini, hem de hiç çaba harcamadan, ne kadar çok etkisi altına aldığını da gösteriyordu. Belki kendisinin birdenbire olgunlaşması kızı bu kadar düşünmesine sebep oluyordu. On dört yaşından beri kadınlarla düşüp kalkmıştı. Bunda kötü

bir şey yoktu ki; eğlenceli bir şeydi bu ve böyle kalmakta devam edebilirdi de. Ama iş gelip de Ruby'ye dayanınca ciddileşiyordu. Onun için onunla oynaşmamış, onunla yatmak için gerçekten bir çaba göstermemişti. Kıza karşı saygı duyuyordu, hatta saygı duy-mak *istiyordu*.

Ruby, insanın hazır olduğu zaman evlenmek iste-yeceği tipte bir kızdı. İtalyan olmamasının hiçbir öne-mi yoktu. Kendisi sadece onu istiyordu.

İçindeki huzursuzluğun bir nedeni kızı özlemesi, onun yanında olmak istemesiydi. Diğer bir neden de Ruby hakkında bir takım endişeler duymakta oldu-ğuydu.

Las Vegas'tan döndükten sonra kız kendisine bir tuhaf davranmıştı, yanında huzursuz ve tedirgindi. Frank bunun heyecandan olduğunu sanıyordu. DiMor-ra aracılığıyla tanıştığı plak şirketi yöneticilerinin gösterdikleri ilgi kendisini heyecanlandırmıştı anla-şılan. Bunun için kızda bir kabahat bulamazdı doğru-su. Plak şirketinin müdürünün New York'ta kendisi-ni dinlemesi kararlaştırılmıştı. Bunda başarılı olursa plak dolduracaklardı, başarılı olamazsa eskisinden çok daha hayal kırıklığı içinde kalacaktı kız.

Frank'ın onun bir yıldız olup olmamasına aldırdı-ğı yoktu. Ancak bunun kız için ne kadar önemli oldu-ğunu da anlıyordu.

Bütün bunların yanında bir de mektuplar mesele-si vardı. Ruby ona sık sık mektup yazacağını, attığı her adımı, durumun nasıl olduğunu her gün bildirece-ğini söylemişti. Mektupları Roma'da Excelsior Oteli-ne gönderecekti.

Oysa Frank Roma'ya geldiği zaman tek bir mektup bile bulamadı. Ruby'nin evine telefon ettiyse de telefon çaldığı halde cevap veren çıkmamıştı...

Sigara İçilmez levhasının ışığı yanıp da hostesin sesi birkaç dakikaya kadar New York'a ineceklerini bildirince Frank sigarasını söndürdü ve geriye yaslanarak gözlerini kapattı. Aşırı derecede yorgun olduğunu ve belki de bu yüzden gereksiz yere endişelendiğini düşünüyordu. Ruby herhalde başarılı olmuştu ve şimdi de plağını doldurmak için uğraşıp durmaktaydı. Yazacak zamanı yoktu herhalde. Kendisi de buna gücenenmezdi artık.

Frank az sonra onun yanında olacağını düşününce gülümsemekten kendini alamadı. New York'a uğramayacaktı bile. İlk uçağa atlayarak evine gidecekti. Ruby'ye!

Gerçek bir sürpriz olacaktı bu kız için. Kapıdan içeri girer girmez evlenme teklif edecekti ona.

Kızın ne kadar şaşıracağını düşündükçe Frank'ın gülümsemesi gittikçe yüzüne yayılıyordu.

TAM gümrük işlemini bitirmişti ki hoparlörden kendi adını duydu. «Bay Frank Regalbuto, lütfen danışmaya başvurunuz...»

Frank çevresine ürkek bakışlarla bakarak kalabalık havayolları terminaline doğru yürüdü. Kendisini gözetleyen yoktu. Ama bu gerçekten kimsenin olmadığı anlamına da gelmezdi.

Danışma bürosundaki kız gülümseyerek, «Size bir

mektup var,» dedi. Bir süre aradıktan sonra Frank'a bir zarf uzattı.

Frank sırtını büroya vererek zarfı açmadan önce yine çevresini kuşkulu bakışlarla gözden geçirdi. Zarfın içinde bir kâğıt ve daha küçük bir zarf vardı. İmzasız olan kâğıtta şöyle yazıyordu:

«Hâlâ Ruby Dunne ile ilgileniyorsan kendisini New York'da 86'ıncı Sokakta 415 numaralı apartmanın 7-D dairesinde bulacaksın. Şimdi orada yaşıyor. Bir erkekle.»

Frank uyuşmuş parmaklarıyla küçük zarfı açtığında içinde bir anahtar buldu.

BURASI önünde bir havuzu olan yeni bir apartmandı. Frank taksiden indiğinde bir süre durup baktı. Hiçbir şey düşünmüyordu. Beyni donmuştu âdeta. Çok içmiş fakat henüz bu içtiğinin etkisini duymayan bir insan gibi dikkatli adımlarla yürüyerek üniformalı kapıcının önünden geçip içeri girdi. Asansör otomatikti. Yedinci katta indi.

Halı döşenmiş bir koridorun ucundaki kapının üstünden 7-D yazıyordu. Zilin altında da R.Dunne yazılı bir plaka görünüyordu. Frank zile basıp bekledi.

Kapı açılmadı.

Cebinden anahtarı çıkartıp kilide soktu. Uymuştu.

Kapı açılınca karşısına küçük bir hol çıkmıştı. Frank içeri girerek kapıyı kapattı.

Duvarlar süt beyaz, yerdeki halı soluk maviydi, mobilyalar İskandinav ağacındandı. Bir koltuğun ke-

narına Frank'ın tanıştıklarından az sonra Ruby'ye almış olduğu bir eşarp atılmıştı. Duvardaki soyut resimlerden birini Ruby'nin kendi evinden tanıyordu. Kendisi yapmıştı bunu. Frank sanattan pek anlamazdı ama böylesine içine kapalı bir kızın böyle kuvvetli renk darbeleriyle resim yapması karşısında da şaşır-maktan kendini alamamıştı.

Diğer bir koltuğun kenarında da yerde bir çift kah-verengi terlik duruyordu.

Erkek terliği!

Frank başında boynuzların büyüdüğünü hisseder gibi oldu. Yatak odasına doğru yürüdü ağır ağır. Ak-lında hep kötü, iğrenç hayaller dolaşıyordu. Kulakla-rı zonklıyor, kanı damarlarında alev alev yanıyordu.

Yatak odasının bir duvarı bir gömme dolapla kap-lanmıştı. Frank dolabın sürülerek açılan kapısını itti. Elbiselerin çoğu Ruby'nindi. Ama arada bir erkek ce-keti, pantolonu, pijaması, iki çift erkek ayakkabısı da vardı.

Banyoya girdi. Ruby'nin tuvalet eşyalarının ara-sında elektrikli bir traş makinesi, traş sonrası kolon-yası ve talk pudrası vardı.

Frank olduğu yerde döndü, hızla mutfığa girdi ve içki bulana kadar dolap kapaklarını çarpa çarpa araş-tırdı durdu. Sonunda bir şişe viski aldı ve kadeh ara-mak zahmetine katlanmadan şişeyi boğazından aşağı dikti...

RUBY Dunne yeni apartmanına geldiği zaman ge-ce olmuştu. Odanın içinde birkaç adım attıktan sonra

birdenbire olduğu yerde kaldı ve ağzından kopan çığ-
lığı tutmak için ellerini ağzına götürdü.

Yepyeni divanı bıçakla paramparça edilmişti. So-
yut resmi de öyle. Sehpalar devrilmiş, üzerindeki ufak
tefek odanın dört bir yanına saçılmıştı.

Frank, koltukta oturmuş kendisine bakıyordu.

Ruby'nin kendisine gelmesi birkaç dakika sürdü.
Frank bekliyordu. Hiçbir şey söylemiyor, yalnız kızın
yüzüne bakıyordu.

«Aman Allahım, Frank...» Ruby'nin sesi titriyor-
du.

Frank cevap verene kadar aradan bir dakika da-
ha geçti.

«New York'a taşınmışsın. Bilmiyordum.»

«Plak şirketiyle anlaşma imzaladım. Bir süre i-
çin... yakında olmak... hem eski evimi de bırakmadım
ki, ama...» Sustu.

Frank ayağa kalkmıştı. Terliklerden birine bir tek-
me savurdu. Terlik Ruby'nin dizine çarptı.

«Herif kim, onu söyle,» Sesi çok sakindi. Fazla
sakin hem de.

Ruby yutkunarak, «Frank... dinle...» dedi.

Frank'tan hiç korkmamıştı. O an birdenbire çok
korkmaya başladı.

Frank kızın üstüne yürüdü. Taş kesilmişti yüzü.
Koyu mavi gözlerinin derinliklerinde çok garip ısıltı-
lar belirmişti.

Onun yüzünde böyle bir ifadeye hiç rastlamamıştı.
Frank Regalbuto'yu bütün hayatları boyunca ta-

nımış olan insanlar da görselerdi tanımayacaklardı bunu.

ANGELO DiMorra şehrin banliyösünde büyük bir Tudor tipi villada oturuyordu. Bu yerin en büyük özelliği kendisine tam bir huzur sağlamasıydı. Bölgenin polisleri kendisinden aylık alırlardı. Bu parayı kazanmaları için çok bir şey yapmaları gerekmiyordu; DiMorra'nın rahatsız edilmemesini sağlamaları yeterliydi. Eyalet ve federal polisleri de dahil olmak üzere istenmeyen kişileri uzaklaştırmayı çok iyi beceriyorlardı doğrusu. DiMorra'nın geniş ormanlıklı arazisi dıştan kanun kuvvetiyle, içten de DiMorra ailesinin askerleriyle korunmaktaydı. Arazinin ortasında bulunan büyük bir göle içki yasağı günlerinde kaçak içki yükleriyle küçük deniz uçakları inerdi.

DiMorra burada çok rahat bir hayat yaşar, buradan uzaklaştığı zaman hep döneceği günü özlemle beklerdi. Çeşitli işlerini ve bu arada en büyük işi olan şehirdeki kumar oyunu işini buradan yönetmeyi tercih ederdi. Çalışmadığı zamanlar hava sıcaksa gölde yüzer, ya da balkonda oturur sahip olduğu ağaçları seyrederdi.

Fakat DiMorra artık eskiden bulduğu huzuru bulamıyordu burada. Buradan ayrılmak için büyük bir sabırsızlık duyuyordu. New York'a gitmek istiyordu.

Ruby'ye o daireyi tuttuğu zaman haftada bir gününü orada geçirmeyi düşünmüştü. Fakat kızıdan uzakta geçirdiği birkaç günün bile kendisini yaşlı bir adam haline soktuğunu farketmişti kısa bir sürede. Kızın

kendisine olan ihtiyacı kadar kuvvetli bir ihtiyaç duymaya başlamıştı o da Ruby'ye. Evlilik söz konusu olamazdı elbette. DiMorra karısını boşamayacağına bile getiremezdi. Kendisini gülünç duruma sokardı bu.

Ancak Ruby Dunne en değerli malı olmuştu artık. Vazgeçemeyeceği tatlılıkta ıstıraplar tattırıyordu kendisine.

Bu gece evinden ayrılmak istemesinin özel bir nedeni daha vardı. Frank Regalbuto az sonra gelecekti. Roma'dan çektiği telgrafta öğleden sonra geleceğini bildirmişti. Saat akşamın sekizi olduğu halde henüz gelmemişti.

DiMorra bu karşılaşmayı pek de isteyerek beklemiyordu doğrusu. Ama konuyu açıp meseleyi halletmek de istiyordu. Frank'ın Avrupadaki işlerini konuşup bitirdikten sonra daha kişisel konulara dönebilirlerdi.

DiMorra'ya göre Frank'ın güçlü bir itirazı olamazdı. Ruby'ye hiçbir zaman sahip olmamıştı ki. Kız da hiçbir zaman DiMorra'ya duyduğu hisleri Frank'a karşı duyduğunu söylememişti. Frank'ın kendisi aralarında hiçbir cinsel ilişki olmadığını söylemişti. Bu şartlar altında Ruby istediğini sevmekte serbestti. Başka bir erkek de Frank'ın gerçekten sahip olmadığı bir şeyde hak iddia edebilirdi.

Frank bundan hoşlanmayacaktı, ama işi olduğu gibi kabul etmek zorundaydı. DiMorra Frank'ın öfkesine kapılıp aptalca bir harekete kalkışmaması için bir süre kendisini gözaltında bulundurtacaktı.

.

FRANK saat altıya kadar gelmeyince DiMorra endişelenmeye başladı. Joe Lucci New York'a telefon edince uçağın öğleden sonra saat ikide indiğini öğrenmişti. DiMorra son iki saat içinde Ruby'ye üç kere telefon etmiş fakat bir cevap alamamıştı.

DiMorra alışmadığı bir aceleyle gününün son işini de halletmeye koyuldu. Damadı Johnny Tresca ile insanı öfkeden çıldırtacak bir konuşmaydı bu. Johnny aile işinde çalışan tek damadıydı. DiMorra'nın en küçük kızı ile evlendiğinde Johnny, Fargo'ların esaslı bir elemanıydı. Kızıyla evlenince DiMorra'nın tarafına geçmiş, DiMorra da düğün hediyesi olarak onu yükseltmiş, kendi başına bir kumar işi açmıştı.

Ancak şimdi pişman olmuştu buna. Johnny Tresca parasına dikkat etmiyor, gelirinden çok lüks bir hayat yaşıyor, sanki düşünecek bir yarını yokmuş gibi bütün kârını har vurup harman savuruyordu. İşte bu yüzden yine başı derde girmişti. Kumarda müşterilerin bir gün gelip talihlerinin açılacağı düşünülüp yedek bir para ayırmak gerekirdi. İşte şimdi o gün gelip çatmıştı. Johnny'nin müşterilerinin çoğu aynı numara üzerine oynamışlar ve o numara da kazanınca Johnny iflâs etmişti. Şimdi de gelmiş kayınbabasından kendisini kurtarmasını istiyordu.

DiMorra bunu yapacaktı, ama önce yağmurlu bir gün için para biriktirmenin önemini belirten sert bir konuşma yaptıktan sonra. Tresca söylenenleri anlamaz bir yüzle dinliyor, ne kadar sinirlendiğini kesinlikle ortaya vurmuyordu. Onun da sinirlenecek çok şeyi vardı; karısının kendisini aldatması ve kendisinin de

DiMorra'dan korkusu yüzünden onu hakettiği gibi dövememesi.

Ders sona erince Tresca, «Anladım,» dedi. «Haklısınız. Ama yine de paraya ihtiyacım var benim. Yoksa iflâs ettim demektir.»

DiMorra sert bir şekilde başını salladı. «Bunu ikimiz de biliyoruz,» dedi. «Son olarak kurtaracağım seni. Git Bud Riley'i gör. Kendisine sana ödünç para vermesini istediğimi söyle.»

Tresca yüzünü buruşturdu. Riley şehrin tefecilik işinin başındaydı. «O orospu çocuğunun faizini ödemeye kalktığım takdirde aylarca belimi doğrultamam ana!» dedi.

DiMorra ayağa kalktı. «Belki bu sana paranın değerini öğretir. Eğer bunu öğrenmeyeceksen işi şimdiden terketmen daha iyi olur senin için.»

Johnny Tresca içini çekerek kayınbabasının peşinden çıktı. Evin holünde DiMorra'nın karısıyla karşılaştılar.

«Yemek az sonra hazır olacak,» dedi kadın. Tresca'ya baktı. «Johnny, sen de bizimle birlikte yersin, değil mi?»

Johnny sırtıttı. «Ben sizin yemek çağrınızı ne zaman geri çevirdim ki, Anneciğim. Beni şaşırtan nokta böyle bir kadının kızının nasıl olup da öylesine berbat yemekler yapması.»

Kadın gülümseyerek damadının yanağını okşadı. «O da öğrenecek. Hele biraz zaman tanı kendisine. Bugünün kızları erkeklerini mutlu etmeye pek aldırmıyorlar her nedense.»

Zaten karısının babasından çok annesi severdi Johnny Tresca'yı.

DiMorra, «Ben yemekte yokum,» dedi. «Acele bir işim çıktı.»

Joe Lucci patronunu havaalanına götürdü. Kennedy Havaalanından taksiyle Manhattan'a vardıkları zaman saat geceyarısına gelmişti. Apartmanın kapıcısı koşarak gelip taksinin kapısını açtı. Yüzünde mutsuz bir ifade seziliyordu.

«Size kötü haberlerim var, Bay Dunne,» dedi. DiMorra'nın gerçek adını bilmiyordu. «Kötü şeyler oldu burada... karınız...»

«Ne oldu? Çabuk söyle,» diye hırıldadı DiMorra.

«Yaralandı. Birisi dövmüş onu. Çok kötü.»

DiMorra'nın kalbinin çevresi buzlarla sarılmıştı sanki. «Kim?» diye fısıldadı. Ama bunun kim olduğunu biliyordu.

Kapıcı çaresizlik içinde başını salladı. «Polise adamı tanımadığını söyledi. Yüzünde bir maske varmış. Hırsızmış. Bayan Dunne eve geldiği zaman onu içerde bulmuş.»

DiMorra adamı iteleyerek içeri girdi.

Kapıcı, «İçerde değil,» dedi. «Çok kötü bir durumdaydı. Hastaneye kaldırdılar.»

«Hangi hastaneye?»

Kapıcı hastanenin adını söyledi. DiMorra Lucci ile az önce indikleri taksiye atlayarak şoföre hastaneye çekmesini söyledi.

«Beş dakikada oraya varırsan sana fazladan on dolar bahşiş var.»

RUBY hastanenin altıncı katındaydı. Kat hemşiresi defterine bakarak, «Ruby Dunne mi?» dedi. «Evet, hatırladım. Doktor yarına kadar yalnız çok yakınlarının kendisinin yanına bırakılabileceğini söyledi. Şu anda uyuşturucu ilaç verilmiş kendisine.»

«Ben amcasıyım,» diye DiMorra hemşirenin sözünü kesti. «Bayan Dunne'nin nerede olduğunu söyle misiniz?»

«C koğuşunda. Ama lütfen iki dakikadan fazla kalmayın yanında.»

«Koğuş mu? Koğuşta işi ne onun? Niçin özel bir odaya yerleştirilmedi?»

Hemşire adamın öfkesi karşısında irkilerek, «Getirdikleri zaman para konusunu konuşacak durumda değildi,» diye cevap verdi. «Acil'den geldi buraya. Sağlık sigortası olup olmadığını bile bilmiyorduk, hem.»

«Hemen özel bir odaya kaldırın.»

Hemşire DiMorra'nın yüzüne bakınca itiraza gerek olmadığını gördü. Masanın başından kalkarak özel odalar bölümüne doğru yürümeye başladı.

DiMorra da aksi yönde C koğuşuna doğru gitti. Joe Lucci patronuna yetişmek için koşmak zorunda kalmıştı.

Ruby kapının yanındaki yataklardan birindeydi. Uyumuyordu, ancak ilâç almış olduğu için uyanık da sayılmazdı. Yüzü çürük içindeydi. Gözleri şişmiş, ka-

panmışlardı. Burnu parçalanmıştı. Ağzından nefes alıyordu. Üç dişi eksikti ağzında.

DiMorra'nın ilk duygusu öylesine şiddetliydi ki, yerinde başka biri olmuş olsa o anda ağlamaya başlardı. Onu koruyamadığı düşüncesi oldu ilk aklına gelen.

Kız başını hafifçe çevirmiş gözlerinin çevresindeki şişmiş et yığını arasından kendisine bakıyordu. Onu gördüğünü belirtecek başka bir hareket yapmadı.

«Ruby, kim yaptı bunu sana?»

Kızın dili dişlerinin arasındaki yarıktan dışarı uzandı, çatlak dudaklarını yaladı. Sesi öylesine zayıf çıkıyordu ki DiMorra işitmek için eğilmek zorunda kalmıştı.

Kız tekrarladı.

«Frank...»

DiMorra doğruldu kızın omzuna dokunarak, «Yemin ederim ki sen yine eski haline döneceksin,» dedi. «En iyi doktorları tutacağım sana. Yüzünü hiçbirşey olmamış gibi yapacaklar. Sen istirahat etmene bak. Ben az sonra yine geleceğim. Seni özel bir odaya kaldıracamız şimdi.»

DiMorra geri dönüp koridora çıktı. Joe Lucci peşinden gelirken derin bir soluk aldı, sonra yavaş yavaş boşalttı ciğerlerini.

«Sen eve git,» dedi Lucci'ye. «Git Ralph Negri'yi getir bana. Sonra da git Frank'ı bul.»

Lucci başını salladı. «Öldürülmesini mi istiyorsun yoksa sana getirilmesini mi?»

DiMorra buz gibi bir sesle, «Ölmesini istiyorum,» dedi. «Onu bir daha görmek istemiyorum. Öldürün.»

IX

RALPH NEGRI, Joe Lucci'ye benzemezdi. Lucci'nin gücü ve dayanıklılığı yoktu kendisinde. Ancak ikisinin karşılaştırılmasında Negri'nin daha öldürücü olduğu söylenebilirdi. On altı yaşındayken ilk adamını öldürmüş ve o günden beri de bu özel yeteneğini kusursuzlaştırmaya çalışmıştı. Ancak bütün öldürücülüğü tabanca ya da bıçağa dayanıyordu. Lucci gibi yumruklarıyla iş göremezdi. Bütün hayatı boyunca hastalıklı olmuştu. İlâç dolabı hap doluydu, acele ihtiyaçları için cebinde tüp tüp ilâçlar taşırdı. Otuz altı yaşında olduğu halde başında tek tel saçı kalmamıştı. Işığa karşı aşırı derecede duyarlı gözlerini korumak için geceleri bile renkli camlı gözlük takardı.

Negri, şimdi Lucci'nin yanında arabanın içinde oturmuş Frank Regalbuto'nun apartmanını gözetirken bile yorgunluktan içinin göçtüğünü hissediyor-

du. İki saattir boşuboşuna bekliyorlardı burada. O sabah saat yediden beri Frank'ı aramışlardı.

Az sonra karanlık çökecekti. Bir bakıma Negri buna sevinmiyor değildi. Gün ışığında işlenen cinayetler kendisini heyecanlandırıyordu. Fakat kendisini böyle yorgunluğuna terkedip giderse sonunda Frank'ı gördükleri zaman pek bir şey yapamayacağını da biliyordu.

Cebinden iki ilâç tüpü çıkardı. Adlarına baktıktan sonra birini cebine soktu, diğerinin kapağını açarak bir tablet aldı. Ağzında biraz tükürük topladıktan sonra ilâcı bir yudumda yuttu. Lucci merakla kendisine bakıyordu.

«Sakinleştirici,» diye Negri açıkladı. «Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bir tane de sen al. İçimden bir ses önümüzde uzun bir gece olduğunu söylüyor.»

Lucci Negri'nin kendisine uzattığı hapa kararsızlıkla baktı. «Ben senin gibi kuru kuru yutamam ama,» dedi.

«Şuradaki lokantaya gidip bir bardak su iste. O arada bir de telefon edersin bari.»

Lucci başını salladı, hapı aldı ve arabadan çıktı. Negri onu lokantadan içeri girene kadar gözetledi, sonra bakışlarını yine Frank'ın apartmanına çevirdi.

Yorgunluğu hemen geçmeye başlamıştı. Yine eskisi gibi düşünebiliyordu şimdi. Negri bunun ilâcı içmenin psikolojik etkisi olduğunu biliyordu. Kimyasal etkisini ancak yarım saat sonra gösterirdi. O gün Frank'ı aradıkları yerleri gözünün önünde geçirip o gece nerelerde olabileceğini düşünmeye çalıştı.

Lucci lokantadan çıkıp arabaya geldi.

«Frank'tan haber var mıymış?»

«Hayır.» Lucci kapıyı kapattı, ellerini direksiyona dayayıp düşünceli düşünceli ön camdan Frank'ın apartmanına baktı.

«DiMorra dönmüş mü?»

«Hayır.»

Negri koyu renkli camlarının ardından Lucci'ye baktı. «Nen var senin kuzum?»

Lucci, ağır ağır, «Asıl bakmamız gereken yer dışında her yere baktık gibime geliyor,» dedi. «Frank'ın dayısı DiMorra'yı telefonda arayıp duruyormuş. En son telefon ettiğinde DiMorra'nın gelir gelmez kendisini aramasını söylemiş. Çok aceleymiş.»

Negri hafif bir ıslık çaldı. «Oldu,» dedi. «Tamam. Frank başının dertte olduğunu anlamışsa oradan başka nereye sığınabilir ki?»

Lucci kafasını bu doğrultuda işletmeye çalışarak başını salladı.

Negri göğsünde alışmış olduğu o kasılmayı hissetti. Eli güdüsel olarak koltuk altındaki kılıfının içindeki 45'liğine gitti.

«Gidelim şu halde.»

Joe Lucci motoru çalıştırıp el frenini bıraktı. Araba durduğu yerden ayrılıp yoğun şehiriçi trafiği arasında Vito Riccobono'nun evine doğru yola koyuldu.

Louis Orlando da o anda Starlite Motel'in büyük yatak odasında karısının ve o hafta buldukları yeni bir orospunun yardımıyla içindeki gerilimden kurtulmaya çalışmaktaydı.

Hava karardıkça motelin dışındaki kırmızı neon-dan *yer yok* levhası daha da parlaklaşıyordu. Gece olsun gündüz olsun bu levha hep ışıklandırılırdı. Buna rağmen motelin park alanı gelip giden arabalarla dolup taşmaktaydı. Hele geceleri. Arabaların sürücüleri genellikle zengin görünüşlü erkeklerdi. Arabaları park yerinde değişik sürelerde kalırdı, bir kısmının bütün gece kaldığı bile olurdu. Ama genel olarak bu kalış süresi bir saattı.

Starlite Motel'in gerçekte bir genelev olduğunu anlamak için bir polisin pek kurnaz olmasına gerek yoktu. Şehir sınırları içinde en pahalı genelevdi burası.

Fakat Starlite Motel şehrin banliyösündeydi, burada ise polis aylıkları şehir merkezine kıyasla çok daha düşüktü. Bölgenin polislerinin her pazartesi sabahı saat onda Starlite'dan aldıkları para kendilerinin geçimlerine büyük bir katkıda bulunmaktaydı.

Starlite Motel üstü kapalı geçitlerle birbirine bağlı üç modern binadan meydana geliyordu. Bunlardan en büyüğü yirmi odalıydı, Marie Orlando'nun işe aldığı kızlar burada çalışır ve yatarlardı. Muhasebeci'nin karısı kız seçmeyi çok iyi bilirdi. Onun kızları bütün eyaletteki genelevdekilerden daha genç daha güzeldiler. Marie'nin verdiği birkaç dersten sonra da işlerinde en usta, her türlü sapıklığa en yatkın hale gelirdi. Küçük bina büro olarak kullanıyordu.

Bu iki binanın arasındaki üçüncü bina ise Muhasebeci ile karısının eviydi. İşte şimdi bu binanın büyük yatak odasında toplanmışlar işe yeni alınan ace mi kızla gönül eğlendiriyorlardı.

Muhasebeci kara meşin kaplı bir koltuğa çırılçıplak oturmuş, giderek artan bir şehvetle kızı seyrediyordu. Kızın adı Enid'di, daha on sekizinde bile değildi. Küçük bir kızinkine benzeyen yüzü ve çıplak düzgün vücudu olan çilli bir kızıl saçlıydı. Amatör değildi ama yine de yatak odasının kalın tüylü halısının üzerinde çömelmiş dururken az da olsa korkmuş bir hali vardı. Üstünde giyecek olarak yalnız boynunda bir köpek zinciri bulunuyordu.

Marie Orlando da belindeki parlak demir çivilerle süslü kalın meşin kemer ve ayağındaki uzun kara deri çizmeler dışında çırılçıplaktı. Marie'nin insanın şehvetini uyandıran bir vücudu vardı. Yüzünde vahşi bir sevinç seziliyordu. Kızın boynundaki köpek zincirinin ucu elindeydi. Diğer elinde tuttuğu kamçıyı kaldırdı ve Enid'in gergin kalçalarına indirdi. Kızın nefesi kesildi, vücudu gerildi fakat kendini korumaya kalkmadı.

«Haydi, köpek,» dedi Marie. Sesi sert ve boğuktu.

Kız kendisini bekleyen Orlando'ya doğru dört ayak üzerinde emeklemeye başladı.

Tam o sırada telefon çaldı. Muhasebeci hayal aleminden böylesine uyandırılmış olmaktan doğan şaşkınlıkla bir süre telefona baktı. Marie zinciri sert bir hareketle çekerek kızı durdurdu.

Muhasebeci gidip telefonu açtı. «Ne var?» diye tersledi hattın öteki ucundaki büro memurunu.

«Özür dilerim Bay Orlando, Bay Riccobono dış hat-ta sizi bekliyor. Sizin daha sonra kendisini arayacağını-zı söyledim ama, çok önemli bir konuyu hemen görüşmesi gerektiğini söylüyor.»

«Peki, bekle!» Muhasebeci telefonu eliyle kapatarak dizleri dibinde çömelmiş kıza, «Defol git!» dedi.

Kız bu emre boyun eğmekte geciktiği için Marie zinciri sertçe çekerek kızı zorla ayağa kaldırdı. Enid birdenbire boğazı sıkıldığı için boğulacak gibi olmuştu, ellerini boğazına götürdü. Marie zincirin ucunu bıraktı, kapıyı açtı ve kırbacı Enid'in çıplak etlerine indirdi.

«Çık dışarı!»

Kız boğazındaki zincirin ucu yerlere sürtüne sürtüne çırılçıplak dışarı fırladı. Marie kapıyı kapattı.

Muhasebeci elini telefonun ağızlığından çekerek, «Bağla bakalım,» dedi.

Marie kapıya dayanmış kocasını seyrediyordu.

Muhasebeci, «Hayrola, ne var Vito?» dedi. Sonra dinlemeye başladı. Uzun bir süre hiç bir şey söylemeden dinledi. Sonunda yüzüne gergin bir gülümseme yayılmaya başlamıştı.

Olmuştu bu iş. Umduğu kadar mükemmel olmuştu hem de. Frank için Kennedy Havaalanına bıraktığı mektup herşeyi halletmişti.

«Pekâlâ, Vito,» dedi. «Getir onu buraya. Ne yapacağım konusunda bir karara varmadan onunla bir ke-re de kendim konuşmalıyım.»

Telefonu kapattıktan sonra karısına baktı. Heye-candan titreyen bir sesle, «Talihimiz açıldı,» dedi.

Marie gözlerini açmış kocasına bakıyordu. «Frank, DiMorra'yı mı öldürmüş yoksa?» diye sordu.

Orlando başını saladı. «Talihimiz açıldı dediysek

o kadar da değil. Kızı hastanelik etmiş ama! Bu yüzden de DiMorra'nın kendisini öldürtmek isteyeceğini sanıyor. *Bana* kalırsa böyle düşünmekte haklıdır da.»

«Ama... biz bunun böyle olacağını hesap etmemiştik ki...»

«*Benim* aklıma gelmişti bu ihtimal. Bir insana karşı harekete geçtiğin zaman bütün ihtimalleri gözönüne almak zorunludur. Karşı tarafın bütün yapabileceklerini düşünmek ve onun her attığı adımı kendi çıkarına döndürebilmek yollarını aramalıdır.»

Marie endişeyle kocasının yüzüne bakıyordu. «İyi ama... Frank'ı buraya getirmek de... Başımıza gerçekten bir belâ sarmış olmaz mıyız böylece?»

Orlando pis pis güldü buna karşılık. «*Şimdi de* sen mi endişelenmeye başladın yoksa?»

«Ne yaptığını bildiğini umarım.»

«Bu benim işim. Tamam mı? Sen benim başımın etini yiyip durursun şunu bunu yap diye. Ama onun nasıl yapılacağına karar verecek olan benim.»

VİTO Riccobono telefonu kapattıktan sonra viski şişesinden bir kadeh daha doldurmakta olan yeğenine baktı.

«Ağır ol, Frank,» dedi. «Muhasebeci gidip kendisine işi anlatmamızı istiyor. Bize yardım edeceğini sanırım.»

Frank uzun bir yudum aldı içkisinden. Yüzü asık, hatta vahşiydi. «Neden yardım edecekmiş bize?» diye sordu.

Riccobono omuzlarını silkti. «Ben şimdi onun adamıyım da onun için. Ağgözlü olduğu ve Las Vegas'ta aldığından daha büyük bir pay istediği için. Seninle Angelo DiMorra arasında çıkacak bir çatışmada senin benimle Orlando'nun bulunduğu tarafa atlamanın en mantıklı hareket yolu olacağı için.»

«Orlando'da beni koruyacak silâhlı adam yok ama.»

«Biz kendisinden seni korumasını istemeyeceğiz. Seni bir süre saklasın ve DiMorra'ya hikâyenin bir de öteki tarafını anlatmama yardım etsin, bize yeter. Seni onun yanında aramak kimsenin aklına gelmez. Böylece DiMorra'yla konuşacak, durumu anlatacak zaman kazanmış oluruz. Ona kızın yaşadığı erkeğin kendisi olduğunu bilmediğini anlatmamız gerek. Kızın bunu sana ancak dayaağı yedikten sonra söylediğini mutlaka bilmesi gerek. Eğer işin içinde onun olduğunu bilseydin böyle hareket etmeyeceğini de anlatacağız.»

«Belki,» diye Frank homurdandı. «Belki de yine aynı şeyi yapardım. Beni boynuzladı ama o orospu çocuğu. Ruby'nin benim sevgilim olduğunu biliyordu.»

Vito Riccobono yorgun bir tavırla yeğenine baktı. «Hayır, senin sevgilin değildi, Frankie,» dedi. «Sevgilin olmasını istiyordun, buysa bambaşka birşeydir. Kız seni istemiyordu.»

Frank avucu içinde sıktağı kadehine baktı. «Bende yürek olsaydı, herifi arar bulur öldürürdüm,» dedi. «Burada oturup beni öldürtüp öldürtmeyeceğini düşüneneğim yerde.»

«Frankie, sen bu aksi huyunu düzeltmek zorundasın. Aksi takdirde seni bu çıkmazdan kurtaramayız.»

«Vito Dayı, bu işten kolaylıkla kurtulamayacağız gibi bir his var içimde.»

«Angelo DiMorra mantıklı bir insandır. Kişisel bir neden yüzünden senin başına bir şey gelecek olursa babanın ailesinden pek çok kimse hoş karşılamayacaktır bunu. DiMorra biraz yatıştığında kişisel nedenlerin iş ilişkilerini bozmasına göz yummanın mantıklı bir şey olmadığını görecektir.» Dayısı kadehi yeğeni-nin elinden alarak masanın üzerine koydu. «Haydi, Frankie yürü gidelim,» dedi.

Karanlık basmıştı. Vito merdivenin üst başında-ki elektrik düğmesini çevirerek aşağı giriş holünün ışığını yaktı. Yirmibeş yıldan beridir burada oturuyordu. Karısı on yıl önce ölmüş, çocukları burada büyümüşler, sonuncusu dört yıl önce evinden ayrılmıştı. Merdivenin alt başında durup Frank'a baktı.

«Burada tek başıma yaşamak çok zor oluyor benim için,» dedi. «Seni bu belâdan kurtardıktan sonra gelir benimle oturur musun? Oda çok nasıl olsa. Sevgililerini de getirebilirsin, ben aldırman. Senden çok para da istemem.»

Frank elinde olmayarak güldü. «Hele önce şu işi temizleyelim de kira pazarlığını sonra yaparız,» dedi.

Vito gülümsedi. Frank'ın omzunu okşadı. «Oldu bu iş, Frankie,» dedi. Sokak kapısını açtı.

Vito'nun arabası evin önünde park edilmişti. Dört basamağı inerken arabanın anahtarlarını Frank'a.

uzattı. «Arabayı sen sür. Geceleri çok iyi göremiyorum artık.»

Frank, dayısının önüne geçip yürümeye başladı.

Köşede duran arabanın birden harekete geçip üzerlerine doğru hızla geldiğini ilk farkedenden Vito oldu.

Vito yaşlıydı ama durup düşünmesini gerektirmeyecek kadar çok karşılaşmıştı buna benzer durumlarla. Frank'ı yakaladığı gibi arabadan uzaklaştırdı.

«Köşeye!» diye haykırdı Frank'ı iteleyerek.

Frank sendeledi, doğruldu ve arkasına dönüp üzerlerine doğru hızla gelen arabaya baktı.

Vito, yeğenini iki eliyle birden itiyordu.

«Çabuk ol!»

Frank bir anda kendini toparlayarak yan sokağa koştu. Tam o sırada araba da bir tekerleğini kaldırıma bindirerek durmuştu. Ön camdan eğilen Ralph Negri elindeki 45'liği kaldırarak nişan aldı.

Vito da Frank'ın peşinden koştu. Bu hareketi kendisini Negri'nin silahının ateş alanına sokmuştu. Negri tetiğe bastı.

Otomatik silah korkunç bir gürültü kopardı. 45'lik mermi Vito'nun belkemiğine isabet etmişti. Yaşlı adam bütün ağırlığıyla Frank'ın üzerine düştü. Her ikisi de sokağın gölgeleri arasına yuvarlandılar.

Frank dayısının vücudunu üzerinden iterek doğruldu. Vito'nun bir yanağı taşa dayalıydı. Gözleri açıldı, henüz ölmemişti.

Güçlkle birşeyler söylemeye çalışıyordu. «Kaç... kaç...» Ağzının kenarından kanlar akıyordu.

Negri silâhını bir daha ateşledi. Kurşun duvara carparak sekti. Frank olduğu yerde yuvarlanarak gölgenin daha karanlık olan yerine sığındı. Sonra ayağa kalktı ve çıkmaz sokağın sonuna kadar koştu.

Sokağın ucunda yüksek bir tahta perde vardı. Frank ardında otomobil kapılarının açılıp kapandığını duydu. Kollarını kaldırıp zıpladı. Eli tahta perdenin üstüne değmişti. Vücudunu yukarı çekti ve öte tarafa atladı.

Diz boyu bir çöp yığınının içine düşmüştü. Kararmış tuğla duvarlarının çevrelediği bir hava boşluğundaydı. Duvarların birinde, başından epey yüksekte paslı bir yangın merdiveni görülüyordu. Frank bir çöp tenekesini oraya çekip üstüne çıktı.

Parmakları ucuna basarak ancak merdivenin alt basamağına yetişiyordu. Omuzlarının ve kollarının bütün gücü ile kendisini çekerek ayağını basamağa atabildi.

Arkasından bir kurşun atılmadan merdivenin en üstüne çıkabilmişti. Burası eğik bir damdı. Karşıdan karşıya geçerken çok dikkat etmesi gerekiyordu. Karşı tarafa geçtikten sonra aşağıya sokağa baktı. Her iki araba da oradaydı. Fakat aşağı iniş yolu yoktu.

Frank bütün dikkatiyle damın öteki ucuna kadar yürüdü. Burada da bir yangın merdiveni vardı. Bu, daha alçak bir binanın damına iniyordu. Karşısındaki duvar dümdüzdü. Ancak başka bir yangın merdiveni büro olarak kullanılan diğer bir binanın kapalı pencere ve kapılarının yanından geçmekteydi.

Yangın merdiveninden aşağı hızla inerken Frank'

ın yüreği gümbürdüyordu. Alçak damda koşarken birden ayağı kaydı, korkudan az daha orada kusacaktı. Pantolonunun paçası yırtılmış ve dizi kanamıştı. Doğruldu, diğer yangın merdivenine tırmanarak birinci kata çıktı.

Karşısına kilitli bir tahta kapı çıkmıştı. Bütün gücü ile dayandı kapıya. Yerinden bile oynatamamıştı. Soluk soluğa, başının dönmesine engel olmaya çalışarak bir adım geriledi, bacağını kaldırdı ve ayakkabısının topuğu ile kilidin hemen üstüne olanca kuvvetiyle bir tekme indirdi.

Kilit çürümüş tahtalarla birlikte içeri göçmüştü. Kapı da eğilmiş gibiydi. Frank omzu üstünden arkasına baktı.

Negri ile Lucci'nin gölgeleri görünmüştü karşı damın üstünde.

Her iki adamın silâhlarını boşalttıkları an Frank parçalanmış kapıdan içeri dalmıştı. Tek omzu üstüne düştü, yerinden kalkmadan iki takla attı, kurşunlar başının üstündeki duvara saplanıp üstüne moloz parçaları yağdırırken gölgeliğe çekildi.

Sonra hemen ayağa kalkıp yine soluk soluğa karanlıkta koşmaya başladı. Önüne çıkan bir kapıdan girince kendisini binanın iç merdiveninde bulmuştu. Dayısının verdiği kontak anahtarı hâlâ elindeydi. Koşa koşa aşağı inip sokağa çıktı. Vito bıraktığı yerde yatıyordu. Frank adamın ölüp ölmediğini anlamak için duraklamadı. Ölmüş olduğunu biliyordu.

Katillerin arabası önünde duruyordu. Çevresinden dolaştı, Vito'nun arabasına atladı, anahtarı kilide soktu.

Motoru çalıştırırken gözleri sıcak terle dolmuş yanıyordu. Tek bir hareketle el frenini boşaltırken gazı kökledi, köseyi o hızla döndü ve bir daha ayağını pedaldan kaldırmadı.

X

VINCENT FARGO'nun Kelsey Sokağındaki eski stil mobilyalarla döşenmiş üç katlı evinin salonunda televizyonun mavi parıltısından başka ışık yoktu. Üçü oturmuşlar eski bir Humphrey Bogart filmini seyrediyorlardı. Vince, babasının büyük ve eskilikten çökmüş koltuğundaydı, ayakkabılarını çıkarmış, ayaklarını bir tabureye dayamıştı. Karısı Nella, çıplak ayaklarını altına almış, Tony ile kanapede oturuyordu.

Tony Fargo arkasına yaslanmış Nella'nın kendisi için hazır bulundurduğu beyaz şarabı yudumlamaktaydı. Nella ile Vince kırmızı şarap içerlerdi. Tony keyifli bir şekilde tatlı tatlı düşünüyordu. Vince ile Nella televizyona dalmışlardı. Tony seyretmiyordu. Her nedense haberler dışında pek ilgilenemiyordu televizyonla. Ama bunu pek umursadığı da yoktu. Vince ve Nella ile birlikte olmak kendisini mutlu kılıyordu. Burası yuvası, ailesi idi.

Yerinden kalkıp da Beldon Otelindeki o kızla randevusuna bile gidemeyecek kadar mutluydu şu anda. Kız fena parça değildi aslında. Dün gece sabaha kadar uyutmamıştı kendisini, bundan hoşlanmadığını da iddia edemezdi doğrusu. Ama onun sıkıntısı da buydu zaten, bir kızla bir kere yattı mı, artık bir daha aynı şeyi yapma düşüncesi pek çekmezdi kendisini. Üstelik bu gece pek üşeniyordu, bütün tembelliği üstündeydi. Uykusu gelip de yukarıda küçük yatak odasına çıkana kadar burada oturup şarabını yudumlamayı tercih ediyordu.

Hatırlayacak yaşa geldiğinden beri o oda kendisi-nindi. Çocukluğunun oyuncakları, orta okuldan çıkmadan önce kazandığı güreş şampiyonluğu diploması hâlâ oradaydı. Orasını hep kendisi için olduğu gibi saklamışlardı. Evde yatıya ne kadar misafir olsa da, kendisi eve ne kadar seyrek gelse odası hep boş kalırdı.

Ev ölmeden önce babası ile annesinindi. Kırk yıl önce kuruş kuruş para biriktirerek almışlardı burasını.

Kelsey Sokağındaki ev şehrin başka kesiminden gelenlere göre pek yoksul bir görünüşteyse de, Conesburg kesimi olarak tanınan komşularına göre zengin sayılırdı. Conesburg nakliye ambarlarının, fabrikaların ve depoların kıyısında sıralanmış olduğu nehrin bu kesimine verilen addı. Sıcak ve rüzgârsız günlerde şehir çöplüğünün ve bir sülfür fabrikasının çıkardığı kokulara dayanmak imkânsızdı. Binaların çoğu oda oda kiraya verilmişti. Yalnız Kelsey Sokağında birkaç ev vardı ve bunların içinde daire daire bölünmemiş tek bina Fargo'larınkiydi.

Fargo çetesinin bütün üyeleri Conesburg'da doğmuşlar, çocukluklarından beri hep aynı çete halinde kalmışlardı. Artık saf İtalyan kimliği de kalmamıştı çetenin. Porto Rikolular ve zenciler, bir musevi, bir İrlandalı, iki tane de Polonyalı vardı şimdi aralarında. Ama hepsinde de Fargo çetesine, yani çevrenin en kabadayı çetesine dahil olmaktan doğan sıkı bir bağ vardı. Hepsi aynı mahallede yaşadıkları için burası Fargo kardeşlere savunulması kolay bir krallık olmuştu. Mafia ile birleşmeden önce, diğer çeteler karşısında kendilerini ispat etmeye çalıştıkları günlerde başka bir çete onların bölgelerini almaya çalışmıştı. Bundan sonra da bir daha kimse buna kalkışmamıştı.

Conesburg krallıksa Kelsey Sokağı onun kalesi ve Fargo'ların evi de kalenin içindeki şato idi.

Ev, Vince'in olduğu kadar Tony'nindi de, ancak Tony bunu hiçbir zaman bu şekilde düşünmemişti. Büyük olduğu için Vince şimdi ailenin başıydı. Üstelik evli olan, çoluk çocuk sahibi olan da Vince'di. Tony'nin çoluk çocuğu olmadığı gibi yakın bir gelecekte böyle bir şeyi aklına bile getirmiyordu. Vince'in o inatçı hırsına ya da ülserine sahip olmayı aklına getirmedigi kadar.

Planları hazırlayan, liderlik yapan Vince'di. Tony kardeşinin peşinden gider ve işlerin bu yola dökülmüş olmasından mutluluk duyardı. Ancak her ikisi de arkasında Tony olmasaydı, Vince'in bugün bulunduğu yere erişemeyeceğini bilirlerdi. Ama bu bile Tony'nin liderlik için gerekli dürtüden yoksun olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

O ağabeyinin peşinden gitmekten zevk duyardı,

tıpkı bu gece olduğu gibi, gecesini Vince ve Nella ile birlikte geçirmekten zevk aldığı gibi. Kendisinde bir aile duygusu uyandırıyor bu. Nella, yattığı bütün kızlardan bambaşka bir insandı kendisi için. Hem kız-kardeşi hem annesiydi. Hem de cinsel ilişki hariç olmak üzere karısı. Bu durum ise çok daha keyifli kılıyordu kendisini.

Televizyonu seyretmeyen sadece Tony olduğu için oda kapısında duran Rosa'yı ilk gören o oldu. Rosa, Vince'in üç çocuğunun en küçüğüydü. Dört yaşında olduğu halde yaşına göre bile çok ufak tefek bir kızdı. Çubuk gibi bileklerine kadar inen geceliğinin içinde orada kapı kenarında durmuş parmağını emerek televizyon seyrediyordu.

Tony, sevgi dolu bir sesle, «Hey Rosa, ne yapıyorsun orada?» diye seslendi.

Anası babası öfkeli bakışlarını üzerine çevirdikleri sırada küçük kız parmağını ağzından çıkardı. Ama gözlerini televizyondan ayırmamıştı. «Çok susadım,» dedi. «Su istiyorum.»

Vince, «Bu numaraları bana yutturamazsın,» diye homurdandı.

Babasının sert sesine aldırmayan Rosa televizyonu seyre devam ediyordu.

Annesi, azarlayan bir sesle, «Rosa, suyun nerede olduğunu biliyorsun. Git iç ve doğruca yatağına git ondan sonra,» dedi.

«Karanlıkta yukarı çıkmaya korkuyorum ama,»

Vince kızına baktı öfkeyle. «Aşağı inerken korkmadın ya!»

Tony, tembel tembel doğruldu yerinde. «Tamam, tamam,» dedi. «Ben götürürüm onu yukarı.»

Nella pes etmişçesine baktı Tony'ye. «Tony, bin kere söyledim sana, şu kızı şımartma bu kadar diye..»

«Aman canım sen de. Amma da yaptın, Rosa...»

Kadın çaresizce içini çekti. «Pekâlâ, dediğin gibi olsun. Ama bütün gün evde olmadığına memnun olduğumu itiraf etmeliyim. Çocuklara söz dinletemiyorum sen varken.»

Tony gülümsedi. Nella'nın ciddi olmadığını hepsi bilirlerdi. Gidip küçük Rosa'nın elini avucunun içine aldı. Kız amcasının yüzüne bir fesat ortağıymışçasına bakıp gülümsedi, odadan dışarı çıktılar.

Tony mutfağın ışığını yakıp, musluğu açtı, sonra da Rosa'yı kucağına aldı. Kız kuş kadar hafifti. Kızı musluğa doğru tuttu. Rosa musluktan akmakta olan suyu kedi yavrusu gibi yalaya yalaya içti. Bu, onların ikisinin bir oyunuydu.

Su içmesi bitince kızı güçlü omuzlarının üstüne kaldırdı, musluğu ve ışığı kapattı ve öylece iki kat yukarıdaki küçük odasına taşıdı. Odaya girince Rosa'yı tavana dokunacak kadar yükseğe kaldırdı ve sonra birden elinden bıraktı. Kız sevinçle karışık bir korkuyla bir çığlık attı, yatağın üzerinde zıpladı, iri gözleriyle hayran hayran bakıyordu Tony'ye.

Tony, «Haydi şimdi uyu artık,» dedi. «Yoksa ananla başımı belâya şokarsın ha!»

Eğilip kızı ağzından öptü sevgiyle. Kız kollarını amcasının boynuna dolayarak karşılık verdi buna.

«Seni çok seviyorum, Tony Amca.»

Tony aşağı inerken çok iyi hissediyordu kendisini, çok keyifliydi.

Odaya girerken Vince ile Nella başlarını kaldırıp bakmadılar bile. Tam yerine otururken televizyon ekranı birden karardı ve ortaya bir yazı çıktı; ÖZEL HABER BÜLTENİ.

«Önemli bir haber almış bulunuyoruz,» diye spike-rin sesi odayı doldurdu. «Geçenlerde ölen Mafia 'Baba' sı Paul Regalbuto'nun kayınbiraderi Vito Riccobono'nun bu gece evinin kapısı önünde vurulup öldürülmesi üzerine yetkililer yeni bir yeraltı savaşının başlamasından korkmaktadırlar. Silâh seslerini duyup pencerelerine koşan komşuları iki silâhlı adamın kaçan diğer birinin ardından ateş ettiklerini de görmüşlerdir. Kaçmış olduğu ileri sürülen bu adamın Frank Regalbuto olduğu sanılmaktadır. Şu anda polis kendisini aramakta olup, bulunduğu zaman dayısının ölümünü aydınlatacağını ummaktadır. Bu konuda diğer son haberleri filmde sonra vereceğiz.»

Humphrey Bogart filmi tekrar oynamaya başladı. Vince Fargo ayaklarını yere indirmiş, yerinde doğrulmuş Tony'ye bakıyordu.

«Frankie'nin dönmüş olduğunu biliyor muydun?»

Tony başını salladı. «Hayır. Ne olup bittiğini anlamadım ki.»

Nella ayağa kalkmıştı bile. «Kahve yapayım mı?» diye sordu. Sesi hafif ve gergindi.

Telefon çaldı. Kadın telefona baktı ama açmak için hiçbir hareket yapmadı. Vince kalkarak telefonun yanına gitti.

«Evet.....?»

Hiç konuşmadan dinlemeye başladı, hattın öteki ucundan söylenenleri dinledikçe yüzü ifadesizleşiyordu. Hiçbir şey belli etmeyen bir sesle, «Evet...» dedi bir kere daha. Sonra biraz daha dinledi ve yine hiç bir şey belirtmeden, «Olur,» diyerek telefonu kapattı.

Karısına bakarak, «Kahvemiz ne oldu?» diye sordu.

Nella mutfığa gitti. Olup bitenleri öğrenmek onun işi değildi, bunu istemezdi de.

Vince Tony'ye baktı. «Muhasebeciydi. Bizim Starlite'a gelmemizi istiyor.»

«Neden?»

«Frank oradaymış.»

YARIM saat kadar konuşan yalnız Louis Orlando oldu. Büro olarak kullandığı odadaydılar. Hepsi de gergin sinirlerle birbirlerine bağlanmışlardı sanki, Orlando, Marie, Vince, Tony ve Frank. Orlando durumu açıkladı ve her noktayı kendine lakabını kazandıran titizlikle teker teker ortaya attı.

Tony, daha önce tanıdığı Frankie'ye hiç benzemeyen Frank'a bakıyordu. Bu Frank sakın sakın, içine kapanık bir durumda bir kenarda oturmuş bekliyordu. Patlayıcı bir tabiatı kontrol altında tutan bir insan hali vardı kendisinde. Gözlerindeki o acımasız parıltı da yepyeni bir şeydi.

Tony ilk önceleri şaşırmıştı onu bu halde görünce. Fakat sonra bu bakışı daha önce nerede görmüş oldu-

ğunu hatırlayınca rahatlamıştı. Frank'ın babası da karşısında belâlı bir iş olduğu zaman tıpkı böyle bakardı.

Vince, Frank'a bakarak Muhasebeci'nin sözünü kesti. «Bunların Joe Lucci ile Ralph Negri olduğuna emin misin?»

Frank, sakın ve ifadesiz bir sesle, «Eminim,» dedi.

Vince başını salladı. «DiMorra bunamış olmalı. Kişisel bir kırgınlık için böylesine açık açık oynamayı pek aklım kesmiyor doğrusu.»

Orlando, Tony'yi hiç hesaba katmıyormuş gibi, Vince doğru eğildi. «İhtiyarladığı bir gerçek,» dedi. «Yaşlı bir erkek bir kız için böylesine aklını kaçırsa.....» Başını salladı. «Bu tek bir anlama gelir. Artık bulunduğu yere lâayık değildir o. Yerinden çekilmesi — ya da çektirilmesi gerekir. Haklı mıyım?»

Vince bir an için adamın yüzüne baktı. Sonra, «Konuşmana devam et,» dedi.

«Bana kalırsa artık bizim gibi gençler için, bu işe gerekli enerjeye ve akla sahip olanlar için, ortaya atılmak zamanı gelmiştir. Ve bu zaman da şimdidir. Komisyon bile savaşı bizim değil, DiMorra'nın başlattığını kabul edecektir nasıl olsa. Vito'yu öldürmek, Frankie'yi öldürmeye kalkışmakla kuralları çiğnemiş olmaktadır. Ve de kişisel bir neden için. Bizim işimizle hiçbir ilgisi olmayan bir şey için.»

Orlando'dan sonra sözü Frank aldı. Hem Vinc'e hem Tony'ye bakıyordu konuşurken. «Benim kendimi savunma hakkım olduğu açıkça ortada,» dedi. «Kendimi de ancak saldırarak savunabilirim. DiMorra kö-

tü bir şey yaptı. Yaptıklarının bizim işimiz için kötü, haksız ve yanlış olmadığını söyleyecek tek bir kişi bile çıkamaz. Barışı bozan o olmuştur. Ben, bana yar-dım edeceklerle kendimi ve çıkarlarımı korumak hak-kına sahip olduğuma inanıyorum.»

Tony oturduğu yerde huzursuzca kımıldanarak Marie'ye baktı. «Bu gibi şeylerden söz edeceksek o bu-rada bulunmamalı,» dedi.

Marie Orlando öfkeden kaskatı kesilmişti. «Tony, hıyarlığı bırak!» dedi. «Louie'nin benden sakladığı hiçbir şeyin olmadığını çok iyi bilirsin.»

Tony inatla, «Doğru değil ama,» diye ısrar etti. «Böyle bir konuşmada kadınların yeri yoktur.»

«Tony...» Muhasebeci Vince'e baktı. «Marie olup bitenleri biliyor. Frank'ın neden buraya geldiğini...»

Vince başını ağır ağır salladı. «Yavaş gel Tony,» dedi. «Zararı yok bunun. Marie sadece kadın değildir, örgütün bir parçasıdır o.»

Tony omuzlarını kaldırıp indirdi ve sustu.

Muhasebeci tekrar tartışmasına döndü. «Vince, önemli olan şey, benim Frank'ı koruyamamam. Ama bunu sen pekâlâ yapabilirsin.»

«Niye koruyacakmışım?» diye sordu Vince. An-cak bu sorusunda bir red havasından çok bir araştır-ma kokusu vardı.

Frank, «Vince Las Vegas'ta alınan kararda hisse-ne düşen seni tatmin etti mi?» diye sordu.

Vince bunu düşündü. «Kendi başıma kalmış olma-mızdan memnunum. Ama DiMorra ile Louie'ye ara-sıra hizmet etmekten memnun değilim.»

«Bu şehri yöneten üç Aile var,» dedi Frank. «Eğer gerekli adımları süratle atacak olursak ben kendi Ailemin başına geçebilirim, Louie de Bruno'da kalır, sen de DiMorra'ninkini alırsın.»

Vince güldü ama bakışları ciddiydi.

«Söylemesi kolay,» dedi.

«Yapması da kolay. Kapanın elinde kalacak Vince. Babam öldü, Bruno halen delikte, DiMorra ise başına büyük bir belâ açmış durumda.»

Muhasebeci onun sözlerini doğrularcasına başını salladı. «Hem de ne belâ — üstelik tek başına kaldı,» dedi.

Vince yüzünü ekşiterek baktı ona. «Evet, koskoca ordusuyla tek başına,» dedi.

«Ama seninkiler daha ustadır.»

«Olabilir. Şu anda, evet. Ama savaş başlayacak olursa, DiMorra'da istediği kadar adam ithal edecek para var. Bende o tür para yok. Savaş olursa, işlerimiz de berbat olacağı için gelirimiz çok azalacak. Hem de çok.»

Muhasebeci boğazını temizledi. «Para bakımından ben yardım edebilirim.»

«Yeterli parayı sen bile bulamazsın.»

Frank, sakın bir sesle, «Ben bulurum,» dedi.

Vince ile Tony Frank'ın yüzüne baktılar. Frank Avrupada yaptıklarını anlattı.

«DiMorra'nın bu işten haberi bile yok. Öğrense bile hiçbir ilgisi olamaz bununla. Bir ay sonra mal hazırlandığı zaman paranın geri kalanını vermek zorun-

dayım. Kârın üçte biri karşılığında Louie bu parayı koymaya hazır.» Frank sözünün iyice yerleşmesini beklemek için bir süre sustu. Sonra, «Eğer DiMorra'ya karşı benimle birlikte olursanız üçte biri de sizin,» dedi. «Yani perakende satış fiyatı yirmi milyon dolar olan malın üçte biri.»

Vince ile Tony bakıştılar. Bu paranın kendileri için ne demek olduğunu belirtmek için konuşmalarına gerek yoktu. Bir anda DiMorra çapında bir örgüt kurabileceklerdi. Ülkenin başka taraflarında da bu böyle olmuştu. Eroin işinin çekici tarafı da buydu zaten.

Vince Muhasebeci'ye döndü. «Sen bu işe paradan başka ne katkıda bulunuyorsun?»

«Benim başka bir katkıda bulunacak durumum yok. Hiç olmazsa açıkça olmaz bu. Bir bakıma fena bir şey de değil bu aslında. Sanki ben işe karışmamış gibi olurum. Olup bitenle ilgim yok sanılır dışardan bakıldığında. DiMorra öldürülecek olursa bütün Don'lar bir tepki göstereceklerdir. İşte o zaman ben burada Bruno ailesinin başı olarak sizin lehinizde söz söyleme durumunda olacağım. DiMorra'nın gayet kişisel bir nedenle savaşı başlattığını tarafsız olarak belirtebileceğim böylece.»

Marie Orlando, «Hele bu uzun süreli bir iş olacaksa, Louie, onlara dışardan DiMorra'ya yardımcı adam göndermelerinin doğru bir şey olmadığını da anlatabilir,» diye atıldı heyecanla.

Muhasebeci gözlerini Vince'in yüzünden ayırmadan başını salladı. «Sonuç; Sen, ben ve Frank işi o morukların elinden kurtarmış oluyoruz. Bruno çıktığı

zaman da herşey olup bitmiş olacağı için, elinden hiçbir şey gelmeyecektir.»

Vince Frank'a dönerek söze başladığı zaman sesindeki değişiklik farkedilmeyecek derecede azdı. «Tek şansımız işi çabuk bitirmek,» dedi. «Uzun sürecek bir savaş DiMorra'nın işine yarayacaktır.»

Frank sevindiğini göstermek istemiyordu. Olağan bir şey konuşuyorlarmış gibi salladı başını. «İlk hedefimiz DiMorra'nın kendisi olmalı,» dedi. «Bunun için de günlük hareketlerini dakikası dakikasına izlemeliyiz.»

Muhasebeci, «Bu iş için onunla birlikte olan bir adama ihtiyacımız var,» diye atıldı. «Johnny Tresca'ya ne dersiniz? DiMorra'nın kızı ile arasının pek iyi olmadığını duydum.»

Vince başını salladı. «Olmaz,» dedi. «Johnny karısının yaptıklarını hiç ses çıkarmadan karşılıyor gördüğüm kadarı. Üstelik damadı olarak DiMorra'ya da çok yakın. Kendisine işi açamayacak kadar yakın.»

Tony Frank'a baktı. «Ralph Negri'ye bir diyeceğin var mı?»

«Hayır. Ne diyebilirim ki O da ancak kendisine verilen emirlere uymaktaydı.»

«Ben son günlerde Ralph'la birlikte bulundum. Johnny Tresca DiMorra'nın kızıyla evlendiğinden beri çok bozuk çalışıyor. DiMorra Ralph'ın kendisine verileceğini sandığı işi Johnny'ye verince, çok bozuldu.»

Dördü de bir savaşta birlikte çalışmaya karar verdiklerini açıkça belirtmemişlerdi.

Ama buna rağmen ilk çarpışmanın planlarını hazırlıyorlardı.

XI

DETEKTİF ÇAVUŞ MURRAY GROSSMAN gazetecilere görünmeden Savcılığın kalabalık toplantı salonunun yan kapısından çıktı. Endişeli bakışlarla mermer koridor duvarındaki büyük saata baktı. Sabahın on biriydi.

Kendi odasına doğru yürüdü, kapısının önünde duraklayarak çevresine baktı. Kimsenin kendisini gözetlemediğine emin olunca koridoru geçti, yangın kapısından çıkarak üst kata çıktı. Oradaki erkekler helâsından içeri girince ardından kapıyı kilitledi.

Kapının hemen yanında bir telefon vardı. Grossman önce içerde kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Sonra telefonun kulaklığını kaldırıp kumbaraya para attıktan sonra şehirlerarası bir numarayı çevirdi.

Tanımadığı bir erkek sesi, «Alo?» dedi.

Çavuş Grossman ağzını ahizeye iyice yaklaştıra-

rak, yavaşça, «Bay D ile görüşmek istiyorum,» dedi. «Kendisine Murray G'nin aradığını söyleyin. Önemli bir iş.»

«Bir dakika.»

Çavuş heyecanla beklemeye başladı, bir yandan da kimsenin içeri gelmemesi için dua ediyordu.

«Aloo...?» DiMorra'nın sesiydi bu.

«Bay D, Frank Regalbuto yarım saat önce Savcıya teslim oldu. Polisin kendisini aradığını az önce öğrenmiş olduğunu söylüyor. Şimdi savcı ile birlikte.»

Bir sessizlik oldu. «Ne anlatıyor?»

«Hiçbir şey. Tek bir şey bile söylemiyor. Dayısını öldürenin kim olduğunu bilmediğinde ısrar ediyor. Böyle bir şeye kalkışanın kim olabileceği hakkında hiçbir fikri yokmuş. Düşmanı falan yokmuş diyor.» Çavuş güldü. «Savcıya belki de üstlerine ateş edenlerin ceplerinde para olduğunu zanneden bir çocuk çetesi olduğunu sandığını söyledi.»

«Kendisini tutuklayacak mısınız?»

«Hayır. Yalan söylediğini ispat edemiyoruz. Savcı kendisini oyuna getirmeye çalışıyor ama bundan bir şey çıkmayacak. Biraz sonra serbest bırakmak zorunda kalacağız.»

«Ne zaman?»

«Bir saat kadar sonra.»

Yine bir sessizlik. «Peki, teşekkür ederim. Yarın sabah posta kutundan hediyeni alırsın.»

Telefon karşı taraftan kapatılmıştı.

.

FRANK, Belediye binasının merdivenleri dibinde kendisini bekleyen arabaya binerken muhabirlerin ve fotoğrafçıların saldırısına uğramıştı.

Kendisine sorulan her soruya, «Yorum yok,» diyordu.

Muhabirlerden biri, «Haydi Frankie, acı bize,» diye yalvardı. «Biri seni öldürmeye kalktı. Bu kimsenin yakalanmasında yardımcı oluruz sana.»

Frank merdivenin başında düşünceli bir tavırla durakladı. Flaşlar patlıyor, televizyon kameraları pek düşünceli bir genç adamın görüntüsünü kaydediyorlardı.

Frank, asık bir yüzle, «Ama ben bunun kim olduğunu bilmiyorum ki,» dedi. «İstedığınız her bilgiyi savcılıktan alabilirsiniz. Ben savcılığın araştırmasını karıştıracak bir şey söylemek istemem. Dayımı öldüren haydutu bulması için kendisi ile işbirliği yapmakta kararlıyım.»

Bundan sonra da arabaya doğru yürüdü.

Direksiyonda Vince Fargo oturuyordu. Tony Fargo arka kapıyı açmış Frank'ın arabaya binmesini beklerken bir yandan da çevrelerini kolaçan etmekteydi.

Gazeteciler kendisini tanımışlardı. «Hey, Tony bu işte senin rolün ne?» diye sordular hemen.

«Rolüm falan yok. Frank'ın dostu, eski bir dostuyum. Çocukluğumuzdan beri!»

«Onu kim öldürmeye çalıştı dersin?»

«Bilemem.» Tony, Frank'ın ardından arabaya girip kapıyı kapattı. Vince arabayı hareket ettirdi.

Karşı köşeden de bir araba aynı anda hareket etti ve peşlerine düştü. Bu arabada Fargo'ların üç adamı vardı. Sürücüsü Jorge Garcia adında kısa boylu, tıknaz bir bıçak ustasıydı. Arkadaki ikisi ise her tehlikeye karşı silâhlıydılar. Kekelemesi yüzünden pek konuşmayan ondokuz yaşındaki zenci Harold Early'nin koltuğunun altında 38'lik bir tabanca ile belindeki kılıfında bir silâh daha vardı. Profesyonel boksör olarak geçirdiği iki yılı yüzünden okunan Augie (At) Mon-detto ise kucağındaki pardösüsünün altında dipçiği kesilmiş bir otomatik tüfek taşımaktaydı. Garcia, Vince'in arabasının peşinden giderken gözünü dikiz aynasından ayırmıyordu. Early ile Augie de yan sokaklara bakıyorlardı.

Vince'in arabasında da Frank yoğun öğle trafiğinin içinde ağır ağır ilerlerken arkasına bakıyordu.

«Peşimizde seninkilerden başka biri varsa seçemedim doğrusu,» dedi.

Tony arkasına bakmaya gerek görmeyerek, «Onlar orada ya, yeter,» dedi.

Vince en kısa yoldan Conesburg kesiminin güvenliğine kavuşmak istiyordu. Kelsey Sokağına saparak evinin önünde hiç duraklamadan geçti. İki sokak ötede Bill Ryan'ın garajı vardı.

Garaj kapıları kapalıydı. Garajın yanında aynı büyük binanın bir bölümü olan bir büronun camları üstünde Intercity Oto Tamir Şti. yazıyordu. Pencerenin hemen önündeki masanın başında oturan Diego Sabitini, Vince'in arabası ile muhafız arabasını daha uzaktan görmüştü. Dahili telefonun düğmesine basarak aceleyle birşeyler söyledi.

Garaj kapıları açıldı. Vince arabayı içeri sürdü. Diğer araba da girer girmez Fargo askerleri kapıları hemen kapattılar. Bunlar her ikisi de silahlı olan Vic Caputo ile başı kabak bir zenci olan Smitty idiler. İçerisi çıplak ampuller ve flüoresan ışıklarla aydınlatılmış kocaman bir mağara gibiydi. Burada her tür arabanın gerek motor gerek şasi onarımları yapılabilirdi. Küçük bir balkonda ufak bir masanın yanındaki salıncaklı koltuğa iri bir adam oturmuş sallanıyordu. Diğer bir Fargo eri olan Yahudi Feigen'den ayırdetmek için İrlandalı Fagin derlerdi ona. Masanın arkasında elinin hemen yanında bir makineli tüfek vardı.

Vince arabayı, motoru vinçlerle yukarı çekilmiş ve boyanmakta olan bir Ford'un yanına park etti. Önce Frank inip çevresine bakındı. Tony de indi. Koluna dokunarak, «Gel de şu iş bitene kadar nerede kalacağımızı göstereyim sana,» dedi.

Garajın arkasından bir kapıdan geçip muşamba kaplı merdivenlerden yukarı dört kat çıktılar.

Fargo kardeşlerin iki tane karargâhları vardı. Biri şehrin dışında hemen hemen bütünüyle meşru bir iş olan Fargo Kardeşler İnşaat Şirketi idi. Diğer de Kelsey Sokağındaki bu binaydı. Bill Ryan burasını garaj haline getirmeden önce sinema salonüydü burası. Üzerindeki iki kat da zamanında büro olarak kiraya veriliyordu.

Bill Ryan üç yıl önce işini Fargo'lara satmış, geride sadece adını bırakarak Florida'ya yerleşmişti. Üstteki iki kat şimdi Fargo çetesinin üyeleri için bir toplanma yeri ve ücretsiz pansiyon olarak kullanılıyordu. Intercity Oto Tamir Şirketi ise garajın yanın-

daki büroda yönetilmekte olup Fargo'ların diğer büyük işleriydi. Bu işin bir kısmı meşru, bir kısmı ise değildi.

Fargo'lar pek az para ve pek çok güç harcayarak şehirdeki on dokuz oto tamir atelyesini ellerine geçirebilmişlerdi. Bu atelyelerin eski sahipleri ya büyük bir akıllılık göstererek küçük birer ortak olarak yerlerinde kalmışlar ya da daha akıllı davranıp karşılığında yalnızca ruh huzuru almış olsalar bile, çekip gitmişlerdi. Bu garajlara çalınmış arabalar getirilir ve tanınmayacak kadar değiştirildikten sonra Fargo'ların elden düşme arabaların satıldığı teşhir yerlerine gönderilirdi.

Bu araba işi ile inşaat işi Fargo kardeşlerin gelirlerini giderek arttırmaktaydı. Ancak bu şimdi Muhasebeci'nin yönettiği Bruno ailesinin genelev işletmekten, sendika oyunlarından, içki dağıtımından, barlardan ve para ile çalışan makinelerden elde ettiği kârlar karşısında hiç denecek kadar azdı. DiMorra ailesinin gelirinden ise bin kat daha azdı.

DiMorra ortadan kalkarsa her iki Aile de gelişme olanağı bulacaklardı. Starlite'da kararlaştırdıkları gibi Muhasebeci ve karısı, DiMorra'nın kumar işletmelerini, sayı oyununu ve tefecilik işlerini alacaklardı. Fargo'lara nakliye işleriyle havaalanından, tren istasyonundan çalınan malların toplanma işi düşecekti. Frank da eroin dağıtımı işinin yanısıra DiMorra'nın oyun salonlarındaki, konfeksiyon sanayiindeki ve şehrin çöp imha işindeki hisselerini alacaktı.

Bütün bunlar Angelo DiMorra ortadan kaldırıldığı zaman olacaktı ama.

Tony Fargo'nun Frank Regalbuto'yu çıkardığı oda Kelsey Sokağındaki karargâhın en üst katındaydı. Küçük ve çıplak bir odaydı burası. Bir masa, bir iskemle, iki asker yatağı. Çıplak şiltelerden birinin üzerinde çok uzun boylu bir adam üstünde sadece iç çamaşırları ve çorapları olduğu halde yatmış uyuyordu. Ayakları yatağın ucundan dışarı çıkmıştı.

Tony parmağı ile uyuyan adamı işaret ederek, «Yahudi Feigen'le kalacaksın,» dedi. «O gece postasında çalışır.»

Feigen gözlerini araladı, selâmlarcasına elini kaldırdı sonra dönüp uyumaya devam etti.

«Henry Shansky ile Polonyalı George karşı odadalar,» diye Tony devam etti. «Vince'le ben helânın yanındaki odadayız. Bir süre pek sıkışık yaşayacağımız için herşeyimizi paylaşmak zorundayız.»

Frank durumu anlıyordu. Savaş süresince bütün Fargo kuvvetleri düşmanın tek büyük hedefi olacak olan bu binada toplanacaktı.

Fargo'ların iki sokak ötedeki evleri için böyle bir tehlike yoktu. Savaşan tarafların birbirlerinin ailelerini tehlikeye düşürecek hareketlerden kaçınmaları pek seyrek olarak çiğnenen bir kuraldı. Bir kimsenin ana babasından ya da karı ve çocuklarından intikam almak çok kolay bir şeydi. DiMorra'nın adamlarının böyle bir şeyi akıllarına bile getirmelerini önlemek için Vince Fargo bile savaş sona erece kadar karar-gâhta yatıp kalkacaktı.

Frank odanın tek penceresinin önüne giderek perdeyi açıp karşıdaki binalara baktı.

Tony, «O perdeyi hiç açmaman daha doğru olur,» dedi. «Belki birisi karşıdan rasgele ateş etmeye falan kalkar da...»

Frank başını sallayarak perdeyi çekti. «Ya dam?» diye sordu.

«Damdan giremezler. Buralarda en yüksek bina budur. Üstelik Polonyalı George şimdi yukarda nöbette.» Başı ile Yahudi Feigen'i işaret etti. «Karanlık basınca da o çıkacak yukarı.»

Kapıyı yavaşça kapatarak dışarı çıktılar. Merdivenlerden inerlerken Frank, «Ben annemin evine gidip bir kat elbise, traş bıçağı, diş fırçası falan alayım bari,» dedi.

«Bunları başka biri alsa daha iyi olur. İstersen annene telefon edip birisinin geleceğini söyle.»

«Doğru. Telefon nerede?»

«Şurada.» Tony Frank'ı Intercity Oto Tamir Şirketinin ön bürosunun arkasındaki penceresiz bir odaya soktu.

Burası sade döşenmiş bir yerdi. Çelik bir masa ve koltuk, uzun tahta bir sıra, duvarlarda kilitli dosya dolapları. Frank masanın üstündeki telefondan annesini aradı.

Annesinin sesi ihtiyatlıydı.

«İyi misin Frankie?»

«İyiyim, anne. Sakın merak etme. Tony ve Vince Fargo ile birlikteyim şimdi. Bana çok iyi bakıyorlar. Ama Vito dayımın cenazesine gitmesem daha iyi olacak galiba. Kusura bakma anne.»

«Haklısın oğlum. Güvenlik içinde olmak daha iyidir.» Kadının sesinde yas ve endişe olduğu halde korku ve panik yoktu. Uzun yıllar önce Sicilya'da bir köylü kızı olarak yaşarken facia ve kötülüğün hayatın birer parçaları olduğunu öğrenmişti. «Vince ile Tony iyi çocuklardır,» dedi. «Onlara kendileri için mum yakacağımı söyle.»

«Olur, anne. Bak az sonra biri gelip birkaç eşyayı alacak.» Frank, Tony'ye baktı.

Tony, «Henry Shansky,» dedi.

«Henry Shansky,» diye Frank telefonda tekrarladı. «Tanıyor musun?»

«Küçük Henry'yi mi? Elbette.»

«Öyleyse benim için birşeyler hazırla, pantolon, gömlek, diş fırçası, çorap falan...»

«Sanki ben senin neye ihtiyacın olduğunu bilmezmişim gibi neden sayıp duruyorsun bunları?» diye kadının oğlunun sözünü kesti.

Frank güldü. «Pekâlâ. Bir bavul hazır olsun da. Tamam mı?»

«Tamam, Frankie. Kendine iyi bak, olmaz mı?»

«Olur anne. Sen merak etme. Ben fırsat bulunca seni yine ararım.»

Frank telefonu kapatırken Tony, «Ben gidip Shansky'ye söyleyeyim,» dedi. «Sonra da yukardaki buzdolabından çıkıp birşeyler atıştırırım.»

«Ama sen ilk önce bana bir silâh bulmalısın.»

Tony Frank'a baktı.

«Önemli değil,» dedi. «Burada sıkıntısını çekmediğimiz tek şey silâhtır.»

İki saat sonra Fargo kardeşlerin Kelsey Sokağındaki karargâhlarının önünde büyük bir siyah araba durdu.

Sürücüsü DiMorra'nın silâhşorlarından olan şahin yüzlü Pete Lazzatti'ydi. Pete direksiyonun başından ayrılmadı, her iki eli de herkesin görebileceği şekilde direksiyonun üzerindeydi.

Arka kapıdan çıkan iki kişi daha yaşlı, daha şişman ve daha iyi giyimliydi. Bunlar DiMorra'nın danışmanı olan kardeşi Mitch ile şehirdeki tefecilik işini bağımsız olarak yürüten fakat DiMorra'yı *padrone* olarak tanıyan Bud Riley'diler. Sokağı geçip Intercity Oto Tamir Şirketinin ön bürosuna girdiler.

Mitch DiMorra, Diego Sabitini'ye, «Vince'le görüşmek istiyoruz,» dedi.

«Olur.» Diego, araba kapının önünde durduğu zaman içeri haber vermiş ve talimatını almıştı. Aradaki holü işaret ederek, «İçeri girin,» dedi.

Mitch ile Riley kendilerine gösterilen hole doğru yürüdüler. Bir dönüş yaptıktan sonra karşılarında bir kapı çıkmıştı. Kapı daha vurulmadan Victor Caputo tarafından açıldı.

Vince çelik masasının başında yüzü kapıya dönük oturuyordu, elleri kucağındaydı. Frank Regalbuto dosya dolabına yaslanmıştı. Düğmeleri açık ceketinin altında kemerine sokulmuş olan küt burunlu 38'lik görünüyordu. Riley endişeli bakışlarla baktı Frank'a.

«Senin burada olduğunu duyduk Frank.»

«Buradayım,» dedi Frank anlamsızca.

Caputo, «Her ikinizi de yoklamam gerek,» dedi.

Mitch öfkeyle baktı Vince'e. «İkimizin de daima silâhsız dolaştığımızı biliyorsun. Üstelik *buraya* silâhlı gelmek için insan aptal olmalı.»

Vince anlayışlı bir şekilde gülümsemeye çalıştı. «Biliyorum ama emin olmak her zaman yararlıdır.»

Mitch DiMorra içini çekerek kollarını iki yana açtı. Caputo'nun elleri adamın üzerinde ustaca dolaştı; koltuk altları, sırtı, cepleri, bacak arası, bilekler. Aynı yoklamayı Riley üzerinde de yaptıktan sonra doğrulup Vince'e baktı.

«Tamam.»

«Dışarda bekle Vic.»

Caputo dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Vince tahta sırayı göstererek, «Oturun,» dedi.

Riley otururken yine Frank'a baktı. «Frank burada söyleyeceklerimizi kendimiz adına söylemediğimizi bilmeni isterim. Benim şahsen sana karşı hiç bir düşmanlığım yok. Don Angelo'nun sözlerini bildirmek için buraya gelmiş bulunuyoruz.»

«Anlıyorum,» dedi Frank. Yüzü tahta gibiydi. Kısılmış gözlerinde garip bir ışık dolaşıyordu.

Mitch DiMorra gözlerini Vince'in yüzünden ayırmamıştı. «Angelo nasıl olup da Frank'la birleşip kendisine karşı çıktığını soruyor,» dedi.

«Ben hiç kimsenin tarafında değilim. Kimsenin kendisine zarar vermemesini sağlamak için Frank'ı yanımdan ayırmıyorum, hepsi bu kadar. Kendisi benim dostumdur.»

«Ya Don Angelo dostun değil mi?» diye sordu Mitch yavaşça.

«O da dostumdur. Yani öyle olduğunu ümit ederim. Zaten onun için yanlış bir adım atmasını istemem. Sonradan pişman olacağı bir adım. Vito'yu öldürmek gibi meselâ.»

«O bir kazaydı. Don Angelo Frank'a kızmıştı aslında.»

Vince başım salladı. «Kişisel bir nedenle insan öldürmeye kalktığında kazalar olur. Demek Frank'a kızgın ha? Peki bunun için onu *öldürmesi* mi gerek? Ne için hem de? Bir karı için ha? Doğru bir şey değil bu. Doğru bir şey olmadığını siz de bilirsiniz.»

«Ben bunu tartışmaya gelmedim,» dedi Mitch. «Ben sana Don Angelo'nun dostça bir tavsiyesini getirdim.»

«Ne kadar dostça?»

«Frank'ı korumayı bırak. Bırak kendi başına kalsın. Hepsi bu kadar.»

«Bunu yapamam. Haksızlık olur bu.»

Mitch gözlerini kasarak Vince'e baktı. «Şu halde Don Angelo'ya karşı geliyorsun. Bunu gülerek karşılayacağını sanmıyorsundur herhalde.»

«Ben Don'a karşı hiçbir şey yapmıyorum, yapmaya da niyetim yok.» diye Vince rahat rahat yalan söyledi. «Öfkesi yatıştır da mantıklı hareket ederse, ne âlâ. Yoksa *birşeyler* yapmak zorunda kalacağım herhalde.»

«Ne gibi?» diye sordu Mitch.

«Komsiyonu toplantıya çağırarak gibi. Komisyona Angelo DiMorra'nın bir kız için yanıp tutuşması nede-niyle şehirde kan akıtmak sevdasında olduğunu anlat-mak gibi.»

Mitch bu söze karşılık verecekken fikrini değiştir-di ve Bud Riley'e anlamlı anlamlı baktı.

Riley huzursuzca baktı Vince'e. Söze hemen baş-layamadı. Sonunda, «Vince bütün o garajları almak için bana epey borçlandın,» dedi.

«Borçlanmışsam ne olacak? Her hafta borcumu ödüyorum ya. Hem de faiziyle. Ettiğim kârlarla pa-randan korkun olmadığını da biliyorsun. Seninle yeni bir borçtan bile konuşuyorduk hatta.»

Riley, sesi titreyerek, «Sana para veremem artık,» dedi. «Bu şekilde DiMorra'ya karşı çıkarsan yani. Hem... paramı almak için bir yıl bekleyemeyeceğim. Bir iki gün içinde bütün paramı geri vermeni istiyor-um. Faizini istemem.»

Vince'in yüzüne kan hücum etmişti. İki elini de masanın üstüne çıkardı. Elleri boştu. Ancak yumruk-ları sıkılmıştı. Bu gürültü sona erdiğinde tefecinin yar-dımına ihtiyacı olacağını düşünerek yumruklarını aç-tı yavaş yavaş.

«Yapamam bunu,» dedi. «Yılın tamamlanmasını bekleyeceksin.»

Riley'in soluğu kesilmiş gibiydi. «Eğer Don An-gelo'ya baş kaldırırsan sen o zamana kadar hayatta olmayabilirsin Vince,» dedi.

«Para toplayıcılarını DiMorra'nın ordusuna mı ve-riyorsun?» diye Frank söze karıştı.

Riley ona bakıp diliyle dudaklarını ıslattı. «Hayır.» Bu doğru da olabilirdi, olmayabilirdi de.

Vince, «Angelo'ya gidip artık büyümesi gerektiğini söyleyin. Kızdan hoşlanıyorsa, ne âlâ, daha erkekliği gitmemiş demek. Kusuruna bakılmaz, fena parça değildir.»

«Değildi,» diye Mitch sözünü düzeltti.

«Değildi, değilmiş ne olacak yani? Bir savaş başlatmak için yeterli bir neden mi bu? Söyleyin de sakinleşsin biraz. Frank'ı haşlasa ya da bir iki tokat atsa umurumda bile değildi. Bunu hak etmişti belki de, ama öldürmeyi kabul etmem. Angelo'ya kendisine hiçbir şey yapmadığımı ve yapmak niyetinde olmadığını söyleyin. Mantıklı davranacak olursa Komisyonu bile çağırmam. Ondan cevap gelene kadar hiçbir şey yapmadan burada bekleyeceğimi söyleyin. Tamam mı?»

Mitch bir süre kurnazca baktı Vince Fargo'ya. Sonra son bir çaba daha harcadı. «Güçlü fakat *küçük* bir ordun var Vince.» Elini havaya kaldırıp parmaklarını kıvırmaya başladı Fargo'nun gerçek silâhşorlarını çok iyi tanıdıklarını belirtmek için.

«Vic Caputo, Diego Sabitini, Augie, İrlandalı Fagin, Yahudi Feigen, Polonyalı George, Henry Shansky, Jorge Garcia, Harold Early, Smitty, sen, Tony ve bir de Frank. On üç kişi. Uğursuz bir sayı Vince. Ve de yeterli değil.»

«Ne için yeterli değil? Ben savaş falan başlatmıyorum ki. Buna kalkışmayacak kadar aklım var benim. Kardeşine sakinleşmesini söyle, yeniden büyük bir *fratellanza* içinde yaşayalım eskiden olduğu gibi.»

«Yalnız bir nokta var,» diye Frank söze karıştı.
«Ben artık Angelo'nun ailesinden değilim.»

Vince omuzlarını silkti. «Aklıbaşında olmak derim ben buna. Aynı kıza aşık iki erkeği bir arada tutmaya çalışmak, belâyı aramaktan başka bir şey değildir.»

Mitch'le Riley bakıştılar. Başkaca hiçbir şey söylemeden yerlerinden kalkıp dışarı çıktılar.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra Frank başını salladı. «DiMorra aptal bir insan değildir, Vince. Böyle korkutamazsın onu.»

«Denemek her zaman için yararlıdır.» Vince koltuğuna yaslanıp karnını ovuşturdu. Geçirirken yüzünü buruşturarak, «Bana biraz karbonat getirir misin?» dedi. «Fena halde midem yanıyor doğrusu.»

TONY karanlık bastıktan sonra iyi haberlerle dönmüştü karargâha.

«Ralph Negri'yi gördüm. Bizimle çalışmaya razı.» Tony, Frank'a baktı. «Fiyatı biraz pahalı ama. Gelecek olan eroin partisinin yüzde beşini istiyor. DiMorra ortadan kaldırıldıktan sonra da senin dağıtım işinin başına geçecek.»

Frank bir an düşündükten sonra başını salladı. «Zaten bu iş için iyi birine ihtiyacım vardı. Sözünü tutarsa neden olmasın?»

«Sözünü tutacak. Bizim telefon numaramızı verdim. DiMorra'nın açık bir anını yakalayıp bize bildirecek. *Bizim* beklemekten başka yapacak hiçbir şeyimiz yok şimdi.»

Tam bu sırada o mahalleden olmayan iki kişi karşılarındaki bir binanın arkasından gizlice içeri girmektedirler.

XII

ADAMLARDAN BİRİ uzun boylu ve sıska, diğeri hemen hemen onun kadar uzun fakat daha şişmancaıydı. Yüzünün bir yanında alnından çenesine kadar inen bir bıçak yarası izi vardı. Adamlar oldukça pis olan tahta döşemeye oturmuşlar, alçak pencerenin pervazı hizasından dışarı bakıyorlardı. Kirli camlı pencereyi on santim kadar yukarı kaldırmışlardı. Buradan tam karşılarındaki Fargo karargâhını çok rahat gözetleyebiliyorlardı.

Bulundukları oda bir deponun çatısındaydı. Pencerenin aralığından giren sokak ışıklarının dışında içeri karanlıktı. Adamlar sigara içtikleri zaman ateşlerinin görülmemesi için sigarayı avuçları içinde tutuyorlardı.

Yaralı yüzli adam elindeki dürbünle Fargo karargâhının pencerelerini teker teker inceledi. «Çok dik-

katli davranıyorlar,» dedi sonra. «Bütün perdeleri sıkı sıkı kapatmışlar.»

Zayıfı, «Bekleyeceğiz öyleyse,» dedi. «Çıkana kadar.» Dizleri üzerinde duran tüfeğini okşadı. DürbünlÜ bir tüfekti bu.

Her iki adamın ayrıca bellerine sokulmuş birer tabancaları da vardı. Her ikisi de bunları da nasıl kullanacaklarını çok iyi bilirlerdi. Profesyonel katildiler. Zaten bunun için bu işe seçilmişlerdi.

Uzun bir bekleme ihtimali kendilerince önemli değildi. Frank Regalbuto'yu öldürene verilecek olan ikramiye her türlü beklemeyi kolaylaştıracak orandaydı. İkisi de buna hazırlıklıydılar ayrıca. Tüfeği taşıdıkları bavulun yanında bir de havayolları el çantası vardı. Çantanın içinde çeşitli sandviçler iki termos dolusu sıcak kahve getirmişlerdi.

Geldikleri araba dört sokak ötede park edilmişti. Arabadan inince buraya gelene kadar sanki işleri güçleri yokmuş gibi ağır ağır yürümüşler, sonra da depounun arkasındaki çıkmaz sokağa dalıvermişlerdi. Girdikleri binanın kapısının anahtarı daha önceden verilmişti kendilerine.

Karşılarındaki Intercity Oto Tamir Şirketinin ön bürosunda bir ışık yandı. Yüzünde yara izi olan adam hemen dürbününü kaldırarak bir dosya dolabını karıştıran adamın üstüne doğrulttu. Zayıf olanı silahının namlusunu pencerenin pervazına dayayıp dürbüne gözünü uydurarak nişan almaya hazırlandı.

Yüzü yaralı olanı dürbününü indirerek başını salladı. «Diego Sabitini bu!»

Sabitini'nin dolaptan bir dosya alıp masa başına oturuşunu seyrederken zayıf adam tüfeğini içeri çekti. «Geç saatlara kadar çalışıyor,» dedi.

«Öyle.» Yaralı yüzlü havayolları çantasının fermuarını çekti. «Kahve ister misin?»

«I-ıh. Yavaş ol sen de. İki gün kalabiliriz burada.»

Yüzü yaralı adam başını salladı. Termosun kapağını çevirirken birden bulundukları çatı odasının kapağı kırılarak açıldı.

Termosu elinden fırlatıp dizleri üstünde doğrulurken belindeki tabancayı çekmeye çalıştı. Zayıf olanı elinde silahı geri dönmüştü bile. Karanlık çatıda kulakları sağır eden bir patlayış duyuldu. Saçmalar yaralı yüzlü adamın kulağını parçalamıştı. Fakat asıl isabet alan zayıf adam olmuş, kafası kopmuş, beyni ve kafatası parçalanarak pencereden dışarı uçmuştu. Zayıf adamdan geri kalan parçalar duvara çarptı ve hiç de insana benzemeyen bir şekilde kenarda yığıldı kaldı.

Yüzü yaralı adam silâhını yere fırlatmış, hâlâ dizleri üstünde, ellerini havaya kaldırmıştı. Gölgeler arasından iki kişi belirdi. Harold Early ile At Augie. Eli tüfekli olanı Early idi. Augie'nin bir elinde 45'lik otomatik diğeri elinde de bir demir boru vardı.

Early, «Sizler herhalde aklınızı kaçırmış olmalısınız,» dedi. «Bu mahalleden olmadığınızın anlaşılacağı mı sanmıştınız yoksa?»

Augie demir boruyu savurdu.

Yüzü yaralı adam darbeyi elleri ile savuşturmaya çalıştı. Boru sol dirseğini parçalamıştı. Kolu kopmuş

gibi düşerken acıyla bağırdı. Sağlam eli ile işe yaramayan kolunu tutmuştu. Borunun ikinci darbesi hemen hemen bütün dişlerini götürmüştü. Adam yere yuvarlandı. Bu sefer çığlıkları ağzından gelen kan içinde boğulmuştu.

Augie boruyu kaldırıp indirmeye devam etti.

İşini bitirdiği zaman yerde yatan adamın yüzünde bir yara izi olduğu artık anlaşılamazdı. Gören ancak bir başı olduğunu tahmin edebilirdi, hepsi o kadar...

BUNDAN bir saat sonra Jorge Garcia'nın sürdüğü bir kamyonet DiMorra'nın şehirdeki karargâhı olan Majestic Nakliyat Şirketinin bulunduğu sokağa saptı.

Garcia binanın önünden geçerken kaldırıma yanaştı ve yavaşladı. Plastik torbalara sokulmuş iki ceset kamyonetin arkasından kaldırıma atıldı ve Garcia kornaya acı acı basarak son hızla oradan uzaklaştı.

Majestic Nakliyat Şirketinin kapısı açıldığı zaman kamyonet çoktan gözden kaybolmuştu. Dışarı çıkan adam kaldırımın üstündeki plastik torbalara baktı. Şeffaf plastikten içinde ne olduğu görülüyordu. Kutmamak için çabaladı adam.

Angelo DiMorra bürosunda telefonla konuşurken Mitch, Riley ve Joe Lucci de karşısında oturuyorlardı.

Telefonu kapatıp diğerlerinin sorgu dolu bakışlarıyla karşılaşan yüzü gergindi. Yanaklarında çizgiler

kendisinin yaşlılığını ortaya koyuyordu. Fakat sesi her zamanki gibi güçlüydü.

«Fargo karargâhını gözaltında bulundurmak için gönderdiğimiz iki adamımız az önce geri getirilmişler. Majestic Nakliyatın önündeki kaldırıma.»

Diğer üçü hiçbir şey söylemeden kendisine baktılar. Hiçbirinin adamların ölü olup olmadıklarını sormaya ihtiyaçları yoktu.

Kapı ürkekçe vuruldu.

DiMorra'nın karısı kapıdan içeri başını uzatarak tereddüt ile baktı. «Yemek yarım saattir hazır,» dedi. «Biraz daha bekletirseniz soğuyacak.»

DiMorra üç adamına baktı. «Siz gidip yiyin, ben de az sonra gelirim.»

DiMorra odada yalnız kalınca kapıyı kapattı ve bir süre kalbinin pek sık atışını dinledi. Aşırı sinir gerilimi! Kendini iyi hissetmiyordu.

İçki dolabına giderek kendisine bir kadeh viski doldurdu. Sonra rahat bir koltuğa oturup düşüncelerini toplamaya çalıştı.

Bir hata işlediğini biliyordu. Kimsenin bunu kendisine söylemeye cesareti yoktu. Söylemeye gerek de yoktu ama. Sinirine kapılmış, bir hayat boyu süren alışkanlıklarını çiğnemişti.

Böyle bir şey bir kere yapıldı mı, bunun cezasını çekmemek için çok acele olarak bitirilmeliydi. Sonradan aleyhinde söylentiler olsa bile, olan olmuş olurdu. Ancak Frank'ı sessizce öldürtememişti. Ve bunun sonucunda başlatılmış olan şeyi artık durdurmaya imkân yoktu.

İlk girişimlerinde başarılı olamadıkları için Lucci ile Ralph Negri'yi suçlamıyordu. Bu, çok acele iş görülmesi gereken durumlarda insanın her zaman kendi denetimi altında olmayan bir şeydi. DiMorra, İçki Yasağı günlerinde kendisinin, Jimmy Bruno'nun ve Frank'ın babasının bir kamyon dolusu içkiyi ele geçirdiklerini hatırlıyordu. O zaman henüz çocuk sayılırlardı. Bruno içkiyi kendisinden çaldıkları kaçakçının adamını bir rastlantı ile görüp tanımamış olsaydı ondan daha fazla büyüyemeyeceklerdi de. Bruno hemen koşup garaja telefon etmiş, DiMorra ile Paola Regalbuto da çevreleri sarılmadan önce kaçabilmişlerdi. Bu rastlantı olmasaydı hepsi öldürülmüş olacaktı o gün. Bir rastlantı sadece.

Fargo'ların az önce cesetlerini kapısının önüne bıraktıkları o iki kişiyi oraya göndermek işleri çabuk halletmek için son çabasıydı. Şimdi artık en usta olduğu mücadele biçimine gelmişti sıra: Sabırlı planlama ve kurnazlık.

Artık genç Frank'a da bir kızgınlık duymuyordu. Kişisel bir iş olmaktan çıkmıştı bu iş. Bir işti sadece.

Ruby'ye karşı bir duygusu da kalmamıştı, kızın iyileşmesi için duyduğu bir sorumluluktan başka. Yaşlı adam, ihtirasının birdenbire alevlenmesinin sonuçları karşısında hemen soğumuştı. Çok şeye malolmuştu bu kendisine.

DiMorra çok üzgün olduğunu bildirerek bu işin tepkilerini artık önleyemeyeceğini de çok iyi biliyordu. Fargo kardeşlerin kendi yanlışlarından yararlanarak kendisini ezmeye çalıştıklarını çok iyi anlamıştı artık.

Kendisine meydan okumalarına karşı birşeyler yapmadan duramazdı. Kimin haklı kimin haksız olduğunun önemi yoktu bu işte. Örgüt içinde her zaman geleneklerin ve liderliğin sınırlamalarından kurtulmak isteyen ateşli genç tipler bulunurdu. Frank ile Fargo'ların istedikleri gibi hareket etmesine göz yumduğu takdirde kısa zamanda anarşik bir durum ortaya çıkacaktı.

DiMorra neler yapacağını düşünürken içkisini de bitirmişti. Kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu, sağ bacağında da garip bir sancıma vardı. Hareketlerini planlar-ken dizini ovuşturdu. Önemli olan, barış istemek için Fargo'lara gitme durumunda kalmamaktı. Bunun için onlar kendisine gelmek zorunda bırakılmalı, kendisinin otoritesini kabul etmeliler, dostluğunu bir kere daha istemeliydiler.

Fargo kardeşlerin koruması altından çıkınca Frank yalnız başına ve çaresiz kalacaktı. Bu duruma geldiğinde DiMorra onunla ayrı bir barış yapmaya hazır- dı. Tabii eğer Frank açıkça anlayışlı ve mantıklı olabileceğini ispat ettiği takdirde. Daha sonraları, belki de bir yıl sonra, Frank'ın başına bir kaza gelebilirdi. DiMorra'nın adının karıştırılamayacağı bir kaza. Bu Ruby Dunne yüzünden olmayacaktı — o iş kapanmıştı. DiMorra'nın bir daha Frank'a tam olarak hiçbir zaman güvenemeyeceğinden olacaktı bu. Bunun nedeninin kendisi olduğu gerçeği hiçbir şeyi değiştiremezdi. İçlerinden biri ölecekse bu Frank olacaktı.

DiMorra kalkıp telefonun yanına gitti ve Hal Johnson'u aradı.

Hal Johnson, şehrin zencilerin yaşadığı kesiminde

sayı oyununu yöneten bir zenci gangsterdi. Bağımlılığının ispatı olarak kazancının belirli bir yüzdesini DiMorra'ya getirir, karşılığında polisle ve politikacılarla başı belâya girmezdi.

«Merhaba, Bay DiMorra.» Hal Johnson'un sesi biraz tedbirli çıkıyor gibiydi. Şu halde meseleyi öğrenmiş olmalıydı. «Nasılsınız?»

«Bu gece konuşmak için evime gelmeni istiyorum, Hal. Hemen şimdi hatta.»

Telefonun öteki ucunda kısa bir sessizlik oldu. Sonra, «Olur. Bir saata kadar oradayım,» dedi Hal ve telefonu kapattı.

DiMorra da ahizeyi yerine bıraktı. Hal Johnson'un kendisiyle işbirliği yapacağına emindi — ödeyeceği parada yüzde ellilik bir indirimle karşı. Johnson'un epey usta adamları da vardı.

Ancak bu DiMorra'nın stratejisinin ikinci yarısıydı. Planın ilk bölümüne göre kendisi, kendi yarattığı bu karışıklıktan kaçıyor gibi olacaktı. Ortadan çekilip işlerin yatışması için bir süre tanıyacaktı. Kendisine karşı çıkanlar, onu gençliğini çoktan geride bırakmış moruğun biri olarak tanıdıkları için, bunu rahatça yutacaklardı.

Eğer yutarlarsa Hal Johnson'un adamları kendi çıkarlarına dokunan faaliyetlerine başlayınca epey şaşıracaklardı. Bu sürpriz saldırının ikinci bir faydası daha olacaktı; Fargo'lar kendilerini en güvenlik içinde sandıkları anda hâlâ güç duruma düşebileceklerini anlayacaklardı.

DiMorra, Johnson'un Fargo'lara ne yapacağını, on-

ları ne yandan vuracağını düşünmüyordu bile. Çok büyük bir zarar verdirsin de. Fargo'lar bu meydan okumanın maliyetinin kendilerinin altından çıkamayacakları kadar fazla olduğunu anlamaya başlamışlardı zaten.

Angelo DiMorra yemek odasına geçtiği zaman diğerleri ikinci yemeklerine başlamışlardı. Masanın başına otururken karısı hafif gücenmiş bir bakışla baktı kendisine.

DiMorra karısının bakışını anlamsız bir yüzle karşılayarak, «Bir süre için Florida'ya gidiyoruz,» dedi. «Yarın sabah eşyalarını topla, öğleden sonra gideceğiz.»

Karısı yüzünü buruşturdu. «Bu mevsimde orası çok sıcak olur, Angelo. Sıcak havanın bana yaramadığını bilirsin.»

«Sen de evin içinde durursun öyleyse. Havalandırma tertibatını bunun için yaptırmıştık ya.» Sonra anlamlı bakışlarla boş tabağına baktı.

Karısı içini çekerek ilk yemeği ısıtmak için mutfığa gitti.

DiMorra kardeşine baktı. «Senin de bizimle gelmeni istiyorum.»

Mitch soru sormazdı. Başını sallayarak, «Böyle bir tatil iyi olur benim için,» dedi.

DiMorra Joe Lucci'ye döndü. «Sen, Johnny Tresca ve Pete Lazzatti de geleceksiniz.»

Bud Riley kaşlarını çattı. «İyi ama Fargo kardeşlerin karşısına çıkabilecek kimse kalmıyor ortalıkta.»

«Öyle,» dedi DiMorra ve bunun nedenini açıklamadı.

Riley boğazını temizleyerek, «Ama bir takım insanlar senin... Senin savaştan kaçtığını sanacaklar,» dedi.

DiMorra omuzlarını silkti. «Ne sanarlarsa sansınlar. Fargo işi bir süre bekleyebilir. Yoruldum artık. Biraz dinlenmek istiyorum.»

Riley'e güvenmediğinden değildi bu. Ama aklından geçenlerin hepsini ortalığa yaymanın da anlamı yoktu.

Mitch, DiMorra'nın karısının hâlâ mutfakta olup olmadığını anlamak için arkasına baktıktan sonra, «Ya kız?» diye sordu. «Onu da almıyorsun ya?»

DiMorra başını salladı. «Hayır.» Lucci'ye bakarak, «Ralph Negri'yi New York'a gönder kızın her işini halletsin,» dedi. «Bütün faturalar bana gelecek, Hastane, apartman, hemşire, plastik ameliyat falan neye ihtiyacı varsa, hepsi. Benim bir iş için gittiğimi söylesin. İmkân bulunca kendisine telefon ederim.»

«Ralph nereye gittiğini kendisine söylesin mi?»

DiMorra bir an duraksadı, sonra «Hayır,» dedi.

Kardeşi gülümsedi. Ama gözlerinde bir rahatlama farkediliyordu.

TONY büroya girerken Vince Fargo telefonu kapattı.

«Ralph Negri'ydi,» dedi. Sesinin yumuşaklığı heyecanını gizleyemiyordu. «Angelo DiMorra yarın öğ-

leden sonra Miami'deki evine gidiyormuş. Bütün adamlarını da birlikte alıyormuş.»

Tony kaşlarını çattı. «Bu pek onun yapacağı bir şey değil ama. Ortalıkta tehlike dolaşırken kaçacak insan değildir o.»

«Artık iyice yaşlandı, Tony. İyice yaşlandı. İşi bu şekilde soğutacağını sanıyor. Biz boş verene kadar bekleyip sonra birden saldıracak. Ancak o kadar zamanı olmadığını bilmiyor henüz.»

«Yok mu?»

«Yok elbette. İşi bir darbeye bitirmek için mükemmel bir fırsat bu. Bütün iş bizden birkaç kişinin ilk olarak ondan önce oraya gitmesi. O Miami'ye geldiğinde kendisini bekleyen biz olacağımız için asıl şaşıracak kendisi olacak.»

Tony tereddüt ediyordu. Vince ile tartışmayı sevmezdi. «İyi bir fikir mi bu ama?» diye sordu. «Biliyorsun Miami açık şehirdir. Orada birbirimize birşey yapmamaya söz vermişizdir.»

Vince koltuğuna yaslanıp kardeşine bakarak gülmüseddi. «Ne çıkar bundan? Özür dileriz, olur biter. DiMorra öldükten sonra elbette. İstedikleri kadar özür dilerim ondan sonra. Bu onu diriltmez nasıl olsa.»

Tony, hâlâ kararsız, kardeşinin karşısına oturdu. «Peki ama ya bir oyunsa bu? Negri'nin bize karşı dürüst davrandığına eminim, ama bu konuda yemin edemem yani.»

Vince başını eğdi. «Birimizin burada her ihtimale karşı kalmasını istiyorum zaten. İstersen sen kalırsın.»

Tony başını salladı. «Hayır. Ben bir iki yıl önce

DiMorra'nın evine gitmiştim, hatırlıyor musun? İyi bilirim girdisini çıktısını. Yanıma kimi alıyorum?»

«Kimi istersen. DiMorra Mitch'i, Lucci'yi, Johnny Tresca'yı ve Pete Lazzatti'yi alıyor. Kardeşi pek önemli değil ama diğer üçü tehlikeli insanlar.»

Tony düşünmeye başladı, DiMorra'nın Miami'deki evini gözlerinin önünde canlandırıyor, ona göre plan kuruyordu. «Caputo ve Sabitini'yi, Polonyalı George'u, Smitty'yi ve bir de Frank'ı alırım. Geri kalanlar sana yeter mi?»

«Artar bile. Yalnız tek bir nokta var Tony; DiMorra'yı öldürmeden gelmeyin. Bundan çıkacak bütün belâları ben tek başıma savuşturabilirim. Ama öldürmeye kalkar da başarılı olamazsanız gerçekten belâya gireriz, ha?»

«Merak etme,» dedi Tony hafifçe. «Başaracağız.»

XIII

FLORİDA SEMALARINDA tek bir bulut bile yoktu o gece. Dolunay denize ve Biscayne Körfezini çevreleyen pırlanta gibi villalara gümüşümsü bir parlaltı veriyor, ağaçlardan, çalılıklardan ve pastel renkli evlerden uzun ve koyu gölgeler uzanıyordu. Suyun berisinde demirlemiş büyük bir yattan gelen müzik sesi ve kahkahalar dışında her taraf sessizlik içindeydi.

Angelo DiMorra'nın on odalı evi beyaz ve pembe renklere boyanmıştı. Evin önünde yeni biçilmiş bir çimenlik denize kadar uzanıyor, özel plajı ve rıhtımını ile son buluyordu. Evin arka kısmı bir duvar ve çok bakımlı yüksek fundalıklarla yoldan gizlenmişti.

Tony Fargo garajın yanındaki otların üzerine oturmuştu, önündeki alçak çit görülmesine engel oluyordu. Saatının fosforlu kadranına baktı. On bir olmuştu. DiMorra geç kalmıştı. Bir buçuk saat önce gel-

miş olmalıydı. Tony kolunu indirerek elini beline soktuğu tabancasına dayadı.

Yanında Frankie çömelmiş bekliyordu. O da küt burunlu 38'liğini bir elinden diğerine geçiriyordu. Bir şey yapıyor olmak için. Bu beklemek sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Caputo ile Sabitini garajın karşı tarafında gölgeler arasındaydılar. Caputo'da otomatik bir tüfek, Sabitini'de ise iki tabanca vardı. Sabitini her iki eliyle de aynı ustalıklarla ateş edebilirdi. Polonyalı George kapının yanında yolun dibinde, yarı otomatik makineli tüfeği ile bekliyordu. Smitty ise evin içine girmişti. Yurkarı katta bir pencerede tüfeği hazır durmaktaydı.

Tony'nin planlayabileceği en kusursuz tuzak buydu. Angelo'nun buradan sağsalım çıkabileceğine aklı kesmiyordu. Direnmeye kalkışacak herkes daha silâhını çekmeye fırsat bulamadan ikiye biçilecekti.

Fakat saatlar da ilerliyordu.

Frank başını döndürüp Tony'ye baktı. Tony'nin yüzünü göremiyordu.

«Bana öyle geliyor ki bu akşam gelmeyecek buraya,» dedi. Frank'ın sesinde bir çaresizlik hissediliyordu.

«Gelmese bile beklemekten bir zarar çıkmaz,» diye cevap verdi Tony. «Bütün kaybımız buraya gelip dönmek için harcayacağımız zaman nasıl olsa.»

Aslında işin içinde daha başka şeyler olduğunu da bilmiyor değildi. Ralph Negri kendilerine ihanet etmişse şimdi kurdukları tuzagın içinde kendileri oturuyor olabilirlerdi.

Ama o bunların üzerinde düşünmemeyi daha doğru buluyordu. Belki de DiMorra yolda bir arkadaşına uğramıştı. Ya da Miami'de bir akşam yemeği yedikten sonra gelecekti evine...

Yaklaşan bir araba sesi bütün düşüncelerine son verdi. Tony, Colt Cobra'sını belinden çıkartıp emniyetini açtı, parmağını tetiğe dokundurdu. Araba kapının önünde durduğu sırada ayaklarını da sıçrayacakmış gibi altına toplamış, yerinde hafifçe doğrulmuştu. Bütün duyularıyla dinliyor, kurulu bir yay gibi hazır bekliyordu.

Bahçe kapısı açıldı, araba içeri girdi, kapı tekrar kapandı. Evin önündeki yolda eski model büyük bir Cadillac belirdi. Önde üç kişi oturuyordu ama karanlıkta bunların kim olduğunu anlamak imkânsızdı. Arka pencerelerin perdeleri kapatılmış olduğu için arkada insan olup olmadığı farkedilmiyordu.

Araba garajın önünde durdu. Ön kapılardan biri açıldı. İlk inen Mitch DiMorra oldu. Onun ardından Pete Lazzatti indi. Şoför kapısından da Johnny Tresca çıktı.

Arka kapılar kapalı kaldılar.

Mitch cebinden bir anahtar çıkartarak evin kapısına doğru yürüdü. Tony bütün dikkatini arabanın arka kapısına vermişti. Kapı hâlâ açılmamıştı.

Fakat bu anda karar verebilme fırsatını kaçırmıştı. Caputo bulunduğu yerden fırlayarak silâhını Mitch'in karnına dayadı.

«Eller yukarı!»

Mitch ellerini yukarı kaldırdı.

Pete Lazzatti ceketinin altından tabancasını çıkaracağı anda Sabitini de iki elinde iki tabanca yanındaki belirivermişti. Lazzatti ellerini başının üstüne kaldırdı.

Bu arada Frank da yerinde doğrulmuş ve silâhını Tresca'nın kafasına çevirmişti. «Kimıldama Johnny!» diye seslendi. Tresca ellerini vücudundan uzaklaştırarak olduğu yerde kaldı.

Tony bir küfür savurarak önündeki çalılığın üstünden atladı. Arabanın arka kapısını açtı bir hareketle, ateş etmeye hazır olarak.

İçerde kimse yoktu. Arabanın arkası bomboştu. Tony birden midesinde bir düğümlenme hissetti. Arkasına baktığı zaman Polonyalı George'un görünürlerde olmadığını görünce sevindi. George hâlâ yerindeydi demek. Şu halde DiMorra ikinci bir arabayla geldiği takdirde ellerinde bir fırsat daha vardı.

Mitch'e dönerek, «Angelo nerede?» diye sordu.

Mitch, Tony'nin yüzüne anlamsızca bakarak cevap vermedi.

Tony bir an onun yüzüne baktı, sonra Colt'unu kaldırıp Johnny Tresca'nın alnına dayadı.

«Hastanede!» dedi Tresca. «Miami'ye geldiğimiz sırada hastalandı. Kalp krizi.»

«Kalp krizi...» diye hafifçe tekrarladı Tony. Hayır, Tresca yalan söylemiyordu. «Kötü mü?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Hastaneye götürdüğümüz zaman kendisine gelmemişti.»

Tony bu krizin öldürücü olduğu düşüncesine kapıl-

dı bir an, olmayacak bir şey değildi ki bu. «Karısı nerede?» diye sordu. «Joe Lucci nerede?»

«Onun yanında. Lucci başında kalacak, Pete ile ben de nöbetleşe bekleyecektik.»

Mitch yüzünü ekşiterek Tresca'ya baktı. «Çok cesurmuşsun Johnny,» dedi.

Tresca öfkeyle, «Bunu onlara söylemenin ne zararı var?» diye karşılık verdi. «Nasıl olsa orada yanına giremezler ki.»

Lazzatti başını salladı. «Tresca haklı, Mitch. Hastanenin çevresi polisle sarıldı bile.»

Mitch bakışlarını Tony'ye çevirdi. «Tony, seninle kardeşinin kalkıştığı bu iş çok kötü bir şey doğrusu. Şimdi gerçekten başınıza büyük bir belâ sarmış bulunuyorsunuz. İşler daha da kötüleşmeden buradan çıkıp gitseniz iyi olacak.»

«Sus!» Tony bu yeni duruma uyacak birşeyler yapmayı düşünüyordu zaten. Mitch haklıydı. Başları belâdaydı şimdi. Angelo DiMorra'yı öldürmüş olsalardı bunun tepkisi büyük olacaktı ama bunu nasıl olsa atlatırlardı. Sonunda da DiMorra ortadan kalkmış olacağı için işlerinin bir kısmının üzerine oturacaklardı. Oysa kaderin bir cilvesi DiMorra'yı kurtarmıştı ve bu üçü *açık* şehir olarak bilinen Miami'de nasıl bir işe kalkıştıklarını biliyorlardı.

Bu üçünü öldürmenin pek bir anlamı yoktu bundan sonra. Bunu yapanın kim olduğu hemen anlaşılacak, Mafia'nın üst katından gelecek misilleme kat kat üstün ve acımasız olacaktı.

Tony boğazına kadar yükselen safrasını yutmaya

çalışarak tabancası ile Mitch, Tresca ve Lazzatti'ye işaret etti.

«Arabaya iki elinizi birden dayayın. Ayaklarınızı açın.»

İçlerinde duraksayan yalnız Mitch olmuştu. Fakat sonra o da diğerlerinin yanına gitmiş, bacaklarını iki yana açmış, ellerini arabanın üstüne dayayarak öne doğru eğilmişti.

Tony, Colt'unu pantolonunun beline soktu. «Budalaca bir harekete kalkışayım demeyin. Evde diğer bir arkadaşımız tüfeğini size çevirmiş bekliyor.» Sonra süratle üç adamın üstlerini aradı. Tresca ile Lazzatti'nin üstünden birer tabanca çıktı, Mitch'in üstünde silâh yoktu. Tabancalardan birini cebine soktu, diğerini sol elinde tutarken, sağ elini Mitch'e uzattı. «Evin anahtarını ver.»

Mitch anahtarı uzattı.

«Haydi şimdi içeri yürüyün.» Tony önden gidiyordu. Smitty ile George'u her ihtimale karşı çağırmayarak yerlerinde bıraktı. Kapıyı açarak elektrik düğmesini çevirdi. Mitch, Lazzatti ve Tresca da Caputo, Sabitini ve Frank'ın arasında içeri girdiler.

Modern bir şekilde döşenmiş büyük bir salona girdiler. Tony üç adamı yanyana bir kanapenin üstüne oturttu. Telefona bakarak, «Evde bundan başka telefon var mı?» diye sordu.

Mith başını salladı. «Bir tane mutfakta, iki tane de yukarda.»

«Yerinizden kımıldamayın.» Tony mutfağa girerek kapıyı kapattı.

Durumun çok kötü olduğunu ve her geçen dakikanın bunu daha da beter yaptığını biliyordu. Ama yine de sakin hareket etmek için zorluyordu kendisini. Paniğe kapılmak hiçbir şeyi halledemeyecekti.

İlk olarak hastaneye telefon etti. Angelo DiMorra'yı isteyince kendisini DiMorra'nın bulunduğu katın nöbetçi hemşiresine bağladılar.

Hemşire, «Özür dilerim, Bay DiMorra kimseyle konuşacak durumda değil,» dedi. «Bir iki saat sonra aramanızı rica edeceğim.»

«Peki ne durumdadır?»

«Özür dilerim ama bu bilgiyi de telefonda veremem efendim.»

Tony telefonu kapattı ve bu sefer şehirlerarasından Vince'i aradı.

Vince, kardeşi durumu anlatırken sesini çıkarmadan dinledi.

Tony, «Belki de bizim yardımımız olmadan kendi başına ölebilir,» dedi. «Ama buna pek güvenmem doğrusu. Eski *Mafioso*'ların öldürülmeleri imkânsızdır derler, doğruymuş galiba.»

«Öyle.» Vince başka söyleyecek bir şey bulamamıştı. Tony ağabeyinin bu kadar keyifsiz olduğunu hiç görmemişti.

«Bir şey daha var, Vince, başımız belâda...»

«Sandığından çok daha büyük belâda,» diye Vince homurdandı. «Az önce inşaat şirketimize dinamitle hücum ettiler.»

Tony'nin parmakları telefonun kulaklığını kavradı. «Zarar ne kadar?»

«Herşeyi eski haline sokmak için yetmiş bin dolar gerekecek hesabıma göre. Belki de daha fazla. Kamyonlar, ekskavatörler ve mıcır makinesi paramparça.»

«Vay eşşoğlu eşekler vay!»

«Evet, başımızda büyük belâ dolaşıyor. Bizim bu kadar rahat sarfedecek paramız yok. Sigorta yarısını bile vermez bunun.»

«Kim yaptı bunu?»

«Hiçbir fikrim yok. Önemi de yok zaten. Kim yapmış olursa olsun, emri veren DiMorra'dır nasıl olsa. Bahse girerim daha başka taraflardan vurulmamız için emirler de bırakmıştır.»

Tony bir süre düşündü, sonra ağır ağır, «Bir fikrim var Vince,» dedi. Kısaca anlattı düşüncesini, epey basit bir plandı bu.

Bu sefer susmak sırası Vince'e gelmişti. Düşündükten sonra, «Bilmem ki...» dedi.

«Senin aklına daha iyi birşeyler geliyor mu?»

«Hayır...» Yeniden bir sessizlik. «Pekâlâ, bir deneriz. Başaramazsak bile yine de başımız şimdikinden daha çok belâyaya girecek değil ya.»

Tony telefonu kapattıktan sonra Frank'ı mutfağa çağırdı. İnşaat şirketine yapılan dinamitli saldırıyı ve planını anlattı kısaca.

Frank canı sıkılmışçasına düşünceye daldı. Sonunda omuzlarını silkti. «Artık hiçbir şey bize daha fazla zarar veremez. Hatta faydalı bile *olabilir*.»

«Hele olmasın!»

Tony salona geçip yukarıdan Smitty'yi çağırdı.

Frank da geldikleri arabayı getirmek için dışarı çıktı. Arabayı yarım mil ötede park etmişlerdi. Dönerken Polonyalı George'u da beklediği yerden aldı.

Hepsi salonda toplandıkları zaman Tony, Johnny Tresca'ya dönerek, «Sen Sabitini ve benimle birlikte geleceksin,» dedi.

Pete Lazzatti, «Ya biz ne olacağız?» diye sordu.

«Sen ve Mitch, Frank ve diğerleriyle gideceksiniz. Sizleri rehin olarak alıyoruz. Uslu durursanız ve Angelo fantazi birşeyler yapmaya kalkışmazsa kılınıza bile zarar gelmeyecektir.»

Mitch, sakın bir sesle, «İyi ama bu adam kaçırmadır,» dedi. «Federal bir suçtur bu.»

«Kanunun bundan haberi olmayacak ki,» diye Tony cevap verdi. «Yani ağabeyin denildiği kadar akıllı bir adamsa elbette. Kanun işin içine girdiği anda hepiniz öldürüleceksiniz.»

«Haydi bakalım, harekete geçin,» dedi Frank. Caddillac'a doğru yürüdü. Mitch ve Lazzatti arkalarında Caputo, Smitty ve Polonyalı George olduğu halde peşinden yürüdüler.

İki rehinenin elleri arkalarına bağlanmıştı, sonra arabanın arka kapısından içeri itilmeden önce de gözlerine birer mendil bağlanmışlardı. Caputo ile Smitty de arkaya geçtiler. Polonyalı George direksiyona oturan Frank'ın yanındaydı.

Evlerine varmak için bütün gece araba sürmek zorundaydılar. Sabah vardıklarında Vince rehineler için güvenli bir yer hazırlamış olacaktı.

Onlar yola çıktıktan sonra Tony, DiMorra'nın Miami evinden çıkmak için tam bir saat bekledi. Mutfağa girip beklemelerini kolaylaştırmak için hepsine kahve hazırladı. Sabitini 45'lik otomatiklerinden birini dişi üzerinde tutarak iskemlede otururken Johnny Tresca da onun tam karşısında koltuktaydı.

Kahvelerini içerken Tony, Tresca'ya durumu açıkladı.

«Aralarında talihli olan senmişsin, Johnny. Seni serbest bırakıyoruz.»

«Teşekkür ederim, Tony. Çok teşekkür ederim, bunun ne olduğunu takdir edebiliyorum.» Tresca'nın sesinde alay yoktu. Gerçekten de içi rahatlamıştı.

«Durumu DiMorra'ya anlatabilmen için bırakıyoruz seni. İnşaat şirketimizi bombalamak gibi yeni bir oyuna kalkışmaması için Mitch ile Lazzatti'yi rehin olarak aldığımızı söyleyeceksin kendisine.»

Tresca, «Benim bombadan falan haberim yok,» dedi aceleyle.

«Bunun önemi yok. Oldu bir kere. Bütün iş bir daha tekrarlanmamasında. Çünkü bir daha bize karşı bir hareket oldu mu, *bunu yapan kim olursa olsun*, emrin kimden geldiğini çok iyi biliyoruz. Ve Mitch ile Lazzatti de bu yüzden ölecekler. Anladın mı?»

«Evet.» Tresca korkuyla salladı başını. «Elbette. Böylece söylerim ona.»

Tony bir süre Tresca'nın yüzüne dikkatle baktı. «Bunu nasıl karşılayacak dersin?» diye sordu.

«Bilmem ki. Hoşuna gitmeyecek, buna emin olabilirsiniz. Kıyameti koparacak.»

«Onun koparacağı kıyamete aldırış ettiğim yok benim. Bize zarar vermeleri için emirler verdiği kimse-leri peşimizden çeker mi acaba?»

Johnny Tresca cevap vermeden önce iyice düşün-
dü. «Sanırım,» dedi sonunda. «Hiç olmazsa bir süre için yapar bunu. İşin içinde yalnız Lazzatti olsaydı parmağını bile kımıldatmazdı. Ama kardeşini çok se-
ver. Mitch'in ölümünün sorumluluğunu almak iste-
mez.»

Kahvesinin son yudumlarını içerken Tony, Tres-
ca'yı inceden inceye süzmeye devam ediyordu. Aklına yeni birşeyler geliyordu.

Sanki o sırada birden hatırlamış gibi, «Durumu de-
ğiştirirsek ne derdin?» diye sordu.

Tresca anlamamıştı. «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

«Yani seni rehin olarak tutup Mitch'i DiMorra'ya göndersek diyorum?»

Tresca'nın korkusu açıkça belli oluyordu. «Alay mı ediyorsun? Ne anlamı var ki bunun? Benim öldü-
rülmemeye aldırış eder mi sanıyorsun? Hiç bir şey elde edemezsin bu yolla.»

Tony hafifçe gülümsedi. «Ben de öyle düşünmüş-
tüm. Damadı olmakla pek bir şey elde edemedin, duy-
duğuma göre. Karının sana boynuz taktırmasından başka... Doğru bir şey değil bu, Johnny.»

Tresca kıpkırmızı kesilmişti, öfkeyle cevap ver-
memek için dudaklarını ısırды.

Tony, yine sakın bir sesle, «Bizimle olsaydın da-
ha kârlı çıkardın,» dedi.

«Sizinle mi?» Tresca şaşkınlılıkla baktı Tony'nin yüzüne. «Kusura bakma ama şu anda senin de ağabeyinin de durumlarından daha boktan bir durum düşünülemez. Sen bunu benden çok daha iyi bilirsin ya.»

Tony öne eğilerek dimdik tuttuğu parmağını Tresca'nın göğsüne dayadı. «Ya kayınpederin öldükten sonra sen ne olacaksın, Johnny? Kalp krizi geçiren biri bu dünyada bedavadan yaşıyor demektir. Hiç haber vermeden çeker gider bu dünyadan. Yarın, gelecek hafta, bir yıl sonra. O zaman ne edeceksin, söyle bakalım? Hele Riley paralarını geri isteyince? DiMorra sana vasiyetinde birşeyler mi bırakacak sanıyorsun yoksa?»

Tresca acı acı güldü.

Tony başını salladı. «Ne demek istediğimi anladın, değil mi? Bizimle birlikte olsan durumun çok daha iyi olurdu. Sana ihtiyacımız var. DiMorra kızının rezaletlerine ses çıkarmadığın için sana tahammül ediyor.»

Tony cevap beklemiyordu. Tresca'nın söylenenler üzerinde düşündüğünü sezmişti, bu da şimdilik yeterdi. Saatına bakarak ayağa kalktı. «Haydi, gitme zamanı geldi,» dedi. Tresca'nın da kendisiyle arabaya gelmesi için işaret yaptı.

Sabitini, 45'liğini Tresca'nın üzerinden ayırmayarak peşlerinden geldi.

DiMORRA, Tresca'ya, «Bunu yapabilecek cesaretleri var mı dersin?» diye sordu. «Gerçekten Mitch'i öldürürler mi?»

Tresca, düşünceli düşünceli, «Sanırım,» dedi. «Evet. Eğer saldırıyı kesmezsen öldürürler. Tony onları bombalattığın hakkında birşeyler söylüyordu. Başlarının belâda olduğunu biliyorlar. Onun için herşeyi yaparlar.»

Tresca, Angelo DiMorra'nın yatağının yanındaki iskemlede oturuyordu. Hastane odasında ikisinden başka kimse yoktu. Lucci ile DiMorra'nın karısı rahat konuşmaları için koridora çıkarken arkalarından kapıyı da kapatmışlardı.

Angelo DiMorra yatağında doğrulmuş yastıklara dayanıyordu. Biraz sarsılmış görünüyordu, yüzü solgundu. Pek hafif atlattığı krizden kurtulmuş sayılırdı. Bir süre başını beyaz duvardan yana çevirerek düşündü.

«Pekâlâ,» dedi sonunda. «Telefon edip kabul ettiğimi bildir. Mitch'e bir şey yapmazlarsa ben de onların peşini bırakırım.»

Tresca başım eğdi. «Nasıl istersen,» dedi.

«Böyle istiyorum. Onlara telefon ettikten sonra geri dön Riley'i bul. Ben hastaneden çıkana kadar işleri ele almasını söyle. Komisyon'a da bir haber uçur. Mitch'i bırakmaları için Fargo'lara baskı yapılmasını istiyorum.»

«Peki.» Tresca, Angelo DiMorra'dan ayırmıyordu gözlerini, geleceğinin ve hatta hayatının şimdi vereceği karara bağlı olduğunu biliyordu. Sonunda, «Bir şey daha var,» dedi. «Benim de kendilerine katılmamı istiyorlar. Sana karşı. Onlar için casusluk yapmamı istediler benden.»

DiMorra Tresca'ya baktı. Gözlerinde bir şaşkınlık ışığı parılıyordu. «Bunu yapmamaya karar verdiğin için bunu bana söylüyorsun,» dedi. «Neden?»

Tresca bu anda dürüstlükten başka hiçbir şeyin para etmeyeceğini biliyordu. «Sağlam görünüyorsun. Krizi atlattın. İyi olduğun sürece Fargo kardeşlere karşı gireceğin her mücadeleyi kazanırsın. Ben kazanan tarafta olmak istiyorum.»

DiMorra sanki damadını hiç tanımamış gibi bakıyordu.

«Sandığımdan akıllıymışsın,» dedi.

Tresca zorla gülümsemeye çalıştı. Güç bir karardı bu kendisi için. «Bunu takdir olarak kabul ediyorum,» dedi.

DiMorra yatağının yanındaki telefonu açarak şehirler arasından Hal Johnson'u aradı. Hattın bağlanmasını beklerken Tresca'yı süzmeye devam ediyordu.

Karşısına Johnson çıkınca durumu kısaca özetledikten sonra, «Ben haber verene kadar Fargo'ların peşini bırak,» dedi. «Hiç bir şey yapmayacaksın, anladın mı? Hiç bir şey.» Karşı tarafın söylediklerini dinledi. «İyiyim,» diyerek telefonu kapattı.

«Johnny, Fargo'lara onlarla birleşmeyi kabul ettiğini söyleyeceksin,» dedi. «Onlara de ki...» Bir süre düşündü. «Onlara benim konuşamayacak kadar hasta olduğumu söyle. Yataktan kalkamayacağımı söyle. Anladın mı?»

«Anladım. Onlar kendi hesaplarına casusluk etmemi istiyorlardı, şimdi senin hesabına casusluk edeceğim.»

«Oldu.»

Tresca telefona baktı. «Bir şey daha var. Eğer sen olduğundan daha hasta imişsin gibi numara yapacak-san bana hemen inanmayacakları için yarın bu tele-fonu dinlemeye başlarlar. Onun için konuşurken dik-katli ol.»

DiMorra gülümsedi. «Sen gerçekten de sandığı-m-dan akıllıymışsın yahu. Biraz daha cesur olsaydın ge-leceğini bile konuşabilirdik.»

Tresca birden dondu. «Bu da ne demek oluyor?»

«Johnny, Patricia'nın... öyle herşeyi yapmasına göz yumman hiç de hoş değil...»

Tresca'nın gözlerinden ateş püskürüyordu. «Bu se-nin kabahatin,» dedi. «Kızını nasıl yetiştirdiysen öyle yaşıyor. Çok şımartmışsın. Bir fiske bile vurmamışsın çocukluğunda. Her yaptığının doğru olduğuna inan-dırmışsın onu.»

DiMorra içini çekti.

«Bir baba ile kızı arasında geçenler başka bir şey-dir, bir erkekle karısı arasında geçenler bambaşka bir şey.» Sesi yumuşamıştı şimdi. «Babalar kızlarını şı-martırlar. Bu hep böyle süregelmiştir. Kızların olun-ca sen de bunun böyle olacağını göreceksin.»

Tresca kayınbabasının yüzüne baktı. «Ben zor kul-landığım takdirde sizin kızacağınızı sanıyordum,» de-di.

DiMorra damadının yüzüne bakarak, «Benim ağ-zımdan böyle bir şey duydun mu, Johnny?» diye sordu.

Johnny Tresca bir süre düşündü. «Hayır.»

Sonra ayağa kalktı. Birdenbire boyu uzamıştı sanki, kendisini hafiflemiş ve de çok güçlü hissediyordu şimdi. Hem de ne yapacağından çok emin.

TELEFON çaldığında Vince Fargo, Kelsey Sokagındaki karargâhın arka odasındaydı. «Alo?»

«Vince sen misin?»

«Evet. Kim konuşuyor?»

«Johnny Tresca. Angelo DiMorra'yı görür görmez sana telefon etmemi söylemişti Tony.»

«Eee?» Vince etli avucu içinde sıkıyordu telefonu.

«Gördüm. Pekâlâ, kabul ediyorum dedi. Mitch ile Pete Lazzatti'ye birşey yapmazsanız peşinizi bırakacakmış. Birisine telefon etti, kim olduğunu bilmiyorum, peşinizden çekilmesini söyledi.»

Vince soluğunu birden bırakana kadar soluk almadan dinlediğini farketmemişti. «Pekâlâ,» dedi. «Anlaştık. Kimsenin kılına zarar gelmeyecek. DiMorra'ya ateşkesi kabul ettiğimizi söyle. O bozmadıkça biz de bozmayacağız.»

«Oldu, Vince. Tony, sana benim size geçmemi istediğinden söz etti mi?»

Vince birden içine kapanmıştı. «Hayır. Şimdiye kadar böyle bir şey söylemedi,» dedi.

«Sizinle çalışmayı kabul ediyorum.»

«Öyle mi?» Yine de sesinden hiçbir anlam çıkarılmıyordu. İnanıp inanmadığı belli değildi.

«Evet. DiMorra'nın daha uzun süre yaşayacağını

sanmıyorum. Durumu çok kötü. Kalkamayacak gibime geliyor. Kalksa bile, eskisinin yarısı kadar bile iş göremeyecek.»

«Çok kötü desene.» Vince'in sesinden hâlâ birşey anlaşılmıyordu.

«Alay mı ediyorsun Vince? Bu, sonunda sizin kazanacağınız demek değil mi? Ben kazanan tarafta olmak istiyorum, Vince.»

«Pek tabii bir şey bu.»

«Sana bedava tarafından bir kaç haber daha vereyim. Riley'i aile işlerinin başına geçirdiğini söyledi. Ayrıca size baskı yapması için komisyona da haber vermemi söyledi. Mitch'i serbest bırakmanız için.»

«Ne dediyse yap sen de. Bana farkedir mi sanıyorsun?»

«Evet, şüphelenmemesi için yapayım diyordum ben de. Sizin tarafa geçtiğimi aklının ucuna bile getirmemeli.» Tresca tereddüt etti. «Sizinle *birlikte miyim* Vince?»

«Bilmem ki... Orada mı kalacaksın yoksa buraya dönecek misin?»

«Döneceğim.»

«Yarın bana telefon et, o zaman söylerim öyleyse. Hele bir Tony ile konuşayım da.»

Vince kapattıktan beş dakika sonra telefon bir daha çaldı. Yine Miami arıyordu. Bu sefer ki Sabitini idi.

«Vince, Tony yola çıktı. Gitmeden önce DiMorra'nın hastanedeki telefonunu güvenilir bir adama dinletmemi söylemişti.»

«Çok güzel bir fikir.»

«Biraz önce ilk haberi aldım. Doktor, DiMorra için oksijen çadırı istetti. Durumu kötü galiba. Doktor ayrıca dışardan DiMorra'yı ararlarsa bağlamamalarını, konuşacak durumda olmadığını da söyledi. Başında da gece gündüz özel hemşireler nöbet tutacakmış.»

«Şahane.» Vince, kendi sesindeki titremeyi duyunca şaşmamıştı artık.

«Ben artık oraya dönebilir miyim? Telefonları dinleyen herife ilginç bir şey olursa sana haber vermesini söyledim.»

«Olur. Lağırma düşmüş de gül kokarak çıkan bir insan gibi hissediyorum kendimi, şu anda.»

Sabitini gülerek telefonu kapattı.

Vince telefonu yerine koyduktan sonra yüzünde biriken terleri sildi. Midesi için çok acil olarak bir ilâca ihtiyacı vardı. Fakat yirmidört saattan beridir de ilk olarak yüzü gülüyordu.

Tresca doğruyu söylemişti anlaşılan.

XIV

PATRICIA TRESCA yatakta erkeğin üzerinde çılgınca kıvranıyordu. Dişleri, dili, dudakları, parmakları, göğüsleri ve parlak kara saçları ile yiyor bitiriyordu sanki adamı. Erkek son iki kereden sonra yorgun düşmüş olduğu halde bütün bitkinliğine rağmen yine de karşılık vermeye başlıyordu kadına. Zaten başka türlü de elinde değildi. Kadın, bildiği her oyunu kullanıyordu ve bildiği çok numara vardı.

Ortalıkta dolaşan söylentilere göre Angelo DiMorra'nın kızı hastalık derecesinde sehvet düşkünüydü. Bu tartışılabilir bir şeydi. Ancak cinsel bakımdan aşırı saldırgan olduğu da su götürmez bir gerçektir. Yirmi dört yaşında olduğu halde yüzü küçücük bir kız kadar güzeldi. Tam bedene yapışan giyecekler için yaratılmış kıvrak, adaleli bir vücudu vardı. Çıplakken bu daha da belli oluyordu. Ancak halen üzerinde çalışmakta olduğu erkek buna yeteri kadar doymuştu.

Adamın adı Ray Noland'dı. Marie Orlando'ya yüksek sosyeteden kız bulmakla uğraşırdı. Şu anda biraz eğlence için onlara başvurmadığına epey pişman olmuştu. Orospların iyi tarafları çok iyi birer artist olmaları ve içlerinde hiçbir cinsel açlık duymamalarıydı. İnsan onlardan beklenilene alır, kendisinden karşılık olarak insanüstü bir güç beklenmezdi.

Kadının usta parmakları üzerinde dolaştıkça inliyordu.

«Yeter, Patty. Bir saat kadar izin ver insana. Gel birer kadeh içki içelim hiç olmazsa...»

Kadın başını kaldırdı. «Sana içki yok. Zaten çok içtiğin için böyle oldu ya!» Birden yerinden fırladı ve erkeğin göğsü üzerine oturdu. «Ben sana ne gerektiğini biliyorum. Biraz esrar.» Hâlâ erkeğin göğsünde oturmaya devam ederek eğildi ve yatağın yanındaki masanın üzerinden pırlantalı esrar kutusunu aldı.

SALONDAN apartman kapısının açılıp kapanma sesi geldi.

Noland'ın yüzü korkuyla gerilmişti. «Eyvah...» diyerek yerinde doğrulmaya kalkıştı.

Patricia adamın göğsünden buruşuk çarşafın üzerine düşünce dirseği üzerinde doğrulup aksi aksi erkeğin yüzüne baktı. «Korkma, korkacak bir şey yok,» dedi. Salona bakarak sakın bir sesle, «Johnny, sen misin?» diye seslendi. «İçeri girme, işim var.»

Noland yerinden fırlayıp pantolonunu giymeye koştu.

Johnny Tresca yatak odasından içeri girerek kara bir tahtadan yontulmuş benzeyen yüzüyle karısına baktı.

Ray Noland elinde pantolonu duvara yaslandı. «Johnny,» diye inledi. «Sandığın gibi değil...»

Tresca güldü. Bakışları Noland'ın içini titretmişti.

«Elimde değildi Johnny,» diye yalvardı. «Bütün suç onun...»

Patricia, «Sus, Ray,» diye onun sözünü kesti. «Sana korkacak bir şey olmadığını söylemişim. Johnny çok anlayışlı bir kocadır.» Küstahça gülümsedi Tresca'ya. «Değil mi sevgilim?»

Tresca, Noland'a, «Çabuk banyoya git de giyin,» dedi. «Kapıyı da kapat. Ve ben sana çık deyinceye kadar da dışarı çıkma.»

«Olur, Johnny. Nasıl istersen, Johnny.» Noland elbiselerini ve ayakkabılarını kaptığı gibi soluğu banyoda aldı. Kapı kapandıktan sonra Tresca karısına döndü.

Patricia kutudan esrarlı bir sigara almak için eğilirken hâlâ küstahça gülümsüyordu. Çıplaklığını örtmek için hiçbir hareket yapmamıştı. Kocasının yüzüne fırlatıyor gibiydi çıplaklığını.

Tresca yatağın yanına kadar yürüdü ve karısına bir tokat attı. Avucunun içi ile vurmuştu. Tokadı kadının yüzünde patlamıştı âdeta. Patricia yataktan aşağı halının üzerine yıkıldı.

Kızaran yanağını tutarak hemen kalktı yerden. Gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. «Seni orospu ço-

cuğu» dedi. «Sana bunu yapmamamı söylemiştim. Babam sana,»

«Baban bir bok yapmayacak,» diye homurdandı Tresca. Karısının yanına gitti, saçından yakaladığı gibi ayağa kaldırdı.

Patricia her iki eliyle başını tutarak bir çığlık attı. Tresca sağ yumruğunu geri çekip olanca gücüyle kadının midesine indirdi. Patricia iki büküm yere yuvarlandı. Alnı yere değmişti. Tresca bu sefer de arkasına kuvvetli bir tekme indirdi. Kadın haykırarak yerde yuvarlanmaya başladı. Gözlerinden yaşlar boşanarak ayağa kalkmaya çalıştı. Tresca bileğinden yakalayıp kendisine çevirdi ve tam gözünün üstüne indirdi yumruğunu. Patricia duvara kadar gidip geri geldi darbenin şiddetinden. Tresca öteki gözüne de indirdi ikinci yumruğunu.

Patricia emekleyerek kocasının önünden kaçmaya çalıştı. Tresca eğilip kadının ayaklarından tutarak kendisine doğru çekti.

«Yapma Johnny, ne olur yapma, ne olur...» diye inliyordu Patricia şimdi.

Tresca karısını sırtüstü yere yatırdı, bütün ağırlığı ile göğsüne oturarak pabuçlarıyla bileklerine bastı. Sonra yüzünü tokatlamaya başladı.

Ağır ağır hiç durmadan vuruyor, kadının başını her tokatta yere çarpıyordu. Kadının çığlıkları boğazında düğümlenen hıçkırıklar haline dönüşmüştü. Yalvarmaları bir inilti halini almıştı şimdi.

On dakika hiç dinlenmeden böylece dövdü Tres-

ca. Sonra ayağa kalkıp banyo kapısına gitti ve «Şimdi çıkabilirsin,» diye seslendi.

İçerden cevap gelmemişti. Tresca kapıyı açıp baktı. Ray Noland giyinmiş olduğu halde helânın üzerinde oturmuş korkulu gözlerle kendisine bakıyordu.

«Çık dışarı,» dedi Tresca. «Sana bir şey yapacak değilim. Bu seferlik. Ama bir daha seni onun yanında görürsem dayak yemekten çok başka şeyler gelecek başına.»

«Olur Johnny, bir daha yapmam Johnny,» diye inledi Noland. Titreye titreye yerinden kalktı ve dışarı çıktı. Patricia'ya baktı.

Patricia hâlâ yerde hıçkırıyordu. Her iki gözü de kapanacak kadar şişmişti. Yanakları mosmor kesilmiş, şişmeye başlamıştı.

Noland arkasına bile bakmadan kendisini dışarı attı.

Tresca karısının yanına giderek böğrüne bir tekme indirdi. Kadın bitkin bir halde yere serildi, kendisini savunacak hali kalmamıştı.

Tresca tatmin olmuşçasına baktı karısına. «Bu hiç bir şey değildi,» dedi. «Bir daha yakalarsam ağzında sağlam bir diş bile bırakmayacağımı iyi bil.»

DÖRT saat kadar sonra Muhasebeci, Vince Fargo'ya telefon ederek Ray Noland'ın kendisine anlattıklarını aktarıyordu.

«Bu işten hoşlanmadım Vince. Noland Tresca'nın karısını öldüresiye dövdüğünü söylüyor. DiMorra'nın

tepkisini hesaba katmıyor demek. DiMorra onun taraf değiştirdiğini anlarsa Tresca'nın bize faydası olmaz.»

«Doğru,» dedi Vince. «Vay sersem herif vay!»

«Bana kalırsa bu işten kurtulmasının tek bir yolu var. Pişman olmuş gibi yapıp karısı ile barışmaya çalışmalı. Kendini tutamamış da ondan böyle yapmış gibi yani. Ama bir daha böyle bir hareket yapmayacağına da yemin etmeli.»

«Fena fikir değil. Bir saata kadar Ralph Negri ile buluşacağım. Onunla Tresca'ya haber yollarım. Yaptığı hareketin sonunda, şimdi aklı başına geldikten sonra korkudan donuna yaparmış gibi davranırsa belki de DiMorra'yı inandırabilir.»

«İnandıramazsa işi tamamdır zaten!» Muhasebeci bir an durakladıktan sonra, «Rehineler ne alemde?» diye sordu.

«Merak etme, oldukça sağlam bir yerdeler.»

«Miami'deki adamından yeni bir haber var mı?»

«Hâlâ telefonu dinliyor. DiMorra'nın durumu pek değişmemiş. Kritik. İyileşme yok.»

Muhasebeci sevincini saklamadı. «İşte bu iyi haber!»

«Evet. Onun için kötü, bizim için iyi. Komisyon temsilcisi ne zaman geliyor?»

«Yarın öğleden sonra. Çılgına dönmüşler, Vince.»

«Bunu tahmin etmiştik zaten. Sen üstüne düşeni yap, gerisine karışma.»

«Elimden geleni yapacağım. Senin aleyhinde ko-

nuşursam kızmak yok ama. Tarafsız görünmek zorundayım, unutma.»

«Oldu. Söylediklerine kendin inanmadıktan sonra mesele yok.»

MAFİA'nın üst kademesinden gelen elçi Ben Cardiello ile görüşme *tarafsız* bir yerde, Muhasebeci'nin Starlite Motel'deki odasında yapıldı. Toplantı başkanı Muhasebeci idi. Yanında böyle arabuluculuk işlerinde pişmiş olan yetmiş yaşlarındaki Cardiello yer alıyordu. Frank ve Fargo kardeşler bir yanında, DiMorra'yı temsil eden Bud Riley de öteki yanında oturmuşlardı.

Cardiello'ya, «Önemli olan Mitch DiMorra ile Pete Lazzatti'yi rehine olarak tutmakta olmalarıdır,» dedi Muhasebeci. «Onları öldürmekle tehdit ettiler. Bunu yaptıkları takdirde eski don'lardan hiçbirisi ateşi başına vurmuş gençler karşısında artık güven içinde yaşayamayacaklardır. Hatta kendi bölgelerinde bile.»

Frank, «Ama Angelo DiMorra başladı buna,» dedi. «Dayımı öldürdü, beni öldürmeye çalışıyor. *Önemli olan budur.*»

«Biz geçmişten değil *şimdiki* zamandan sözediyoruz,» diye Riley sözünü kesti. «Önemli olan Mitch ile Lazzatti'yi kaçırmış olmanız. Hem de Miami'de. Siz herkesin uymayı kabul ettiği bir kuralı çiğnediniz.»

Muhasebeci ciddiyetle başını salladı. «Kötü bir şey bu. Bu konuda şüpheye yer yok. Çok kötü bir şey yaptılar.»

«Bu iki adam ölmüşseler çok daha kötü olacak,» dedi Riley sertçe.

«Yaşıyorlar,» dedi Vince Fargo. «Şu ana kadar hiç olmazsa.»

Komisyon sözcüsü Ben Cardiello söze karıştı. O dakikaya kadar pek bir şey söylememiş, tarafların birbirlerine karşı öfkelerini dökmelerine seyirci kalmıştı. «Sağ olarak kalmaları sizin için çok iyi olur,» dedi Vince'e bakarak.

«Angelo DiMorra yeni bir oyuna kalkışmazsa yaşarlar. Yeni bir şey yapacak olursa ölürler. Kimse değiştiremez bunu.»

Cardiello sitemli bir bakışla baktı kendisine. «Sen daha iyisini bilirsin Vince. Çocuklar kızarsa bilirsin hepinize açık bir kontrat çıkarıverirler. Hem de on bin dolarlık.»

Cardiello'nun söylediği sözün ciddiliği odaya bir sessizliğin çökmesine sebep oldu. Mafia'nın millî liderlerinden çıkacak açık bir kontrat herhangi bir kimsenin fırsat düştüğü bir anda Vince, Tony ve Frank'ı öldürebilecekleri anlamına gelirdi. Bunu yapacak olanın on bin dolar ödülün yanısıra örgütün en önemli kişilerinin minnetini ve korumasını kazanması da vardı.

Muhasebeci öksürerek sessizliği bozdu. «Bu çok aşırı bir konuşma oldu, Ben,» dedi. «Onların yaptıkları bu hareketin ciddiliği karşısında ben de herkes gibi tepki gösteriyorum. Ama haklının hakkını teslim etmek gerekirse bu işte bir kışkırtma olduğunu

kabul etmeliyiz. Bütün bu tatsızlığı başlatanın Angelo olduğunda şüphe yok.»

Riley sanki kendisine ihanet edilmiş gibi baktı. Muhasebeci'ye. «Yani bu yaptıklarının *doğru* bir şey mi olduğunu söylemek istiyorsun?»

«Bunu söylemek istemediğimi çok iyi biliyorsun. Benim bütün arzum bu şehirde barış olması. Bu hepimiz için daha kârlıdır. Hepimizi tehdit eden bu saçma şiddetin sona erdirilmesini istiyorum. Bir sineğe bile zararı dokunmayan değerli bir ihtiyar olan Vito Riccobono'yu öldürtmekle bu savaşı Angelo'nun başlatmış olduğunu inkâr edemeyiz.»

«Bir kazaydı bu ama,» diye Riley atıldı.

Frank, «Beni öldürmeye çalışmak kaza değildi ama,» dedi. «İki kere kalkıştı buna. Kişisel bir intikam için hem de.»

Muhasebeci başını sallayarak Cardiello'ya baktı. «Doğru,» dedi. «Vince ile Tony'nin Frank'ı koruma çabalarına ne diyorsunuz bilemem ama, bu hareketlerinde iyi niyetli olduklarını söyleyebilirim.»

Cardiello cevap vermedi, ama düşündüğü belli oluyordu.

Tony, «Biz bunu kan dökülmesine engel olmak için yaptık,» dedi. «Bir de karşılığında aldığımıza bakın. DiMorra inşaat şirketimizi dinamitle havaya uçurdu. *Bunun* haklı bir şey olduğunu iddia edecek var mı aranızda?»

Riley sinirlerine hakim olamayarak, «Biz Mitch ile Lazzatti hakkında konuşmak üzere toplandık bura-

ya,» diye bağırdı. «Başka konuya geçmeden onların serbest bırakılmaları gerek.»

«DiMorra'dan garanti almadan serbest bırakılmayacaklar,» diye Vince açıkça cevap verdi.

Cardiello Vince baktı. «Ne gibi garanti istiyorsunuz?»

«Hey, durun bir dakika!» diye Riley bağırdı, «Siz *onlardan* yana mısınız?»

Cardiello tatlı bir sesle, «Ben kimseden yana değilim,» dedi. «Orlando'nun az önce söylediği gibi biz bu şehre barış getirecek bir çözüm yolu aramak üzere toplandık buraya. Herkesin işine devam edebilmesi için.» Yine Vince'e baktı. «Ne gibi bir garanti istiyorsun?»

«Üç şey istiyoruz. Bir, Frank'ı öldürme sevdasından ve Tony ile benim mallarıma saldırıdan vazgeçilecek. İki, DiMorra Frank'ın Tony ile benim tarafıma geçmesine ve eroin işini bize getirmesine razı olacak. Üç, DiMorra inşaat şirketinin uğradığı zararı ödeyecek.»

Cardiello Riley'e baktı. «Bu şartları Don Angelo'ya iletmeyi kabul ediyor musun?»

Riley'in keyfi kaçmıştı. «Yapamam,» dedi. «Konuşacak durumda değil henüz. Hâlâ oksijen çadırında. Komada. Bunu göz önüne almanız gerekir.»

Cardiello düşündü. Güç teorileri ile gerçekler her zaman birbirlerine uymazlardı. Eğer Angelo DiMorra denildiği kadar hasta ise...

«Ama bu arada ailesinin işlerini sana devretti, de-

ğil mi?» diye sordu. «Şu halde burada onun adına konuşmak yetkisine sahipsin.»

Riley tereddüt ediyordu. «Evet, öyle sanırım,» dedi sonunda.

«Sanacak bir şey yok ortada. Onun adına anlaşma yapma yetkin var mı yok mu?»

Riley olduğu yerde kıvrandı. «İnşaat şirketinin zararını ödemeyi kabul edemem,» dedi. «DiMorra'nın bu işle ilgisi olup olmadığını bile bilmiyorum.»

«Bok bilmiyorsun!» diye Tony patladı. «O emretti bunu, senin de çok iyi bildiğin gibi!»

Muhasebeci Tony'yi susturmak için elini kaldırdı. Vince'e bakarak, «Angelo DiMorra ile yüzyüze konuşacağın zamana kadar zarar ziyan konusunu bir kenara bırakabilir misin?» diye sordu.

Vince, kafasında uğradığı zarar ile Frank'ın eroin işinin karını karşılaştırdı. Sonunda, «Diğer iki garanti verilirse evet,» dedi.

Cardiello yine Riley'e döndü. «İlk iki noktada DiMorra'nın adına garanti verir misin? Sana yardımcı olabilmek için kendi fikrimi söyleyeyim. Teklifi kabul et.»

Riley kesin kararı anlayacak kadar eskiydi bu işte.

«Kabul ediyoruz,» dedi.

Vince, Riley'in gözlerinin içine bakarak, «Frank bizimle birleşiyor ve DiMorra'nın adamları saldırıyı kesiyorlar,» diye tekrarladı. «Tamam mı?»

Riley ağır ağır başını salladı. «Mitch ile Lazzatti'yi serbest bırakırsan. Benim için önemli olan budur.»

Vince ile Tony bakıştılar. Ayrıca konuşmaya gerek yoktu. Çok kazanıyorlar ve karşılığında pek az bir şey veriyorlardı. DiMorra gerçekten ölüm döşegindeyse zaten bütün işi kapanın elinde kalacaktı. Yaşadığı takdirde ise hem Negri hem Tresca kendi adamları olarak onun yanında bulunacaklar, kendisinin daha ileri bir tarihte öldürülmesi imkânını yaratacaklardı. Bir daha sefere işlerini sağlam tutacaklardı üstelik.

Tony sorgu dolu bakışlarla Frank'a baktı.

Frank omuzlarını silkti. «Siz ne isterseniz ben onu yaparım.»

Vince, Cardiello'ya döndü.

«Kabul.»

MİTCH ile Lazzatti gözleri hâlâ bağlı olarak arabadan indiler. Miami'den ayrıldıklarından beri bir ke-re olsun gözlerindeki bağları çıkarmamışlardı. Bu süre içinde nerede bulundukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Kendilerine bundan başka bir şey de yapılmamıştı. Yemek içmek bakımından da bir sıkıntıları olmamıştı.

Arabanın uzaklaşmasını beklediler. Sonra gözlerindeki bağları çıkartarak kösedeki sokak lambasının zayıf ışığı altında gözlerini kırpıştırarak baktılar birbirlerine.

Şehrin dar ve boş bir sokağındaydılar. Ancak iki sokak öteye kadar yürüyüp de önlerine çıkan büyük caddenin adını okuyana kadar burasının kendi şehir-

leri olup olmadığını da anlayamamışlardı. Bir sokak daha geçince gördükleri bir taksiye atladılar.

Bir saat sonra duvarlarla çevrili bir villanın önünde durdu bindikleri taksi. Kapıda mahalli bir polisle DiMorra'nın bir silâhşoru nöbet tutuyorlardı. Mitch ile Lazzatti'yi tanıdıklarından içeri girmeleri için hemen kapıyı açtılar.

Bud Riley kapı önünde durmuş kendilerini bekliyordu. Ellerini sıkarken, «Tanrıya şükürler olsun sağsalim sizi gördüğümüze,» dedi.

«Öyle,» dedi Lazzatti.

Mitch, «Don nerede?» diye sordu.

Riley'in bütün keyfi kaçmıştı. «Hâlâ Miami'de hastanede,» diye cevap verdi.

Mitch kaşlarını çattı. «Sağlığı nasıl?»

«Ne yazık ki çok iyi değil, Mitch. Az önce telefon ettim. Başında yirmi dört saat hemşire bekliyor şimdi. Nöbetçi hemşire daha da kötüleştiğini söyledi.»

Mitch birden üzerine bir ağırlığın çöktüğünü hissetti. Omuzları sarktı birdenbire.

Lazzatti yüzünü ekşiterek Mitch ile Riley'e baktı. «Bir içkiye ihtiyacım var,» dedi ve eve doğru yürüdü.

Alışık olmadığı bir ses duyunca olduğu yerde kalamamıştı. Geri dönünce Mitch ile Riley'in şaşkın şaşkın gökyüzüne baktıklarını gördü. Lazzatti de gözlerini kaldırdı.

Villanın üzerinde küçük bir deniz uçağı dönüp duruyordu. Uçak birden alçalarak gölün sakin suları üze-

rine kondu. Sonra hız keserek terasın hemen altındaki iskeleye yanaştı.

Açılan ön kapıdan bir adam iskeleye atlayarak uçağı bağladı. Sonra yolcu iniş kapısını açarak merdiveni dışarı çekti.

Uçaktan önce Joe Lucci indi. Arkasından da Angelo DiMorra.

Mitch, Riley ve Lazzatti iskeleye, DiMorra ve Joe Lucci ile aynı anda ayak basmışlardı. Mitch ağabeyinin boynuna sarılarak ağlamaya başladı.

Riley şaşkınlığından konuşamıyordu bile. «Bunu bana yapmamalıydın, Angelo,» diyebildi sonunda. «Ben de seni... ben de seni...» Cümlesini tamamlayamadı.

«İyiym,» dedi Angelo. «Hem de çok iyiym.»

Bu sözü pek gerçeği yansıtmıyordu ama. Hâlâ çökmüş ve içine büzülmüş bir hali vardı. Ancak sesi her zamanki gibi kuvvetliydi. Ve her zaman olduğu gibi kendinden emin.

«Haydi eve girelim. Çok acele planlamamız gereken bir sürü işimiz var.»

Mitch, ağabeyinin boynundan ayrılarak gözlerini sildi.

«Ne yapmayı düşünüyorsun?» diye sordu.

«Yapmak mı? O orospu çocuklarının akılları başlarına gelmeden geberteceğim hepsini!»

Pete Lazzatti kıs kıs güldü. «Amma da şaşıracaklar ha! Seni hâlâ orada hastanede sanıyorlar.»

Angelo DiMorra da gülümsedi. Pek hoş bir gülümseme değildi bu.

«Burada olduğumu öğrenecekler,» dedi. «Hayatlarında öğrenecekleri en son şey olacak bu.»

XV

J OHNNY TRESCA telefon ettiği sırada Vince Fargo, evinde Frank Regalbuto ve İrlandalı Fagin ile yemek yiyordu.

Vince yeniden evinde yemek yiyebilmenin zevki ile tabağını tepeleme doldurmuş atıştırmaya başlamıştı bile. Fargo'lar tedbirliliği elden bırakmış değillerdi. Frank daha birkaç gün Kelsey Sokağı civarından ayrılmayacaktı. DiMorra'nın kendisinin öldürölmesi için verdiği emri geri aldığını duymamış olanlara karşı bu gerekli bir tedbirdi. İrlandalı Fagin de Fargo karar-gâhı dışında Frank'ın fedailiğini yapmaktaydı. Fakat Fargo'ların birçok işleri normal bir şekilde işleme-y başlamıştı. Diego Sabitini Victor Caputo ile birlikte garajlardan ve eski araba satış alanlarından birik-miş alacakları toplamaya çıkmışlardı.

Telefon çaldığı anda Vince masadan kalkarak cevap vermeye gitti. Kısa bir süre dinledikten sonra ka-

rısına baktı. Nella, kocasının rahatça konuşabilmesi için tek kelime bile söylemeden odadan dışarı çıktı. Vince olup bitenlere karısını karıştırmayı hiç sevmeydi.

Johnny Tresca çok heyecanlıydı. Vince anlattıklarını dinleyince onun bu heyecanını haklı gördü.

«Zutti'nin yerinde bir bira içerken Zutti'nin kendisi geldi içeri. Salon boş olduğu için oturup konuşmaya başladık. Zutti kendi durumunun ne olacağı endişesinde. DiMorra'nın Miami'den gelemeyeceği söylentisi iyice yayılmış. Ben ağzından herşeyi öğrenene kadar hiçbir şey açıklamadım, ama sonra...»

«Palavrayı bırak, meseleye gel!» diye söylendi Vince. Ama Tresca'nın ne söyleyeceğini anlamış ve heyecanlanmıştı.

«Vince, Zutti çetesiyle birlikte senin tarafına geçmeye hazır. Sonunda işlerin başına senin geçeceğinden emin. Onun için en başında sağlam yerde olmak istiyor. Ne dersin buna, ha?»

«İyi yapmışsın, aferin,» dedi Vince.

Sam Zutti, çok kârlı bir gece kulübünün yanısıra şehrin en büyük kumar oynatıcısıydı.

Tresca, «Böylesine bir konuda benimle anlaşma yapmaması çok tabii,» dedi. «*Capo* ile yani seninle yüzyüze konuşmak istiyor.»

«Yanında mı şimdi?»

«Evet. Ben bürosundan telefon ediyorum. Kendisi şu anda barda.»

«Ver bir konuşalım bakalım.»

«Bir dakika.»

Vince, Frank ve İrlandalı Fagin'e sırtarak baktı. Ama onların yüzünde okuduğu merakı giderecek tek bir kelime bile söylemedi.

Zutti konuşurken çok heyecanlıydı. Bu da çok olağan bir şeydi ama. «Vince, Johnny biraz acele etti galiba,» dedi. «Sen ve Tony ile konuşmadan bir şey diyemem. Yani işlerin başına siz geçecekseniz eğer demek istiyorum. Sizlerin ağzından duymalıyım durumu. Mesela DiMorra'nın bana sağladığı korunmayı siz de sağlayabilir misiniz? Kaça? Şimdi sizin tarafa geçersen DiMorra'ya ödediğim paradan daha azını ödemem gerek benim hesabıma. Haklı değil miyim böyle düşünmekle, ha?»

«Bunu sonra konuşuruz,» dedi Vince. «Kelsey So-kağındaki büroma gelsene. Sana herşeyi açık açık anlatırız.»

«Ben *oraya* gelemem,» diye cevap verdi Zutti. «DiMorra'nın adamları hâlâ sizin orayı gözlüyorlardır belki de. Beni orada görececek olurlarsa ne yapmak niyetinde olduğumu hemen anlarlar. Oysa ben her iş tamamlanıp da aradığım korunmayı bulacağıma inanana kadar *hiç kimseye* bir şey söylemek niyetinde değilim. Sen benim kulübe gelsen? Şu anda müşteri falan da yok...»

«Olmaz,» diye kestirip attı Vince. Böyle bir tehlikeye atılamazdı. Zutti'nin de kendisini tehlikeye atmamak istemesini haklı buluyordu bir yandan da. Tarafsız bir buluşma yeri düşünmeye çalıştı. «Bak, Sam,»

dedi. «Marion Sokağında Benny'nin lokantasını biliyor musun?»

«Biliyorum galiba.»

Vince lokantanın adresini verdi. «Orada buluşalım. Bir saat sonra, tamam mı?»

Zutti duraksadı. «Ya kardeşinle, Frank Regalbutto ne olacak?» diye sordu. «Ben her üçünüzün de anlaşmış olmasını istiyorum, Vince.»

«Hepimiz orada olacağız,» dedi Vince. «Tam bir saat sonra.»

Telefonu kapattıktan sonra Frank'la İrlandalı Fagin'e bakıp, «Tony'nin nerede olduğunu bilen var mı?» diye sordu.

İrlandalı Fagin başını salladı. «Dün gecedен beri görmedim.»

«Bir kız bulup şöyle gönlünce dinlenme zamanının geldiğini söylüyordu,» diye sırtıttı Frank. «Hâlâ dinlenmekte olduğunu tahmin ederim.»

Vince içini çekip başını salladı. «Ah benim bu kardeşim...» Ama gerçekte kızmıyordu kardeşine. Tony çok garip bir insandı. İşler sıkışık olduğu zaman çok kimse bir kadın yanında rahatları. Oysa Tony hiç de böyle değildi. Sıkışıklık geçene kadar beklerdi. Onun için sonunda gönlünü eğlendirmek için herkesten biraz daha fazla zaman harcıyorsa bunu hakketmiş olurdu. Zararı yoktu. Sam Zutti kendisinin Tony'nin adına konuşabileceğini bilirdi.

Vince telefonda konuştuklarını kısaca anlattı.

İrlandalı Fagin sevinçle güldü. «Zutti ancak birin-

cisi Vince. Bak görürsün, nasıl hepsi birden senin yanına koşmak için yarışacaklar.»

Frank biraz endişelenmiş gibiydi. «Belki de bir tuzaktır bu,» dedi.

«DiMorra oksijen çadırında yatarken mi?» Vince başını salladı. «DiMorra ailesinin başında şimdi Mitch var. O da Komisyon kararlarını çiğneyip bir savaşın sorumluluğunu üstüne almaz. Ama bu yine de bizim tedbirli olmayacağımız demek değildir.»

İrlandalı Fagin'e baktı. «Benny'nin lokantasına git. Hemen şimdi. Şöyle bir dolan bakalım. Şüpheli bir şey görürsen bana büroya telefon et. Sen beni aramazsan, ben buluşacağımız saatten beş dakika önce oraya telefon ederim. Anladın mı?»

İrlandalı Fagin başını salladı, son lokmasını bir bardak kırmızı şarapla boğazından aşağı yuvarladıktan sonra çıktı gitti.

Vince, Frank'a, «Gel bir araba ve bir adam daha alalım,» dedi.

«Olur ama daha bir saatımız var.»

«Öyle. Ben on beş dakika önce gitmek istiyorum.»

Vince'in seçtiği mavi Buick yirmi dakika sonra Ryan'ın Garajından çıkıyordu. Direksiyonda Frank vardı. Yanında Vince, arkada da Henry Shansky oturuyordu. Hepsi silâhlıydılar. Ayrıca Shansky'nin dizlerini örten battaniyenin altında otomatik bir tüfek de vardı.

İRLANDALI Fagin, Benny'nin lokantasında oturmuş, vanilyalı dondurmasını yiyor, bir yandan da çev-

resini gözden geçiriyordu. Lokanta çok sakindi. Arkasındaki dört bölme de boştu. Tezgâhın önünde kendisinden başka bir kahve içmek ve bir pasta yemek için gelen kalın camlı gözlüklü bir şoför vardı. Hemen hemen hiç saçı olmayan Benny de tezgâhın arkasındaydı. Üstünde kirli bir önlük öğle bulaşıklarını yıkıyordu.

Telefon çalınca Benny açarak, «Evet, Benny'nin Lokantası, ama şimdi dışarı yemek göndermiyoruz...» diye söze başladı. Sonra sustu, dinledi ve Fagin'le şoföre bakarak, «İçinizde Fagin adında biri var mı?» diye sordu.

Şoför başını sallayarak ağzına bir parça pasta daha soktu. Fagin iri elini uzattı. Benny telefonu tezgâhın üzerine koyarak kulaklığı Fagin'in eline verdi.

İrlandalı Fagin aleti ağzına iyice yaklaştırdı ve, «Evet... Hayır, her şey yolunda... eminim...» dedi. Sonra kulaklığı yerine bırakarak telefonu eliyle itti.

Şoför pastasının son lokmasını kahvesiyle mideye indirdi ve yerinden kalktı. Benny'ye, «Buralarda bir kenef var mı?» diye sordu.

Benny, bölmelerden birinin ardındaki kapıyı işaret etti. «Ama içersini girdiğin kadar temiz bırak. Tamam mı?»

«Pis lokantada temiz kenef ha! Vay vay vay!» diyerek adam içeri girip kapıyı kapattı.

Lokantanın ön kapısı açıldı. İrlandalı Fagin iş olsun diye başını kapıdan yana çevirdi. Birden ciddileşti. İçeri giren Joe Lucci'ydi.

İrlandalı Fagin sağ elini sol koltukaltındaki tabancasına atarken olduğu yerde döndü.

Arkasındaki kapıdan şoför helâdan çıkmıştı. Elindeki 45'lik otomatik ile Fagin'in sırtında bir delik açtı o anda. İrlandalı Fagin önündeki iskemlelere yığıldı, sonra kolları yana açılmış olarak yere düştü.

Joe Lucci uzun namlulu 38'lik tüfeğini çıkardı, namluyu İrlandalı Fagin'in şakağına dayadı ve tetiğe bastı. 45'lik kadar gürültü çıkarmamıştı ama iş tamamlanmıştı. İrlandalı Fagin'in baş ve işaret parmakları iki kere titredi hepsi o kadar.

Benny her iki elini de tezgâhın üstüne koydu ve olduğu yere yığılmamak için ileriye doğru yaslanarak inlemeye başladı.

Lucci 38'liği ile işaret ederek, «Kenefe!» dedi.

Benny tezgâhın arkasından fırlayıp helâya koştu.

Şoför, «Bir saat buradan çıkayım deme,» dedi ve kapıyı üstüne kapattı.

İKİ dakika sonra mavi Buick, Benny'nin lokantasından bir köşe beride olan Marion Sokağına girmişti. Burası tek yönlü bir sokaktı. Vince sokağa baktı. Kimseler yok gibiydi. Buna rağmen, emin olmak için, «Hele çevrede bir iki tur atalım,» dedi.

Frank başını sallayarak Marion Sokağı boyunca sürmeye başladı arabayı. Önüne ilk çıkan köşeden sola saptı. Henry Shansky şimdi iki elini de battaniyenin altına sokmuştu. Sağ elinin işaret parmağı tetiğin üzerindeydi.

Benny'nin Lokantasının çevresindeki bütün sokakları dolaştılar. Vince kasılmış gözlerle etrafına bakıyor, tek bir hareketi bile gözden kaçırmıyordu. Kötü bir şey görmeyi beklemiyordu zaten. Görmedi de.

Tekrar Marion Sokağının sonuna vardıklarında, «Tamam,» dedi.

Frank arabayı Marion Sokağına çevirerek lokantaya yollandı. Vince arkaya dönerek Shansky'ye, «Önce sen gir,» diye talimat verdi. «Her şey yolundaysa bizi koru.»

Shansky başını sallarken Frank, «Vince!» diye bağırdı.

Vince geriye bakınca sokağın başından bir kamyonun geri geri çıkıp yolu kapatmakta olduğunu gördü.

Vince, «Çabuk geri Frank!» diye bağırdı. Kültürlü tabancasını eline almıştı bile.

Frank birden frene basarak arabayı durdurdu ve sonra bir an bile kaybetmeden geri vitese taktı.

Arkalarında birden bir araba belirmiş ve kaçış yollarını kapatacak şekilde yanlamasına sokağın ortasında durmuştu. Açık pencerelerinden ani bir yayılım ateşi açıldı. Buick'in arka penceresi içeri doğru parçalanırken Shansky kendini yere attı. Frank Buick'i yine birdenbire durdurup ileri vitese takarken Vince bir kurşunun yanağını sıyrıp geçtiğini hissetti.

Frank'ın hiç düşünmeden böylesine ani reaksiyon göstermesi Vince'i şaşırtmıştı. Sanki kaçınılmaz bir ölüm karşısında her saniyesi biraz daha uzuyordu. Benny'nin Lokantasının karşısında önü açık, sebze ve

meyve sandıkları kaldırıma kadar taşmış bir manav dükkanı vardı. Frank direksiyonu o yana kırdı, gazı sonuna kadar kökledi. Buick ok gibi karşıya fırladı.

Kamyonun burnundan elinde makineli tüfek taşıyan bir adam belirmiş ve üzerlerine doğru ateşe başlamıştı bu sırada. Buick'in sağlam kalan camları da bir anda bin parçaya ayrıldı. Frank'ın göğsünde bir sıcaklık vardı şimdi. Dişlerini gıcırdatarak ayağını gaz pedalına bastı. Ne Vince'in yan pencereden ateş ettiğinin ne de makineli tüfekli adamın dizüstü düşüğünün farkındaydı artık.

Buick'in tekerlekleri kaldırımın kenarına çarparak üstüne çıktı. Araba iki sebze sandığını dağıttı, ikisinin üzerinden geçti ve olanca hızıyla dükkândan içeri girerek durdu.

Sokağın ortasında park eden arabadan, dizüstü çökmüş olan makineli tüfekliden ve şöför elbiseli adamla Joe Lucci'den olmak üzere üç yandan ateş alındaydılar şimdi.

Henry Shansky elindeki güçlü silâhın yardımıyla sokağın ortasındaki otomobili bir an için susturabilmişti. Ancak o sırada çelik zırhlı bir makineli tüfek kurşunu beynini parçaladı.

Yarılmış yanağından kanlar akan Vince kendisini kapıdan dışarı fırlatarak makineli tüfekliye birbiri ardından üç kurşun sıktı. Adam yerinden fırladı ve kamyonun ön tekerleği üzerine düştü. Tam o sırada Lucci ile şöför kılıklı adam da silâhlarını Vince'in üzerine çevirmişlerdi. Bir kurşun sağ omzunu parçaladı. Vince acı bir çığlık kopararak kaldırıma devrildi.

silâhı da elinden düşmüştü. Sol eli ile tabancasını almaya çalışırken öfkesinden bir çığlık kopardı bu sefer.

Frank da Buick'ten dışarı fırlamıştı bu arada. Paramparça olmuş gömleğinin önü, göğsünü sıyıran kurşunların yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Arabaya yaslanarak küt burunlu 38'liğiyle karşıdaki iki kişiye nişan aldı. Lucci onu görür görmez kendisini yere fırlattı. Şoför onun kadar atik davranamamıştı. Frank'ın kurşunlarından ikisi adamın göğsüne isabet edince boylu boyunca geriye devrildi. Bu arada lokantanın camına çarptığı için camla birlikte içeri düştü.

Sokağı tıkayan arabadan atılan kurşunlar Buick'in gövdesine çarpıp geri dönüyorlardı. Frank manav dükkânının gerilerine sığınmaya çalıştı. Dükkân sahibi de arka kapıdan öbür sokağa kaçmak üzereydi. Frank bir meyve sandığının arkasına siper alarak önündeki sokağa baktı.

Arabadan inen iki silâhşor bulunduğu yere doğru koşuyorlardı. Arabada dört silâhlı vardı, ancak bunlardan birinin kolu Shansky'nin ilk kurşunu ile parçalanmış, diğerinin ise ikinci atışta boynu kırılmıştı.

Vince kaldırımında diz çökmüştü, tabancası sol elindeydi, sağ kolu kanlı bir paçavraymış gibi sallanıyordu. Frank'a doğru sürüklenerek ilerlemeye çalıştı. Hem koşan adamlar hem de karşıdan Joe Lucci üzerine kurşun yağdırdılar. Böğrüne, kalçasına, sağ bacağına kurşun doldu. Muzlar, armutlar ve portakallar arasına serildi kaldı.

Frank, Lucci'ye doğru bir el ateş etti. Lucci'nin

cevabı ceketinin kolunu ikiye biçmişti. Frank geri döndü, bir sıçrayışta dükkânın gerisine fırladı ve arka kapıdan kendisini sokağa attı.

Vince kaldırım üzerinde yatıyordu, yarı vücudu dükkânın içindeydi. Hareket edemiyordu, ancak acı da duymuyordu artık. Tabancası hâlâ sol elindeydi. Yanağındaki, omzundaki, böğründeki ve kalçasındaki yaralardan hayatı akıp gidiyordu. Beyninin emirlerine hâlâ uyabilen dirseğini ve bacağına kullanarak kendisini dükkânın iç duvarına kadar çekti. Şişmanca yüzü taş gibi sert ve terden parıl parıldı. Sırtını duvara dayayarak oturur bir hale geldi.

Sol elindeki silâhı kaldırarak bekledi. Gözlerini açık tutabilmek için bütün gücünü harcaması gerekiyordu. Dudakları açık, dişleri kenetlenmişti, soluk alamıyordu.

Arabadan çıkan adamlar silâhlarını sallayarak içeri atıldılar. Vince'in ilk kurşunu önden gelenin ense sine yerleşti. İkinci kurşununu diğerine isabet ettiremedi, ama bu yine de adamı bir sıçrayışta kaldırırma fırlatacak kadar korkutmaya yetmişti.

Joe Lucci başını öne eğmiş olarak dükkândan içeri daldı. Omzu üstüne yere düşerken hareketini kesmeden yuvarlandı ve bir meyva sandığının arkasına gizlendi.

Vince ateş etti. Fakat gözü kararıyor, kolu titriyordu. İsabet ettiremedi. Lucci'nin atışı hedefini bulmuştu. Kurşun Vince'in çenesini dağıtarak başını arkasındaki duvara mıhlattı. Lucci'nin ikinci kurşunu Vince'in sol kaşının ortasında küçük kara bir delik açmıştı.

Joe Lucci ayağa kalktı. Vince Fargo hâlâ duvara dayalı duruyordu. Ancak şişman vücudu öne doğru yığılmış, başı dizleri arasına düşmüştü.

Lucci Vince'in yanına gidip tabancasının namlusunu ense köküne dayadı ve son kurşununu da sıktı.

BEŞ dakika kadar sonra Sheldon Greenberg adında genç bir araba hırsızı yepyeni bir kanarya sarısı Plymouth'u Ryan'ın Garaj ve Tamirhanesine sokuyordu. Fargo'ların Kelsey Sokağı karargâhı henüz olup bitenleri duymamıştı. Smitty, Greenberg'e doğru giderken aklında sarı arabadan başka birşey yoktu.

Greenberg arabadan atlarken Smitty, «Şahane!» dedi. «Dışı hiç olmazsa. Şöyle ışığın altına getir de motorunu bir görelim hele.»

«Sen çek,» dedi Greenberg. «Ben kenefe gidiyorum.»

Genç araba hırsızı koşa koşa helâya doğru giderken Smitty güldü. Adamın helâyı geçtikten sonra da koşmaya devam ettiğini, arka kapıdan öteki sokağa çıktığını görmüş olsaydı gülmekte bu kadar acele etmeyecekti.

Smitty direksiyona geçip sarı Plymouth'u tavan-
dan sarkan büyük lambanın altına çekti. Arabadan
çıktı, öne geçti ve kaputu kaldırdı.

Kaputa bağlı olan yedi dinamit çubuğunun patlaması çok uzaklardan duyulmuş, sokaktaki bütün binaların camları kırılmış, garajdaki bütün pahalı ona-

rım aletlerinin hemen hemen hepsi paramparça olmuştu. Smitty'den geriye kalanlar sadece bir ayakkabı ökçesi ile üstünde bir parça yanık et bulunan bir omuz kemiği idi.

VİCTOR Caputo şehrin doğu yakasındaki otomobil tamir atelyesinden çıktı. Elindeki bavul sabahtan beri çeşitli yerlerden topladıkları paralarla yarı yarıya dolmuştu. Arkasından eli cebindeki tabancayı kavramış olan Diego Sabitini geliyordu. Sabitini dışarı çıkar çıkmaz sağına soluna göz gezdirdi.

Üzerlerine gelen arabayı gördüğü anda bağırdı. Ancak Caputo yeteri kadar reaksiyon gösterememişti bu uyarıya. Geri dönüp kendisine doğru yaklaşan arabaya baktı. Araba son hızla kaldırıma çıktı. Sabitini kapı aralığına sığınmıştı. Caputo da aynı hareketi yapmaya çalışırken araba olanca hızıyla kendisine çarparak ileri fırlattı.

Caputo'nun elinden kurtulan çanta bir sokak lambasına çarparak açıldı ve paralar yağmur gibi ortalığa saçıldı. Caputo'nun parçalanmış vücudu bir bînanın duvarına çarptı ve kaldırıma düştü.

Arabanın sağ tekerlekleri göğsü ve boynu üzerinden geçerken araba hızını kesmemiştir.

Sabitini olduğu yerden çıkarak uzaklaşan arabanın arkasından iki el ateş etti. Her iki atışı da arabaya isabet etmişse de içerdekilere bir şey olmamıştı. Üçüncü atışını yapmadan araba köşeyi dönüp gözden kayboldu.

.

KAPININ zili çaldığı sırada Ralph Negri apartmanında büyük yatağının üzerine çırılçıplak serilmiş uyuyordu. Bir gece önce, iki aydan beri ayarlamaya çalıştığı kızla körkütük sarhoş olana kadar içmişti. Hatta öylesine içmişti ki sonunda kız hazır olduğu halde kendisi olamamıştı. Eve ancak sabaha karşı altıda dönmüş ve ancak üstündekileri çıkartıp güç belâ kendisini yatağa atabilmişti.

Buna rağmen kapının çalındığını duyar duymaz kendisine gelmişti. Daha gözlerini bile açmadan el yordamıyla yatağın yanındaki komodine bıraktığı silâhını buldu. Ayağa kalktı, bir kaç saniye başının dönmesinin geçmesini bekledi. Zil hâlâ çalıyordu.

Ralph Negri oturma odasına girerken, «Kim o?» diye seslendi.

«Pete Lazzatti. Aç kapıyı be! İki saattir telefon edip duruyorum. Haydi Ralph! Acele iş çıktı.»

Negri'nin dikkati yerini endişeye bırakmıştı. Telefonu duyamayacak kadar sarhoş olduğu söylentisi yayılırsa ünü beş paralık olurdu...

«Dur, dur,» diye söylendi. «Geliyorum.»

«Çabuk ol, hemen yola çıkmalıyız,» dedi Lazzatti dışardan.

Negri tekrar yatak odasına döndü, üstüne birşeyler giymek için banyoya giderken tabancasını masanın üstüne bıraktı. Sonra yine odaya döndü. Çok zayıf olduğu için çıplak görülmeyi sevmezdi. Kapıya vardığı sırada Lazzatti hâlâ zilden çekmemişti elini.

«Ralph, ne bok yiyorsun orada? Aç şu kapıyı!»

«Açıyoruz be! Bağırıp durma öyle.»

Kapı Negrinin yüzüne öylesine bir hızla çarpıldı ki, geriye doğru sendeledi. Ayağı kaydı ve oturma odasının halısı üzerine yığıldı.

Lazzatti elinde Negri'ye çevrilmiş bir tabanca ile içeri girdi.

Dirsekleri üzerinde doğrulan Negri ağzı açık bakakalmıştı. «Ne...» Lazzatti'nin arkasında beliren iki adamı görünce sesi boğazında düğümlendi kaldı. Bunlar Bud Riley'in para toplayıcılarıydı. Özellikleri de tefeciye borçlarını ödeyemeyenlerin bacaklarını kırmaktı. İki adamdan sonuncusu içeri girdikten sonra arkasından kapıyı kapattı.

Ralph Negri yerinden fırlayarak yatak odasından tabancasını almaya yeltendi. Pete Lazzatti tabancasının kabzası ile kafasına bir darbe indirdi. Çok sert bir darbe değildi bu; Negri'yi ancak tekrar halının üstüne yıkacak kadardı. Bir daha yerinden kalkamadan diğer iki adam üstüne oturmuşlardı bile. Birisi ellerini sırtında tutarken diğeri de ağzına bir tıkaç soktu.

Negri adamların altından kurtulabilmek için çırpınıyordu. Ancak kendisi zayıf bir insandı, iki adamın üzerine çöken ağırlığı kendisini ayak altında ezilen bir böcek gibi yere yapıştırmış, soluğunu kesmişti.

Tıkaç işi bittikten sonra diğer adam bileklerini sıkı sıkı bağladı. Sonra kendisini sırtüstü çevirdiler.

Negri imdat istemek için bağırmaya çalıştı. Ağ-

zından apartman dışından işitilemeyecek boğuk bir ses çıkmıştı ancak. Adamlardan biri göğsü üzerine oturup ellerini boğazına geçirince o ses de kesildi. Diğer adam yere çömeldi ve Negri'nin ayak bileklerinden tutarak bacaklarını açtı. Lazzatti tabancasını bıraktı, eğildi ve Negri'nin üzerindeki bornozu açtı. Sonra doğrularak alayla Negri'ye baktı.

«Seni bok herif seni!» dedi. «Don Angelo'yu arkadan vurmaya çalışırsın ha?»

Negri yerinden fırlayan gözleriyle Lazzatti'ye bakarak yalvardı. Oysa Lazzatti'nin yüzü tahtadan oyulmuştu sanki. Cebinden bir sustalı çakı çıkararak düğmesine bastı. Ortaya uzun bir bıçak çıktı. Lazzatti yine Negri'ye doğru eğildi.

Güçlü parmaklar Negri'nin boğazına basarak tıkaçın arasından fırlayan çığlığını boğazında boğdular. Üzerindeki ağırlığa ve bileklerini ayıran ellerin gücüne rağmen Ralph Negri'nin vücudu çılgınlar gibi oradan oraya gidiyordu Lazzatti elindeki usturayı bacak arasına sallarken. Negri'nin gözleri yuvalarında bir kere döndükten sonra kapandılar. Vücudu gevşeyip sarktı.

Göğsü üzerindeki adam kalkarak, «Bayıldı,» dedi. Sonra eğilip tıkaçı çıkardı ve iki eliyle çenelerini tutarak ayırdı. Lazzatti, Negri'nin erkeklik organından kalan kısmı ağzına tıktırdı. Sonra sustalısının ucunu Negri'nin kulağının hemen altına dayadı ve hafifçe zorlayarak içeri sokup boğzını baştan başa kesti.

Fıskıran kandan korunmak için geri sıçramak zorunda kalmıştı. Kanın fışkırması sona erince yine ya-

nına yaklaştı ve bıçağını adamın karnına soktu. Parmak izlerini de Negri'nin bornozuna sildi. Bıçağı Negri'nin karnında bırakıp banyoya ellerini yıkamaya gitti.

Dışarı çıktıklarında apartman kapısını açık bırakmışlardı. Angelo DiMorra, Negri'nin bu durumda bulunmasını istemişti. Herkesin bilmesini istiyordu bunu.

Açık bir düşman şerefini kaybetmeden öldürülmeliydi.

Fakat bir hainin ölümü onun bütün anısını lekelemeliydi.

KARDEŞİ son haberleri telefonda öğrenirken Angelo DiMorra kafese kapatılmış bir panter gibi dört dönüyordu odasında.

Mitch telefonu kapattıktan sonra ağabeyine dönerek gülümsedi.

«Ralph Negri,» dedi. Daha fazla konuşmaya gerek yoktu. «Fena bir gün değil, ha Angie? Vince Fargo, Negri, Caputo, Shansky, Smitty...»

«Yeterli değil,» diye Angelo sözünü kesti. Durup Mitch'e baktı. «Vince Fargo'nun kardeşi hangi cehennemde?»

XVI

STARLİTE MOTELİNİN en iyi odasındaki büyük yatağın başucuna dayanmış sigarasını içen Tony Fargo, şaşılacak derecede iri göğüslere sahip on sekiz yaşında bir kızın ayakları dibinde diz çökmüş ayak parmaklarını emmesini seyrediyordu.

Tony sigarasının dumanını ciğerlerine çekerken kızın hareketlerine büyük bir kayıtsızlıkla bakmaktaydı. Kız başını kaldırınca çabalarından bir sonuç alamadığını gördü. Ayağa kalkarak erkeğin dizlerini dizleri arasına aldı ve öne doğru eğildi. Sonra hafif hafif omuzlarını sallamaya başladı. Göğüsleri de rakas gibi ileri geri sallanıyolar, erkeğin karnını okşuyorlardı.

Tony ciğerlerine doldurduğu dumanı üfleyerek «Bıraksan iyi olur,» dedi. «Bu günlük yeter sanırım.»

Kız, profesyonel bir bakışla erkeğin yüzüne baktı. «Birer esrarlı sigara daha içsek mi?»

Tony düşündü. Sonra, «Hayır, ondan da bıktım,» dedi.

«Başka bir kız ister misin? Sandra'ya ne dersin? İspanyol kızıdır. Kara saçlı; sarışınlardan sonra bir değişiklik olur.»

Tony başını salladı.

«Dün akşam onunlaydım.»

On iki saattir bu odadaydı, Marie Orlando'nun en iyi kızlarından üçü ile yatmış, arada rahat bir uyku da çekmişti. Doktorun tavsiye etti bir şeydi bu. Uzun süredir içinde biriken gerilim boşalmış, kendisi rahatlamış ve gevşemişti. Ama şimdi o eski duygusu geri geliyordu. Dokunulmak, kirlenmek istemiyordu. Sıcak bir banyo ardından da soğuk bir duş yapmak istiyordu. Ondan sonra buradan çıkıp gitmek ve kendisini temiz hissedinceye kadar tek başına kalmak. Ancak ondan sonra eve, Vince, Nella ve çocuklara dönebilirdi.

Tony izmaritini tablaya bastırarak yataktan kalktı. Sarışına, «Bana yiyecek bir şeyler getir,» dedi. «Dört sahanda yumurta, pastırma, kahve.»

«Peki, Tony.» Erkek banyoyu doldurmaya giderken kız da yataktan kalktı.

Kız kapıyı açarken kapı kendiliğinden açıldı. İçeri Frank Regalbuto girdi. Kız, adamın yüzündeki çılgın bakışı, gömleğinin önündeki kurumuş kan lekelerini görünce korkuyla geriledi.

Frank, başparmağı ile işaret ederek, «Dışarı!» dedi.

Sarışın kız erkeğin yanından süzülüp koridora

çıktı. Frank kapıyı kapatırken Tony de beline bir havlu sararak banyodan dışarı çıkıyordu. Frank'ı görünce olduğu yerde donup kaldı.

«Ne oldu?»

Frank hemen cevap vermedi. Tony'nin bakışlarıyla karşılaşmaktan çekiniyordu. Yarı dolu bir viski şişesi gördü, kapağını açtı bir kaç iri yudum içti öylece. Soluğu kesildi, gidip bir koltuğa oturdu. Şişeyi iki eliyle tutuyordu. Sonra bütün olanları anlattı Tony'ye.

Tony dizleri yatağa değene kadar geri geri gitti. Yatağın üzerine oturdu dizi değince de. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Öyle birdebire bilincine varamayacağı kadar büyük bir şok olmuştu bu. Vince'in artık sağ olmadığını düşünmeye çalıştı, ama böyle bir şeyi bile düşünmediğini anladı.

Kapı kırılırcasına şiddetle açıldı. Muhasebeci ile karısı girdiler içeri. İkisi de korkmuş gibiydiler. Muhasebeci kapıyı kapatıp arkasına dayandı. Korkudan soluk soluğa idi. Marie Orlando Frank ile Tony'ye baktı.

Titrek bir sesle, «Angelo DiMorra geri dönmüş!» dedi. «Hasta değilmiş. Numaraymış hepsi. Hepimizi kandırdı.»

Muhasebeci makine gibi başını sallıyordu karısının sözlerine. «Şimdi telefon etti. Seni görüp görmediğimi sordu Tony. Bütün şehre haber yaymış. Herkes şu anda ikinizi aramakla meşgul...»

Tony'nin yüzü ifadesizdi. Gözleri hiçbir şey görmüyordu sanki.

Frank, «Sen ne söyledin ona?» diye sordu.

Muhasebeci terden sıırıslıkıam olan alnını kurularak, «Bir haber alırsam kendisine bildireceğimi söyledim,» diye cevap verdi. «Her ikinizi de görmediğimi söyledim. Buradan gitmeniz gerek ama. Burada olduğunuzu öğrenirse ve bunu kendisine bildirmediğimi haber alırsa...»

Marie öfkeli gözlerle baktı kocasına. «Ebette ki öğrenecek, budala herif. Kızların hepsi onların burada olduklarını biliyorlar. Onların ağzını kapatmanın imkânı olmadığını da çok iyi bilirsin. Ergeç biri konuşacak ve o zaman DiMorra seni de, beni de öldürecek.»

Muhasebeci korkunca daha çabuk düşünüyordu. «Telefon ettiğinde her ikisinin de burada olduklarını ama beni silâhla tehdit ettiklerini söylerim,» dedi. «Onlar gider gitmez DiMorra'ya telefon eder neden yalan söylemek zorunda kaldığımı anlatırım.»

Marie bu plandan çok hoşlanmıştı. «Bak bu olabilir... Evet, pekâlâ inabilir buna,» dedi. Tony ile Frank'a dönerek, «Buradan gitmeniz gerek! Hem de şimdi,» dedi.

«Evet Frank,» diye Muhasebeci karısının sözlerini onayladı. «DiMorra'nın durumu öğrenmesi ikimiz için de iyi olmaz. Eğer o bir şey bilmiyorsa ben hâlâ Komisyon üzerinde etkili olabilirim.»

Frank şişeyi bırakıp ayağa kalktı. «Pekâlâ,» dedi. «Ancak ilk önce göğsümdeki bu yara için birşeyler yapmalıyım. Yeni bir gömlekle cekete de ihtiyacım var.»

Muhasebeci endişeyle başını sallayarak kapıyı açtı. «İstediğin her şey benim odamda var,» dedi.

Marie Orlando Tony'ye baktı. Tony hâlâ yatağın ucunda oturmuş duvara bakıyordu.

Kısık bir sesle, «Tony,» dedi. «Konuştuklarımızı duydun mu? Giyinip buradan gitmen gerek. Hem de şimdi.»

Tony başını ağır ağır çevirerek kadına baktı. Dudaklarını oynatmadan, «Çık dışarı!» dedi.

Kadın, Tony'nin bakışlarının öldürücülüğü karşısında elinde olmadan gerilemişti.

Muhasebeci, sinirli bir sesle, «Haydi Marie,» dedi. «Kendisini toparlamasına fırsat ver adama.»

Kadın bir daha Tony'den yana bakmadan dışarı çıktı. Kocası da peşinden geldi. Frank kapının önünde durakladı.

«Tony... iyi misin?»

«Merak etme,» dedi Tony sanki anlamadığı bir şeyi ezberden okuyan bir insanın sesiyle. «İyi olacağım!»

«Öyleyse giyin artık. Haklılar çünkü. DiMorra nasıl olsa burada olduğumuzu öğrenecektir.»

«Ben önce yiyecek birşeyler istiyorum. Dört sandalye yumurta, pastırma, kahve.»

«Peki ben getiririm.»

Frank dışarı çıktı.

Tony bir süre daha olduğu yerde kaldı. Ancak beyni çalışmaya başlıyordu.

Yerinden kalkıp telefona gitti. Santrale evinin numarasını verdi. Karşısına bir kadın çıkmıştı. Ağlamış gibi bir sesi vardı ama Nella değildi.

«Kimsiniz?» diye sordu Tony.

«Annie. Nella'nın kızkardeşi. Tony, sen misin?»

«Evet. Nella... Vince'in başına gelenleri duydu mu?»

«Evet. Ben de onun için geldim zaten.» Kadın hıçkırmaya başladı.

«Kes şu ağlamayı!» dedi Tony. Sesi sertti ama öfke keli değildi. «Böyle ağlamakta devam edersen Nella'ya hiçbir yararın dokunmaz. O nasıl?»

«Şimdi biraz sakinleşti. Benim uyumak için aldığım haplardan verdim. Sakinleştirici bir ilâttır.»

Tony Nella ile konuşup konuşmamayı geçirdi aklından, ama sonunda henüz buna hazırlıklı olmadığını düşündü. «Çocuklar nasıl karşıladılar?» diye sordu.

«Daha bir şey bilmiyorlar. Yani *bir şeylerin* olup bittiğini biliyorlar ama... şey... babalarının...»

Tony kadına yeniden ağlama fırsatı vermeden aceleyle, «Nella'ya benim iyi olduğumu, ama belki de bir süre kendisinin yanına gelemeyeceğimi söyle,» dedi. «Merak edecek bir şey yok, kendisi de çocuklar da emniyettedir. Ona de ki...» Bir an söyleyeceği şeyi düşündü. «Ona kendisini ve çocukları sevdiğimi ve işler düzelir düzelmez yanlarına geleceğimi söyle.»

«Olur Tony. Onların burada kalması tehlikeli olmaz mı diyorsun?»

«Hayır. DiMorra onlara el uzatmaz.»

Telefonu kapattı. Vince'siz Nella ile çocukları düşünmek kafasında çılgınca düşüncelerin uyanmasına sebep oluyordu. Bunları bilinci dışına iterek ikinci telefonunu Ralph Negri'ye açtı.

Telefonun öteki ucunda tanımadığı bir erkek sesi, «Alo kimsiniz?» dedi.

«Sen kimsin?» diye adamı tersledi Tony.

«Ralph'ın bir arkadaşım.»

«Öyle mi? Ralph nerede peki?»

«Banyoda. Kim olduğunu söylersen gider sorarım seninle konuşmak için çıkıp çıkmayacağını.»

«Olur,» diyerek Tony telefonu kapattı.

Polisin sesini tanıyacak kadar eskiydi bu işte. Demek Negri de ölmüştü.

Kelsey Sokağındaki karargâha açtı bu sefer telefonu.

Cevap veren At Augie idi. «Tony, senin ortalıkta olduğuna sevindim işte,» dedi. «Şey... Vince'in başına gelenleri duydu mu?»

«Evet. Başka birşeyler var mı?»

«Çok.» Augie kısaca garajın dinamitlenmesini, Smitty ile Caputo'nun öldürüldüğünü anlattı. «Bunlar ne demek Tony? DiMorra ölüm döşegindeyken hiç de böyle...»

«DiMorra'nın öldüğü falan yok. Tuzak hazırlamış bize. Bizi kandırıp savaşa sürüklemek istiyor.»

«Savaş mı? Vince ile en esaslı dört adamımızı iki saatin içinde kaybetmeye savaş demem ben. Katliam bu, katliam.»

«Korkuyorsun galiba?»

«Elbette korkuyorum. Böyle devam ederlerse iki gün içinde hepimizi temizleyiverirler.»

«Bizi bulamazlarsa hiçbir şey yapamazlar.» Tony

bir an durakladı ve yavaşça, «Eğer çekilmek istiyor-
san hiç çekinmeden şimdi söyleyebilirsin,» dedi.

Telefonun öteki ucunda tereddüt yoktu. «Sonuna
kadar seninle birlikte olacağımı bilirsin, Tony.» At.
Augie kırılmış gibiydi.

«İyi. Çünkü benden ayrılanı ben kendim öldürece-
ğim. Ne zaman olursa olsun mutlaka öldüreceğim hem
de. Bunu da çevreye yay.»

«Tony, Tony, bizimkiler arasında dönek yoktur.»

Tony bunun gerçek olduğunu biliyordu. Ama Far-
go örgütünün hâlâ yaşamakta olduğunu çok çabuk
gösteremediği takdirde bir süre sonra hepsinin kaza-
nan tarafa kayacaklarını da biliyordu.

«Augie, federal polisler bizi ararlarken iki yıl ön-
ce saklandığımız yeri hatırlıyor musun?»

«Elbette! Şey, hani...»

«Adını söyleme,» diye Tony sözünü kesti. «Tele-
fonu dinliyorlardır belki de. Elimizde kalan adamları
topla, hepsini oraya gönder. Peşlerinden kimsenin ken-
dilerini izlememesine dikkat etsinler. Ve götürerbildi-
ğin kadar silâh ve cephane de götür, hepsine ihtiya-
cımız olacak.»

«Peki ya burası ne olacak? Boş mu bırakacağız?»

«Evet.»

«Ne zamana kadar.»

«İşimiz bitene kadar.»

ŞEHRİN zencilerin yaşadığı kesimindeki sayı oyu-
nu kralı Hal Johnson'un evinde telefonlar çaldığı za-

man karanlık çökmüştü. Johnson'un evi bölgenin en iyi otelinin üst katındaydı. Bir çok odası vardı. Hemen hemen hepsinde de telefon vardı. Büro olarak döşediği iki büyük odada iki ayrı hat vardı. Telefonların her ikisi birden çalmaya başladı. Johnson birini açtı, diğerini de baş teğmeni olan yeğeni açtı.

Johnson'un işittikleri kendisinin yüzünün öfkeden mosmor kesilmesine yetmişti. En büyük kumar merkezi iki silâhlı beyaz tarafından az önce basılmıştı. En iyi muhasebecisi öldürülmüş, yirmi bin dolarlık bahis makbuzu ile on dört bin dolar nakit alınmıştı.

Johnson telefonu sertçe kapatırken karşıda yeğenin diğer telefonu açık olarak tuttuğunu farketti. Endişe ile kendisine bakıyordu.

«Hal... Tony Fargo telefonda...»

Hal Johnson gözlerini kırptırdı. Telefona doğru uzanırken kendisini toparlamaya, aceleyle birşeyler düşünmeye çalıştı. Derin bir soluk alarak, sakın olmaya çalışan bir sesle, «Merhaba Tony, ne var ne yok?» diye sordu.

«Eh, fena değil. Ama seninkiler o kadar iyi değilmiş diye duydum. On dört bin dolara yazık oldu doğrusu.»

«Orospu çocuğu!» diye patladı Johnson. «Ölümün bu yüzden olacak görürsün.»

«Hele beni bul da onu sonra düşünürsün. Ve beni ararken kaç yerine baskın verebileceğimi de düşünüyor musun? DiMorra'nın emrine adam vermekte devam ettiğin sürece tabii. Bir süre için tarafsız olduğun ilân et.»

Johnson hemen yatışmıştı ama yine de öfkeli çıkıyordu sesi. «Sen neden söz ediyorsun kuzum? Benim tarafsız olmadığımı söyleyen de kim?»

«Sam Zutti.»

Johnson birden ürperdi. «Zutti mi?»

«Evet. Ağabeyimi tuzağa düşüren o herif. İki saat önce küçük bir konuşma geçti aramızda.»

Johnson bir süre konuşmadı. Sonra, «O on dört bin dolarımı geri isterim, Tony,» dedi.

«Olmaz. Onu Fargo İnşaat Şirketine yaptıkların için borcunun bir kısmı olarak kabul ediyorum. DiMorra'nın tarafından çekildiğin takdirde geri kalan borcunu unutmaya hazırım. Eğer çekilmezsen... İyi bir işin var Hal, ama büyük tehlikeler karşısında olan bir iştir bu. DiMorra'nın yanında kaldığın sürece bu sana çok pahalıya oturacak. Şimdi çekilirsen, o öldükten sonra kazancının bir kısmını ona vermekten kurtulursun.»

«Zutti'nin bütün bunları sana neden anlattığını bilmiyorum,» dedi Johnson. «Hiçbiri gerçek değil ki. DiMorra'nın savaşı ile hiçbir ilgim yok benim. Hiç ama.»

«İyi. Eğer fikrini değiştirecek olursan bu senin işine ve parana malolacaktır. Otelinin önünde park etmiş arabaya bakarsan ne demek istediğimi anlarsın.»

Tony Fargo telefonu kapattı.

Araba 'park edilmez' tabelasının önündeydi. Polis cam sileceğinin altına ceza kâğıdını sokmuştu bile. Hal Johnson kaptıkaçtının arka kapısını açtı. Yerde üzeri naylonla örtülmüş bir şey yatıyordu.

Johnson arabaya girip örtüyü çekti.

Karşısında bir erkeğin çıplak gövdesi vardı. Kollar, bacaklar ve baş balta ile kesilmişti. Her bacak ve kol da üçe ayrılmıştı. Johnson dışarı fırlarken ayağı başa çarptı.

Baş sokakta yuvarlandıktan sonra kaldırıma çarpıp durdu. Çılgılık atacakmış gibi açılmış ağzı, yuvalarından fırlamış gözleri vardı.

Bu Sam Zutti'nin başıydı.

JOE Green konfeksiyon atelyesinin üst katındaki bürosunda Dave Lewis'e paraları sayarken buram buram terliyordu. Sekiz yüz dolar. Bunun beş yüzü Green'in Bud Riley'den aldığı borcun karşılığı, üç yüzü de haftalık faiziydi.

Dave Lewis, Riley'in en küçük tahsildarlarından biriydi. Daha büyükleri paralarını zamanında ödemenlere gelirdi.

Green, «Bu borcumu ödemek için damadımdan ödünç para aldım,» dedi. «İşler çok kötü. Herkesin durumu böyle zaten.»

Lewis paraları sayarken başını salladı. «Öyle, zaten bankalar da sana bunun için kredi açmıyorlar ya.» Ayağa kalkıp paraları cebine indirdi. «Haftaya görüşürüz.»

Green kısık sesle, «Haftaya bu kadar toplar mıyım bilemem,» dedi. «Riley'e bir ay mühlet tanınmasını söyle, ne olur. Yeni mevsimde işler açılır. Ben de üç beş kuruş toplarım...»

«Ama bu takdirde faizin iki kata çıkar,» dedi Lewis.

«Biliyorum, ama elden ne gelir?»

«Olur. Riley'e söylerim bir kere.» Kötü bir iş sayılmazdı bu. Green borcunu zamanında ödeyemezse ya iflâs eder ya da işinin büyük bir hissesini Riley'e devrederdi. «Yarın haber veririm,» dedi.

Lewis, Green'in bürosundan çıkarak kapıyı kapattı. Bina sessiz ve karanlıktı. İşçiler çoktan gitmişlerdi. Asansör kapısı açık olarak Lewis'in az önce bıraktığı gibi duruyordu. Lewis asansöre bindi ve kapıyı kapatmak için elini uzattı.

Jorge Garcia da hemen kendisi ile aynı anda binmişti asansöre. Bir eli ile Lewis'in ağzını örterken diğer eliyle de uzun bıçağını ustaca kaburgaları arasına sokuverdi.

Lewis'in ağzından boğuk bir çığlık çıktı. Dizleri üzerinde yere yığılırken geri döndü. Garcia bıçağını adamın sırtından çıkardı ve bu sefer karnına daldırarak yine usta bir hareketle bileğini kıvrırarak yukarı çekti. Lewis asansörün içine yığılıp kaldı. Garcia adamın üzerine eğildi bıçağın ucunu iki kaburga kemiğinin arasına tam kalbinin üstüne dayadı ve bütün gücüyle itti.

Bıçağı çektikten sonra Lewis'in kolunda temizleyerek cebine soktu. Sonra Lewis'in cebindeki sekiz yüz doları kendi cebine aktardı. Sonra diğer ceplerini araştırarak dört yüz dolar ve cüzdanında da iki yüz elli dolar buldu. Bunları da cebine soktukten sonra ayağa kalktı. Green'in bürosuna giderek kapıyı açtı.

Green hâlâ masasının başında oturuyordu.

«Riley'e telefon et,» dedi Garcia. «Kendisine si-

zin asansörde bir hediye bıraktığımı söyle. Vince Fargo'yu anması için.»

Garcia kapıyı kapatarak koşa koşa aşağı indi.

JOHNNY Tresca kendine geldiğinde gözlerini hemen açmadı. Farkında olduğu ilk şey başının ardındaki sancıydı. Sonra toprak üzerinde çırılçıplak yattığını farkettil. Kol ve ayak bilekleri iki yana açılmış ve kazıklara bağlanmıştı. Yavaş yavaş hatırlamaya başladı: Mitch'in telefon ederek kendisine evinden uzaklaşmasını, Fargo çetesinin karşı saldırıya geçtiğini bildirmesi, şehirde tek başına bulunmanın tehlikeli olduğunu söylemesi. Apartmanın altındaki garaaj. Arabasının kapısını açması. Arkadan başına inen bir darbe...

Yüzüne ağır bir tokat indi. «Uyan artık, Johnny.»

Gözlerini açtı. Ağaçlıklı bir yerdeydi. Üstünde ağaç dalları ve bulutlu bir gece vardı. Bir yanında Tony bir yanında da Frank Regalbuto diz çökmüş bekliyorlardı. Otların arasına bırakılmış bir fenerin ışığında yüzlerini farkedebiliyordu.

«Hey.....» Sesi zayıf çıkmıştı, paslı bir menteşe gibi. «Ne oluyoruz?»

Tony Fargo, «Bize ihanet ettin Johnny, hepsi bu,» dedi.

Frank, «Beni öldürtmeye çalıştın,» diye ilâve etti.

«Vince'i öldürttün,» dedi Tony. «İrlandalı Fagin'i ve Henry Shansky'yi.»

«Yalan!» diye haykırdı Tresca, boş yere sıkı sıkı

bağlanmış olduğu kazıklardan kurtulmaya çalışarak. «Doğru değil bu. Benim suçum yoktu bunda. Yemin ederim!»

Frank Johnny'nin yüzüne bir tokat daha indirdi. «Vince'e o telefonu ettiğinde ben oradaydım Johnny. Hem sokakta köpek gibi tuzığa düşürtüp öldürttüğün zaman da oradaydım.»

Tony, hafifçe, «İhanet edenlere ne yapılır biliyor-sun, değil mi?» diye sordu.

«Benim elimde bir şey yoktu ama. Beni zorladılar buna, sizin tarafa geçtiğimi öğrenmişlerdi. Beni öldüreceklerdi.»

«İşte biz de bunu yapacağız Johnny.» Tony yerden dolu bir şarap şişesi aldı.

«Dinleyin! Ben şimdi size eskisinden daha yararlı olabilirim! DiMorra şimdi *gerçekten* güveniyor bana. O köşküne yanaşmanızın ihtimali bile yok. Çevrede o kadar polis ve koruyucu var ki... Ama ben kendisine sizin ikinizi de bulup öldürdüğümü söylersem... O zaman dışarı çıkacaktır...»

Frank, «Sana inanmaz,» dedi. «İhanet eden bir domuza kimseler inanmaz.»

Tony şarap şişesinin mantarını dikkatle çıkartıp bir kenara attı. Sonra şişeyi çevirdi. Damlalar Tresca'nın çıplak göğsüne akmaya başladı.

Johnny Tresca bir çığlık kopardı.

Şişede şarap yoktu. Ağzına kadar sülfürik asit doluydu. Johnny Tresca'nın göğsündeki küçük kara deliklerden dumanlar çıkıyordu.

«Yapmayın!» diye bağırdı. «Yalvarırım! Size yardım ederim...» şişeden akan damlaları fazlalaştırdıkça sesi daha boğuk çıkmaya başlamıştı.

Tresca bayıldığında şişenin çeyreği boşalmıştı. Frank küçük bir şişe amonyak açarak burnuna tuttu, diğer eliyle de yüzünü tokatlıyordu. Tresca'nın burnun delikleri titredi, gözleri açıldı.

Tony şişeyi sallayarak asidi yüzüne damlattı. Damlalar gözlerine değmişti. Tresca ağzını ardına kadar açarak acı ile bağırdı. Frank yerden bir huni alarak dişleri arasına soktu. Johnny başını çılgınlar gibi sağa sola çevirerek huniyi düşürmeye çalıştı. Ancak Frank kulaklarını yakalamış başını kımıldatmasına fırsat vermiyordu.

Tony şişeyi olduğu gibi huniden içeri boşalttı.

O GECE böyle başlamıştı. Sabah olmadan Angelo DiMorra'nın iki oyun salonu ile üç lokantası Molotof kokteylleri ile yakılmış, büyük kamyonlarından dördü dinamitle havaya uçurulmuştu. Adamlarından ikisi barda içerlerken yayılım ateşine tutularak öldürülmüşler, bir diğeri de yatağında boğazı piyano teliyle sıkılmış olarak bulunmuştu.

XVII

ANGELO DiMORRA sabah saat yedide evinin zemin katındaki banyolardan birine girerek küçük bir nitrogliserin tableti yuttu. Sonra helânın üzerine oturup kalbinin atışının hafiflemesini bekledi. Midesi de kendisine ağırlık veriyordu. Doktor iyi bir sabah kahvaltısı etmesinin gerekli olduğunu söylediği halde o ancak kahve içebilmişti bu sabah.

Ayağa kalkarak aynada yüzüne baktı. Uykusuz geçen gecenin sonunda gözlerinin altında gördüğü kara çizgiler kendisini ürkütmüştü. Fakat banyodan dışarı çıktığında yüzünde korkudan eser yoktu.

Joe Lucci salondaki telefonda konuşuyordu. DiMorra'yı görünce telefonun ağızlığını eli ile örterek, «Ruby Dunne,» dedi. «Ağlıyor.»

«Ben evde yokum,» diyen DiMorra çalışma odasına doğru yürüdü.

Bu savaşı başlatan kıza karşı artık hiçbir ilgi duymamasındaki çelişkiye hayret bile etmiyordu. Kızın bunun nedeni olmadığını bilecek kadar eskiydi bu işte. Gerçek neden kendisini devirip yerine geçmek isteyen gençlerin varlıklarıydı. Ruby Dunne olmamış olsaydı onlar yine de bir denemeye girmek için fırsat yaratmakta gecikmeyeceklerdi. Yaratılmış bir fırsatı da kullanmakta geri kalmamışlardı şimdi de.

Mitch, Riley ve Lazzatti kendisini odasında bekliyorlardı. Muhasebeci Orlando da yanlarındaydı. Mitch, kardeşi içeri girerken telefonu kapatıyordu. Gergin bir yüzle baktı DiMorra'ya.

«Angie, Johnny'yi bulmuşlar. Summer Sokağında bir çöp tenekesi içinde. Asit dökülmüş üzerine. Her tarafına. İçine de.»

Angelo DiMorra masasının başına geçerek döner koltuğuna oturdu. Damadının bu feci ölümü kendisine dokunmuşsa bunu yüzünden okumak imkânı yoktu.

«Bu işin bitirilmesi için iki kişinin bulunması gerek. Antonio Fargo ve Francesco Regalbuto. Ya şehirde ya da şehre çok yakın bir yerde saklanıyor olmalılar. Bulun ve öldürün onları. İki kişi topu topu.»

Pete Lazatti, «Dün akşam dört bir yana haber saldım,» dedi. «Bugün aileden herkes onların peşinde olacak. Sokakları dolaşacaklar, sorular soracaklar. Bulacağız.»

Angelo DiMorra kardeşine baktı. «Telefonlar dinleniyor mu?»

Mitch başını salladı. «Fargo'ların evi, Regalbuto'

larm evi ve diğerlerinin ailelerinin evleri dinlenmekte.»

Muhasebeci, «Kimse görmeden nasıl olsa bu hareketleri yapamazlar,» dedi. «Benim adamlarım da onları arıyorlar.»

Angelo DiMorra Muhasebeci'ye baktı. «Onları senin bulman beni memnun edecek. Sana yeniden güvenebileceğim o zaman.»

Muhasebeci'nin yüzü kızarmıştı. «Don Angelo, size söylemiştim, siz telefon ettiğinizde tabancaları bana çevrilmişti...»

«Evet söyledin,» dedi Angelo DiMorra. «Ama onları bana *teslim* edersen inanacağım sana.»

Muhasebeci buna itiraz etmek için ağzını açtı. Ama, «Elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsin,» dedi.

Riley konuşana kadar DiMorra buz gibi bakışlarla Muhasebeci'yi süzdü. «Bir yandan onları ararken neden diğer taraftan onların bize yaptıkları gibi kendilerine zarar vermeyelim,» dedi Riley. «Garajları, elden düşme araba yerleri falan var...»

DiMorra daha önce bunu düşünmüş ama yapmaya karar vermişti. Fakat kendisine olan saygısından kararını bildirmeden önce düşünüyormuş gibi yaptı. «Olmaz,» dedi sonunda. «Askerlerimiz zaten çok yayılmış durumdalar. Hem kendi yerlerimizi koruyorlar hem de düşmanı arıyorlar. Onların saldırabileceğimiz bir yerlerine karşılık benim onların saldıracakları on yerim var. O ikisi ortadan kalkana kadar hiç olmazsa kendimize daha fazla zarar gelmesini önleriz böylece.»

Bu arada Lucci de içeri girmişti. Tereddüt ederek, «Don Angelo ortaya bir ödül koysak bence yararlı olur,» dedi. «Bizimkiler size olan dostlukları nedeniyle yardım edecekler şüphesiz. Ama bizle birlikte olmayanlar için para önemli bir unsur olabilir.»

DiMorra hafif bir gülümsemeyle baktı fedaisine. «Sen benim zihnimden geçenleri mi okuyorsun yoksa?»

Lucci'nin yüzü kızarıyordu az daha. «Sizinle uzun süre bir arada bulundum, Don Angelo,» dedi.

Don Angelo diğerlerinin yüzlerini süzerken gülümsemesi de silinmişti. «Bizi Fargo'ya götürecekt olana beş bin dolar,» dedi. «Frank Regalbuto için de ayrıca aynı miktar. Adamlarının herbiri için biner dolar. İki adamdan herhangi birini öldürene on bin dolar. Adamlarından her biri için de ikişer bin dolar.»

Pete Lazzatti ağzından bir ıslık çıkardı. «Epey para bu!»

DiMorra başını salladı. «Çok kimsenin işbirliğini sağlayacak ama,»

«Doğru,» dedi Muhasebeci. «Düşmanlarınıza ölü gözüyle bakabilirsiniz, Don Angelo.»

«Eyaleti terketmezlerse,» diye Mitch atıldı.

Angelo DiMorra kardeşine baktı. «Gitseler bile peşlerini bırakmayacağım. Şehir içindeki araştırmayı sen üzerine alacaksın. Nakliyat şirketindeki bürodan yönetirsin. Oraya vardıktan sonra işler çözümlenene kadar bir daha dışarı çıkma. Sokaklar pek emin olmayacak. Ayrıca yanında ve yandaki binalarda dai-

ma yeteri kadar adam bulundur ki, sürpriz bir saldırıya karşı koyabilesin.»

Riley, «Bu baskıyı devam ettirirsek Fargo'nun adamları bizlerle çalışmak için ilişki kurmaya çalışacaklardır,» dedi. «Onları ne yapacağız?»

«Bana gelmek isteyen yaşadığım sürece benim minnetimi ve korumamı kazanacaktır,» diye cevap verdi DiMorra. «Onları yanıma alıp koruyacağım. Ama Fargo ile Regalbuto'yu asla! Onlar için başlattıkları bu şeyden dönüş olamaz.»

Sonra arkasına yaslanarak Sicilyalı gençliğinin şivesi ile yıllardan beri Mafia don'larının düşmanlarını ölüme mahkûm ederlerken söyledikleri sözleri tekrarladı; «Çıkarın şu taşları pabucumun içinden.»

İKİ gün hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey.

Mitch DiMorra Majestic Nakliyat Şirketinin bürosunun bulunduğu binaya taşınmış ve orasını tam bir kale haline getirmişti. Adamlar gelip gidiyor, telefonlar durmadan çalışıyordu. Bir takım ipuçları ele geçirilmişti. Ancak bunların hepsinin yalan olduğu anlaşıldı.

Kendilerini arayan o kadar insanın ortalıkta doluşmasına rağmen Fargo çetesinin nerede olduğunun kesin olarak öğrenilememesi imkânsız gibi görünüyordu. Bu arayanların arasında polis de vardı. Onlar da Fargo çetesinin artık korunmadığını ve şehirde olup biten karışıklığın kendilerinden çıktığını öğrenince bu aramaya katılmışlardı.

İki gün süre ile hiç kimse Fargo çetesinden tek bir insana bile rastlayamadı. Nerede bulundukları hakkında tek bir fısıltı bile işitilmedi. İki gün DiMorra ailesine ya da işlerine bir saldırıda da bulunulmadı. Sanki yer yarılmıştı da hepsi birden içine girip kaybolmuşlardı.

İkinci günün akşamı Frank Regalbuto şehrin on altı mil kadar dışında az kullanılan bir köy yolunda arabasını durdurmuş bekliyordu. Ana cadde tarafından bir araba kendisine doğru yaklaşıırken Frank arabanın içine girmeden beklemesine devam etti. Orada beklediği otuz beş dakikadan beri gördüğü ilk arabaydı bu.

Araba Frank'ın yanında durdu. İçinden iki adam çıktı. Her ikisi de kısa boylu, şişmanca ve orta yaşlı olan bu adamlardan biri Frank'ın annesinin kuzeni Dominic Russo, diğeri de Nella Fargo'nun amcası Joe Saltis'di. Russo şehrin genelev kesiminde Bruno ailesine ait bir genelev işletmekteydi. Saltis zamanında DiMorra ailesi için çalışmışsa da şimdi romatizma hastalığı yüzünden yarı emekli sayılıyordu.

Adamlar Frank'la el sıkıştıktan sonra üçü birden yol kenarındaki otların üzerine oturdular.

Beş dakika sonra arkalarındaki çalılıkların arasından Tony Fargo çıktı. Elindeki tüfeği yere bırakarak o da onların yanına oturdu.

Bir saat kadar konuştular. Kalktıklarında dostça kucaklamışlardı birbirlerini.

Russo, «Haberini bekleyeceğiz,» dedi.

Saltis de başını salladı. «Diğerleri de bizi izleye-

cekler gibi geliyor bana. Angelo DiMorra çok uzun zamandır aslan payını kendisine ayırıyor çünkü.»

Tony, «İhtiyacımız olan iki adam hazır olsun da,» dedi.

Saltis, «Kanalizasyon işi pek önemli değil,» diye atıldı. «Belediyede çalışan bir akrabam var. Bizim işte değilse de bana yardım için istediğimiz bilgiyi elde eder.»

Russo, «Dinamit uzmanı da kolay,» dedi. «Bu işle uğraşan epey usta adam var piyasada.»

«Güvenebileceğimiz biri olmalı ama,» dedi Frank.

Russo gülümsedi. «Çok uzun bir süre için değil ama. Ensesinde tabanca ile bekledikten sonra nasıl olsa iki saatta bizim işimizi halleder.»

Saltis ile Russo arabalarına binerek geldikleri yönde uzaklaştılar. Tony ile Frank birkaç dakika daha beklediler. Sonra onlar da arabalarına binerek aksi yöne gittiler.

Yol kenarındaki bir lokantanın önünde durdukları zaman hava kararmıştı. Arabadan dışarı çıkmadılar. Elllerinde silâhları, birkaç dakika süren endişeli bir bekleyişten sonra park yerinin arkasındaki çalılıkların arasından çıkan Polonyalı George yanlarına geldi.

Arka kapıdan içeri girerek, «Tamam,» dedi. «On dakika önce geldi. Yalnız.»

Tony silâhını kucağına bırakarak saatına baktı. «Üç dakika var,» dedi.

Tam üç dakika sonra Muhasebeci lokantadan dışarı çıktı. Çevresine endişeli bakışlarla baktıktan son-

ra arabaya doğru geldi ve Polonyalı George'un yanına oturdu.

Yüzü korkudan gerilmişti. «Buraya gelmekle büyük hata işledim. DiMorra sizinle buluştuğumu bir öğrenirse...»

Tony adamın sözünü kesti. «Söz verdiğin paraya ihtiyacımız var. Hem de şimdi.»

Frank başını salladı. «Cenova'ya telefon ettim. Mal babamın arkadaşında hazırmış, ancak paranın geri kalanını istiyorlar. Ben bankadan çekemem, nasıl olsa DiMorra'nın adamları beni orada bekliyorlardır.»

Muhasebeci DiMorra'yı düşününce titremesini güç tuttu. «Biraz beklesen,» dedi. «Hiç olmazsa şu iş biraz tavsayana kadar...»

«Bekleyemeyiz,» diye Tony atıldı. «DiMorra'ya karşı durabilmek için daha fazla adama ihtiyacımız var. Bunun için de paraya. Mal İtalya'dan gelince paramız olacak. Sen de zengin olacaksın.»

Açgözlülük ve DiMorra korkusu çarpışıyordu Muhasebeci'nin içinde. «Bilmem ki...»

Tony, yumuşak bir sesle, «Söz vermiştin,» diye hatırlattı.

Muhasebeci Tony'nin gözlerinin içine bakınca birden yeni bir korku sardı içini, hemen çevirdi başını.

Hafif bir sesle, «Peki,» dedi.

Frank, «Yarın sabah,» dedi.

Muhasebeci pek yorgundu. «Peki,» diye tekrarladı.

.

RUSO ile Saltis o gece şehre döndükleri zaman iyice acıkmışlardı. Deniz ürünleri ile ünlü bir lokantanın önünde durarak iyice karınlarını doyurdular. Yemekten sonra arabalarına dönerken yanlarından genç bir serseri geçti.

Russo kaldırımında durarak lokantaya baktı. «Billy Rio değil miydi bu?»

Saltis başını salladı. «DiMorra'nın yeni silâhşorlarından. Tüysüzün biri.»

Arabaya binince birbirlerine baktılar.

Russo, gözleri parıldayarak, «Ne dersin?» diye sordu.

Saltis düşündü. «Bilmem ki.» Arabadan çıktı, kaldırımında gezinir gibi yaparak lokantanın camından içeri baktı.

Tekrar arabaya dönünce, «İlk masada oturuyor,» dedi. «Kolay iş. İçerde bizi tanıyan kimse de yok.»

Russo gülümsedi. «Neden olmasın şu halde?» Arabaya uzanıp arka koltuğun üstündeki battaniyenin altından kabzası kesilmiş bir tüfek çıkardı. Saltis de ön taraftan 32'lik tabancasını çıkardı.

Billy Rio yemeğini ısmarlamış ve beklemek üzere purosunu yakmıştı. Russo ile Saltis içeri girdiler. Ancak iki adım kadar yürüdükten sonra Rio'yu yaylım ateşine tuttular.

Rio masanın üzerinde yığıldı ve sonra masayla birlikte yere yuvarlandı. Bir kadın çığlık attı. Ama kimse gidip yatan adama bakmadı Russo ile Saltis arabalarına binip oradan uzaklaşana kadar.

Tanıkların ifadeleri katillerin tanınmasında yardımcı olamadı. Bu konu ile ilgilenenler katillerin Fargo çetesinde bulunanlardan çok yaşlı insanlar olduklarından başka kesin bir bilgi elde edemediler.

Bu da huzursuz bir takım kimselerin Fargo tarafına geçmeye başladığı söylentilerinin yayılmasına sebep olmuştu.

Bir gün daha olaysız geçti.

Angelo DiMorra'nın yazlık evinden yeni bir emir daha çıktı: Onları bulun.

Fargo çetesi işi şimdi bir sinir savaşına döndürmüştü. Fakat DiMorra taktiğini hâlâ değiştirmiyordu. Bu da onun gerçekten *yaşlandığının* ilk işaretiydi.

FRANK Regalbuto ertesi sabah en yakın havaalanlı bir şehire gidip de İtalya uçağına bindiği zaman kendisini hiç kimse görmemişti.

Fakat bundan bir gün sonra Sidney Franklyn adında küçük çapta bir hırsız Diego Sabitini ile Yahudi Feigen'i gördü.

Franklyn çok talihsiz günlerinden birini yaşıyordu. At yarışında kaybetmişti. Uzun süredir de esaslı bir hırsızlık işine kalkışmadığı için bunu yapacak cesareti de kalmamıştı. Bunun için şimdi kızkardeşinin şehrin dışındaki küçük lokantasının üstündeki küçük odada yatıp kalkıyordu. Yemek ve yatağına karşılık lokantanın mutfağında bulaşıkçılık yapıyordu.

O gün öğleden sonra sudan çatlamış ellerine krem sürerken gözü mutfağı yemek salonundan ayıran aç-

lır kapanır kapıya ilişkince Sabitini ile Feigen'i oturmuş yemek yerlerken gördü.

Franklyn'in kalbi içinde hop etti birden, kendisini görmemeleri için olduğu yerde diz çöktü. Orada buharları tüten bulaşık kabının yanında durup düşündü.

Önce para geldi aklına. İlk düşüncesi hemen telefona sarılıp DiMorra'nın şehirdeki karargâhına haber vermektir. Fargo çetesinin iki adamının yerini bildirmeye karşılık iki bin dolar alacaktı. Franklyn'in şimdiki durumu için büyük paraydı bu.

Ancak bütün Fargo çetesinin bulunduğu yeri öğrenecek olursa alacağı paranın yanında hiçti bu.

Franklyn büyük paranın peşinden gitmeye karar vererek önlüğünü çıkarttı ve kızkardeşinin lokantasının arkasındaki odasına girdi. Yan pencereden park yerini gözetleyebiliyordu.

Çok uzun bir süre bekledi orada. Hemen hemen yirmi dakika. Sonra Sabitini ile Feigen gözüktüler. Arabalarına binip doğuya doğru yola çıktılar.

Franklyn de elden düşme Ford'una atladı hemen. Park yerinden çıkarken ilerisinde Fargo arabasını görmüştü. Aralarında iki araba ve uzun bir mesafe bırakana kadar yavaşladı.

Anayola ve oradan da dar bir yola kadar izledi onları. Şehirden uzaklaşıyorlardı. Sonunda dar bir çiftlik yoluna döndükleri zaman kendisi daha da yavaşladı.

Artık görülmüyorlardı. Franklyn virajlı yolda daha hızlı sürmeye başladı arabasını. Öteki arabayı görünce yine yavaşladı.

Öndeki araba dar yoldan ağaçlar arasındaki toprak bir yola sapmıştı. Franklyn de peşlerinden girdi, yüz metre kadar gittikten sonra arabayı ağaçların altına çekip indi ve yürümeye başladı.

Yapmakta olduğu şey şimdiye kadar yaptığı hırsızlıkların hepsinden çok korkutuyordu kendini. Ama inanılmaz bir ihtimal vardı aklının köşesinde; Tony Fargo için beş bin dolar. Frank Regalbuto için de beş bin. Çeteden her biri için de biner dolar. Eğer DiMorra'nın adamlarını buraya getiretebilirse toplam on altı bin dolar ediyordu.

Franklyn ağaçların arasında yürümeye devam etti.

Birden olduğu yerde durup çömeldi. Üstüne doğru gelen ayak sesleri duymuştu. Kalbi hoplayarak yüzüstü yere yapıştı kaldı. Ayak sesleri daha da yaklaşmıştı. Franklyn yüzünü toprağa yapıştırdı, soluğunun sesinin duyulmaması için dişlerini gıcırdattı.

Ayak sesleri yanından geçip gitti, kuru dalları ve yaprakları çatırdatarak. Franklyn sesi duyamayana kadar bekledi öylece. Sonra elleri üzerinde doğruldu. Göğsü korkudan körük gibi inip kalkıyordu.

Kaçmak istiyordu oradan. Ama bir yandan da on altı bin dolar diye düşünüyordu...

Çalılıklar arasında sürüklenerek ilerledi. Birden karşısında küçük bir dere yanında bir açıklık buluverdi. Açıklıkta yüzü suya bakan iki katlı tahta bir ev vardı. Yıllardan beridir boş kalmış bir görünüşü vardı evin. Ortalıkta da kimseler yoktu. Peşinden geldiği araba diğer iki arabanın yanında evin arkasında park edilmişti.

Evin kapısı gıcırtilarla açıldı. Franklyn yine yüzüstü attı kendini yere. Dışarı kısa boylu şişmanca bir adam çıkmıştı. Tony Fargo'ya benziyordu bu. Adam gerinip çevresine baktı. Franklyn adamın yüzünü görebilmek için gözlerini kastı. Adam salıncaklı bir koltuğa oturup bir sigara yaktı.

Franklyn emin olmuştu. Tony Fargo'ydu bu.

Açıklığı ve evi gözden kaybedene kadar geri geri sürüklendi çalıların arasında. Sonra ayağa kalkıp yola doğru fırladı. Arabası hâlâ oradaydı. Çevrede kimse yoktu. Franklyn arabaya atladı, geri döndü ve hızla şehre doğru uzaklaştı.

XVIII

GELDİKLERİ ZAMAN gece olmuştu. Üç arabada on beş adam. Joe Lucci ilk arabada, Pete Lazzatti de sonuncuydu. On beşinin de bellerinde taşıdıkları tabancaların yanında ellerinde de ya bir tüfek ya da bir makineli tüfekleri vardı. Arabalar Fargo'ların gizlendikleri yerden epey uzakta, toprak yolun berisinde durdular. Adamlar inerek sessizce eve doğru ilerlemeye başladılar.

Bir tuzağa düşmekten sakınarak, sanki tehlikeli bir devriye nöbetindeki askerler gibi dikkatle yürüyorlardı. Lucci adamlardan yarısını peşine takmış yolun bir kenarında tek sıra halinde götürüyordu. Diğerlerinin başında Lazzatti vardı. Hepsinin de işaret parmakları silâhlarının tetikleri üzerindeydi.

Toprak yolun başına vardıkları sırada Joe Lucci ile Lazzatti durup bir durum tartışması yaptılar. Luc-

ci adamlarını yolun kenarındaki çalılığın içine çekti. Lazzatti ise yolun aksi tarafındaki çalıların arkasına.

Tam karşılarında Tony Fargo diğer bir grup çalılığın ardına sinmiş gözleri kasılı onların bu manevralarını seyrediyordu. Kucağında her iki eliyle birlikte kavradığı otomatik silâhı vardı. Uzun bir bekleyiş olmuştu ama değmişti buna doğrusu.

Feigen'in Sabitini ile geldikleri sırada izlenmiş olduğu düşüncesi doğru çıkmıştı. Buradan kaçmamış olmakla ne kadar akıllıca hareket etmiş olduğunu da şimdi anlıyordu.

DiMorra askerlerinin sonuncusu da ev yönünde gözden kayboldukları sırada Tony kolundaki fosforlu saata baktı. Beş dakika daha bekledikten sonra ayağa kalktı. Arkasında Fargo çetesi de birer birer ayağa kalktır. İkisinin elinde tüfek diğerlerinde saçma atan av tüfekleri vardı. Karanlıkta kesin bir şekilde görülmeyen hedefler için ideal olanı da bu av tüfekleriydi zaten.

Russo ile Saltis yanlarında Shorty adında ufaktefek korkudan ödü patlamış bir adamla çıkageldiler. Bu, hayatının yarısını dinamitle kasa açmak yüzünden hapislerde geçirmiş olan bir adamdı. Tony başı ile yolu işaret etti. Russo elinde güçlkle taşıdığı ağır bir bavul olduğu halde öne geçerek DiMorra'nın adamlarının geldiği tarafa yöneldi. Shorty de elinde diğer bir bavul onu izledi. Arkasından da elinde tabancasıyla Saltis geliyordu.

Tony bir dakika daha bekledi. Sonra toprak yola doğru gitti o da. Arkasından adamları tek sıra halin-

de kendisini izliyorlardı; Feigen, Polonyalı George, Jorge Garcia, Harold Early, Sabitini ve At Augie.

LUCCI ile Lazzatti aynı anda açıklığa çıkmışlardı. Silâhlarını ateşlemeye hazır olarak çevrelerine baktılar.

Ortalıkta kimseler yoktu. Evin içinde de hiçbir ışık yoktu. Ses de gelmiyordu. Franklyn'in söylediği gibi park edilmiş arabalar da yoktu.

Yine de ne olur ne olmaz endişesiyle hemen ileri atılmadılar. Lazzatti iki adamına bir işaret çaktı. Adamlar ağaçların gölgesine sığınarak açıklığın iki tarafından eve yaklaştılar. Lucci ile Lazzatti aksi taraflarda adamlarıyla diz çökmüş heyecanla bekliyorlardı.

On beş dakika geçti aradan. Keşfe çıkan iki adam silâhlarını havaya kaldırarak kimseye rastlamadıklarını haber verdiler. Lucci ile Lazzatti aynı anda aynı şeyi düşünerek birbirlerine baktılar. Ama yine de göz göre göre tehlikeye atılmak istemiyorlardı. Lucci gölgelere sığınarak açıklığa atladı ve evin ön tarafına doğru kaydı. DiMorra'nın askerlerinin yarısı da şeflerinin peşinden atladılar. Diğer yarısı da Lazzatti'nin peşinden evin arkasına doğru gittiler. Üzerlerine ateş edilmemişti.

Eve ilk yaklaşan Lucci olmuştu. Adamlarından biri ile kapıya gitti. Diğerleri silâhlarını karanlık pencerelere yönelterek yelpaze biçiminde dağıldılar. Lucci ayağını kaldırıp topuğunu kapıya indirerek bir vuruşta ardına kadar açtı. Sonra kendini ileri fırlattı,

içeri yüzüstü düşerek omzu üstünde bir dönüş yaparak bir kenara sığındı. Üzerine ateş edecek bir silâha karşılık vermek üzere hazırды. Hiçbir şey olmadı ama. Kimse yoktu evin içinde.

Arka kapının da bir tekme ile açıldığını duyunca Lucci yerinden kalktı. Boş ve karanlık evin arka tarafına giderek Lazzatti ve diğer adamıyla buluştu. Lazzatti öfke ile başını salladı. Lucci iç merdivene baktı. Birlikte koştular yukarı. İkinci katta da kimse yoktu.

Lazzatti yüzünü buruşturarak silâhını indirdi. «Biliyordum!» dedi. «Franklyn haberi getirdiği anda gelmeliydik buraya!»

Lucci keyifsizce omuzlarını silkti. «Mitch karanlığı beklememizi söyledi ama,»

«Mitch haltetti öyleyse. Hepsi kokuyu alıp kaçmışlar işte. Kaçırdık.»

«Evet.» Lucci söyleyecek başka bir söz bulamadı. Merdivenlerden inip dışarı çıktılar.

Savaşacak kimse bulamadıkları için gerisin geriye döndüler geldikleri yoldan.

Tony Fargo tüfeğini omuzuna dayadı ve parmağını tetiğe değdirdi. Çalılar arasında diz çökmüş, tüfeğini yolun kenarında ilerleyen kara gölgelere çevirmişti. Pişman olduğu tek nokta kendisine doğru ilerleyen adamların yüzlerini seçememesiydi. Özellikle Joe Lucci'yi ayırdetmeyi isterdi oysa.

Tony, DiMorra'nın adamlarının çoğunun önünden geçmelerini bekledi. Sonra silâhını adamlardan birinin vücudunun alt tarafına nişanlayarak tetiğe bastı.

Tüfeğin şiddetli geri tepmesi omuzunu sarsmıştı. Hedefinin ayakları yerden kesilmiş ve ardındaki ağaca mihlanmıştı. Bu diğer Fargo'luların bir yayılım ateşine başlamaları için bir işaret olmuştu.

DiMorra'nın iki adamı daha oldukları yere yığılıp kaldılar. Diğerleri yolun karşı tarafındaki çalılarının ve ağaçların arkasına sığınıp daha büyük ateş güçleriyle cevap vermeye başlamışlardı. Tony geri dönüp kaçarken başının üstünde çelik zırhlı mermilerin vızıldamasını duyuyordu. Adamları da peşinden koştu- lar.

DiMorra'nın adamları onların kaçtıklarını farke- dememişlerdi. Silâhları kendilerine hiçbir şeyi farket- tirmeyecek kadar gürültü çıkarıyordu. Lazzatti ateş- lerine cevap verilmediğini farkettiler bir süre sonra. Di- Morra'nın adamları arasında dolaşarak ateşi kesme- lerini bildirdi. Joe Lucci de aynı işi yapıyordu.

Birden korkunç bir sessizlik çöktü ortalığa. Üç adamlarının yattığı yere baktılar. Karşı taraftan hiç bir ses gelmiyordu. Lucci Lazzatti'ye işaret edince Lazzatti başını salladı ve adamlarıyla birlikte ağaçla- rın arasında kayboldu. Lucci de adamlarını alıp aksi yöne doğru ilerledi.

Üzerlerine ateş edilen yerden epey uzaklaşınca bir sıçrayışta yolun karşı tarafına geçtiler. Tuzak yeri- ne geldiklerinde ortalıkta kimseyi göremediler.

«Gitmişler,» dedi Lazzatti öfkeyle. «Ateş edip kaç- mışlar namussuzlar!»

«Angelo'ya bunu anlatacak da benim,» diyen Luc- ci yere tükürdü. «Haydi arabalara dönelim.»

Yeni bir tuzığa düşmemek için dağılarak yürüdüler bu sefer. Önlerine hiçbir şey çıkmadan arabalara vardılar.

Lazzatti, «Söyledim ya, çoktan gitmişler,» dedi.

Baştaki arabaya gitti, ön koltuğa oturdu. Konuşamayacak kadar öfkeliydi, bir an önce uzaklaşmak istiyordu buradan. Şoförün yanına geçti, Lucci arka arabaya doğru ilerlerken Lazzatti marşa bastı.

Patlamanın şiddetinden Lucci yere yapışmıştı.

Başı dönerek dizleri üzerinde doğruldu ve ağzı açık öndeki arabaya bakakaldı. Dumanları tüten bir yığındı araba şimdi. Kapılardan biri yerinden kopmuş yolun öteki tarafına fırlamıştı. Pete Lazzatti bir et ve kemik yığını halinde dışarı sarkıyordu.

Lucci doğruldu. Diğerleri de aynı hareketi yapmaktaydılar. Hepsi serseme dönmüş, bir kısmı üzerlerine yağan cam kırıklarından yaralanmışlardı. Patlamaya en yakın olan birinin bacağı kopmuştu, inleyerek yatıyordu yerde, Lucci adama doğru giderek başına bir kurşun sıktı.

«Haydi çabuk kaçalım buradan,» dedi sonra.

Adamlarına diğer iki arabadan uzak durmalarını söylemesine gerek yoktu. Anayola doğru yürüdüler, bir yerden şehire telefon edip yeni araçlar gönderilmesini sağlamak için.

FRANK'ın babasının arkadaşı olan adam Frank'ı yepyeni Mercedesi ile Cenova sokaklarında gezdiriyordu. Adamın adı Manzini idi, hayatın kendisine iyi

davrandığı şişman bir insanın neşesine sahipti. Ancak bu neşe bakışlarına kadar yükselememişti.

İtalya'da pek sık rastlanan bir serbestlikle arabayı sürerken, «Amerikalıların arabası ambarda bekliyor,» dedi. «Eroin de hazır. Bütün iş malı lastiklere yüklemekte. Bunu da ayarladık zaten.»

Frank, «Parayı ödemedi malı tatmak veya tartmak isterim,» dedi.

«Elbette. Araba vapura yarın sabah hareketinden az önce bindirileceği için buna zamanın var.»

Mercedes rıhtım bölgesine girdi. Manzini, «İlk önce bir yemek yemeye ne dersin?» diye sordu. «Burada çok iyi bir lokanta biliyorum.»

«Hayır. Önce işimizi bitirelim de.»

Manzini anlayışla gülümsedi. «Sevgili baban gibi demek,» dedi. «Önce iş, sonra iyi bir yemek arkasından da bir şişe şarap.»

Mercedesi kalabalık rıhtım sokaklarından tereddütsüzce sürerek bir ambarın önünde durdu. Arabadan çıktılar, Manzini öne geçerek Frank'ı küçük bir kapıya götürdü. Özel bir şekilde vurdu kapıya; iki kere, bir kere, sonra da üç kere. Kapı içerden açıldı. Manzini içeri girerek Frank'ın da peşinden gelmesi için işaret etti.

Frank içeri girince kendisini tahta bir masanın üzerindeki gaz lambasıyla aydınlatılmış penceresiz bir odada buldu. Kapıyı kapatmak için geri dönmeden önce kapı ardından hızla kapatılınca durumu anlamıştı.

Cebindeki silâha davranarak geri döndü. Parmak-

ları silahına değdiği anda olduğu yerde donup kaldı. Sağ tarafında rıhtımın en iriyarı iki işçisi duruyordu. Her ikisinin de elinde *lupera* adı verilen kısa Sicilya tüfekleri vardı. Arkasından kapıyı kapatan adam da şimdi elinde tabancası sırtını kapıya dayamış bekliyordu.

Frank Manzini'ye dönerken ürperdiğini hissediyordu.

«Seni orospu çocuğu!»

«Hayır, lütfen...» Manzini gerçekten mutsuzdu. «Elimde değildi bu. Benim hiçbir suçum yok bunda, seni kendi oğlummuşsun gibi severim, ancak bu hayatta insan çeşitli yükümlülükler altına girer zamanla. Bir gün gelir bunları ödemek zorunda bırakılırsın.»

«Ya babama karşı yükümlülüklerinden ne haber?» dedi Frank.

«Sevgili baban öldü ama. Benim borcum ise hâlâ hayatta olanlara. Angelo DiMorra'ya!» Çaresizce omuzlarını silktilti. «Ne yapabilirim sanki, elimden hiçbir şey gelmez ki.»

Manzini masanın üstündeki şarap şişesini açıp iki kadeh doldururken Frank hiçbir şey söyleyemeden adamın hareketlerini izliyordu. Manzini Frank'ın yanına yaklaşarak kadehlerden birini uzattı.

«Hayır!» Frank'm çenesi ve boğazı öylesine kasılmıştı ki bu tek kelime bile güçlükle çıkmıştı ağzından. Sağındaki iki adama bakmamaya çalışıyordu.

«Lütfen...» diye Manzini yalvardı. Gözleri yaşla doluydu. Kadehi Frank'a uzatmaya devam ediyordu.

«Benim hatırım için, ne olur? Dudaklarında bana lânet taşıyarak gitme Tanrı'ya. Lütfen.»

Frank elinde olmayarak kadehe uzandı. Manzini rahatlamış gibiydi. Kendi kadehinden bir iki damla içti.

Frank kadehi dudaklarına kaldırarak boğazından aşağı dikti.

Tüfeklerin sesi birer küçük top patlamış gibi yansıdı odada.

XIX

JOE LUCCI, «Biri gitti biri kaldı,» dedi.

Mitch, «Frank Regalbuto'yu bizim işimiz sayamayız ama,» dedi. «Onu ağabeyim Angelo halletti. Biz ise başladığımızdan bu yana bir adım bile ilerleyemedik Tony Fargo işinde.»

«Sonunda yakalayacağız ama.»

«Elbette. Ama daha ne kadar sürecek bu? Ve öldürülmeden önce daha ne kadar zarara sokacak bizi?»

Tuzağa düştükleri için Angelo DiMorra'nın öfkesinin etkisinden hâlâ kurtulamamış olan Lucci buna verecek cevap bulamadı.

Mitch, Majestic Nakliyat Şirketindeki bürosunun döner koltuğunda dönerek pencereden dışarı baktı. Parlak ve güneşli bir gündü. Şehrin yarısından çoğunu görebiliyordu. Tony Fargo'nun bu şehirde ya da yakınlarında bir yerde saklandığını bilmek çok sinir

bozucu bir şeydi. Ölümü ile bütün bu sıkıntıların sona ereceği tek bir adam! Dışarda olduğu her saniye tehlikeler içinde yaşayan ve buna rağmen yine de DiMorra ailesinin bütün otorite ve gücüne meydan okuyan tek bir adam!

Mitch'in aklına *kendisinin* tehlikede olabileceği düşüncesi hiç gelmiyordu.

Onu burada kimsenin bulmasına imkân yoktu. Bütün binayı bir kale haline sokmuştu. Damda bile nöbetçileri vardı. Çevrede bütün binalar da günde iki ke-re araştırıldığı için oradan birisinin de kendisini silâhla avlamasına imkân kalmamıştı.

Ancak ne yazık ki Mitch DiMorra baktığı zaman binanın önündeki asfaltın altını göreceк gözlere sahip değildi.

TONY Fargo bir metre yirmi santim çapında betondan yapılma eski ve rutubetli uzun bir borunun içinde çömelmişti. Başındaki madenci kasketinin önünde bir fener vardı. Elinde tabancası ile yanına çömelmiş olan Saltis'in başında da aynı şekilde bir kasket ile bir fener bulunuyordu. Dinamit uzmanı Shorty de yanlarındaydı.

Tony'nin feneri elindeki planın üzerinde parladı. Şehrin kanalizasyonunun planıydı bu. Buraya varmak için çok dolaşmışlardı o pis kokulu kaygan boruların içinde. Daha altlarında olan esas kanalizasyon borusunu besleyen iki yağmur suyu kanalını birleştiren borunun içindeydiler. Tony planda bir hata yapmamış-

sa şu anda DiMorra karargâhının bodrumunun tam altında olmalıydılar.

İki haftadır yağmur yağmadığı halde borunun içi yine de insana rahatsızlık verecek kadar rutubetliydi. Sıcak ve havasızdı üstelik. Shorty, ne yaptığını görebilmek için ikide bir gözlerini silmek zorunda kalıyordu.

Başının üstündeki betonda bir delik açmıştı. Şimdi bu deliğe dinamit yerleştirmekle meşguldu. Çok hassas ve öldürücü işti bu. Yalnız dinamit değil, kendi başına patlayan nitro da kullanmaktaydı. Bu son noktaydı. Shorty daha önce iki yere daha dinamit yerleştirmiş ve üçünü birbirine elektrik telleriyle bağlamıştı.

Tony başını kaldırıncı feneri dinamit uzmanının sıksa vücudunu aydınlattı. Son parça dinamiti de deliğe yerleştiriyordu. Tony, adamın tellerin ucunu keşip birbirlerine bağlamasını seyretti. Shorty içini çekerek kendini yere, Saltis ile Tony'nin yanına bıraktı.

«Tamam,» dedi yorgun bir sesle. «Oldu.»

Tony planı katlayıp cebine yerleştirdi. Borunun kenarına yasladığı makineli tüfeğini alarak emeklemeye başladı. Başındaki lamba önünü aydınlatıyor, dar tünelin karanlığına sarı bir ışık yayılıyordu. Arkasından Shorty, onun ardından da elinde tabancasıyla Saltis geliyordu.

Yirmibeş metre kadar sonra boru doksan derece ile sağa sapıyordu. Bu köşeyi döndükten sonra Tony uzakta gün ışığını görünce oraya doğru emeklemeye başladı.

Gün ışığı sokağa açılan bir yağmur deliğinden geliyordu. Deliğin altına bir sandık yerleştirilmişti. Tony şapkasını ve fenerini çıkartıp attı ve sandığa çıktı. Başını kaldırıp bakınca sokağı görebiliyordu.

DiMorra'nın karargâhının arkasındaki sokaktaydı. En çok ele geçirmek istediği avı bu patlamadan kurtulursa ya buradan ya da ön kapıdan kaçacaktı. Diego Sabitini ise ön kapının karşısındaki yağmur suyu deliğinin içinde beklemekteydi.

Tony saatına baktı. İki dakika vardı daha. Makeneli tüfeğini diğer eline geçirerek sokağa baktı. Binaının arkasında DiMorra'nın arabaları duruyordu. Arabalardan birinde iki adam oturmuşlar sigara içip konuşuyorlardı. Diğer bir DiMorra askeri de kaldırımında dolaşıyordu. Hepsi alarma geçmişlerdi sanki. Fakat sokağın karşısındaki kanalizasyon deliğine baksalar bile göremezlerdi Tony'yi.

Tony damdaki adamları göremediği halde orada olduklarını biliyordu. Bir zararı yoktu bunun. Onlar da kendisini görmüyorlardı nasıl olsa.

Yine saatına sonra Shorty'ye baktı. Shorty tellerin uçlarının bağlı olduğu kutunun üstünde oturuyordu.

«Hazır ol,» diye fısıldadı Tony.

Shorty elini düşmenin üzerine koydu.

Tony saatının saniye göstergesinin bir tur daha dönmesini bekledi.

«Tamam!»

Shorty düşmeyi çevirdi.

DiMorra'nın karargâhının ön tarafındaki kanalizasyon deliğinden binayı seyreden Sabitini gözlerine inanmamıştı. Bütün bina sanki deprem oluyormuş gibi yerinden oynadığında elinde olmayarak başını eğmişti. Öyle bir gürültü koptu ki kulakları ondan sonra tam iki gün hiç bir şey işitemedi. Binanın bütün camları dışa doğru patlamış, ön kapı çevresindeki duvarla birlikte yerinden fırlamıştı. Önde park etmiş bir araba bir anda yana devrilmişti. Kapının önünde nöbet tutan iki DiMorra askerinin parçaları taş ve molozlarla birlikte sokağa yayılmıştı. Pencerelelerin ve kapının olduğu deliklerden dumanlar fışkırmaya başladı.

Parçalanan kapıdan bir adam sendeleyerek dışarı fırladı ve kıvranarak kaldırım kenarına yuvarlandı. Sabitini makineli tüfeğini eline aldı. Kapıdan bir adam daha fırladı ve çevresine bakmadan koşmaya başladı. Sabitini endişeyle bekliyordu. Elinde silâhı ile üçüncü bir adam daha çıktı öksüre öksüre. Sağına soluna bakıp vuracak adam arıyordu. Sabitini hâlâ bekliyordu.

Sonra bir adam daha çıktı. Bir elinde silâhı vardı, diğer eliyle gözlerini ovuşturuyordu. Elini indirerek silâhını ateşlemek üzere hazırlandı.

Joe Lucci'ydi bu!

Sabitini artık bekleyemedi. Makineli tüfeğin namlusunu delikten dışarı çıkardı, kabzasını omzuna dayadı ve nişan aldı. Parmağı ile hafifçe dokundu tetiğe sonra. Silâh öksürdü, geri tepmesini omzunda hissetti, üç çelik zırhlı mermi karşıya fırladı.

Her üç kurşun da Joe Lucci'nin göğsüne isabet etmişti. Sabitini bir daha dokundu tetiğe. Kurşunlar Joe Lucci'nin gevşemiş vücudunu duvara mıhlamıştı. Sabitini elini tetikten çeker çekmez Lucci'nin vücudu hareketsiz bir yığın halinde yere yığıldı.

Az önce elinde tüfekle dışarı çıkmış olan adam şimdi makineli tüfekçiyi bulmak için koşa koşa geri geliyordu. Sabitini silâhını çevirerek tetiğe bastı. Kurşunlardan biri adamın kalçasına isabet etmişti, adam kırık bir bebek gibi olduğu yerde döndü ve yuvarlandı.

Başka yönden atılan kurşunlar Sabitini'nin önüne düşmeye başlamıştı. Hatta bir tanesi sekerek bulunduğu yere gelerek kulağının dibinden geçti. Gitme zamanı gelmişti.

Üzerinde durduğu sandıktan aşağı atladı. Joe Garcia, başında fenerli bir şapka, elinde plan diz üstü çökmüş kendisini bekliyordu. Kanalizasyon boruları içinden kaçmaya başladılar.

DiMorra binasının arka tarafında Tony Fargo hâlâ makineli tüfeğini omzuna dayamış bekliyordu. Sokak şimdi kalabalıklaşmıştı. Kimi içerden çıkmışlar kimi de bulundukları çeşitli nöbet görevlerinden binaya doğru koşuşmuşlardı. Fakat kendisinin beklediği insan hâlâ görünürlerde yoktu. Tony bulunduğu yerde daha fazla kalamayacaktı.

Belki de içerde ölmüştü. Ya da ön kapıdan çıkmıştı dışarı...

Bir el ateş edip oradan ayrılacakken Mitch DiMorra toz dumanın arasından belirdi. Dumandan kurtu-

lana kadar elleri yüzünde yürüdü. Her iki elini de aşağı indirdiği sırada Tony ateş etti.

Silâhını küçük bir kavis çizecek şekilde sallayarak ateş etmişti. Mitch DiMorra parçalanmış bacakları üzerinde duramayarak sokağın ortasına devrildi.

Makineli tüfeğin sesi yine işitildi. Kurşunlar birbiri ardından Mitch DiMorra'nın vücuduna çarpıyor, onu kaldırıma doğru itiyor, sonra da kaldırıma çıkarıyordu.

Kardeşe karşı kardeş...

DiMorra askerleri sığınacak bir yer bulmak için koşuşurlarken düşmanlarının nereye gizlenmiş olabileceğini de arıyorlardı. Birisi Tony'nin bulunduğu yeri gördü ve kendini yüzüstü yere fırlatarak ateşe başladı. Diğerleri de ateşe başladılar.

Tony sandığının üstünden atladı. Shorty ile Saltis daha önce yola çıkmışlardı. Tony emekleyerek onları izlemeye başladı.

Polis itfaiye ile aynı anda geldi. Ancak o zamana kadar DiMorra karargâhını kurtarma ümidi kalmamıştı. Kanalizasyon borusuna inip de baktıkları zaman katiller on sokak ötede yeryüzüne çıkmışlardı bile.

«...JOE Lucci.» Telefondaki ses duraksadı, zayıfladı. «Ve kardeşin Mitch! Çok... çok üzgünüm Don Angelo. En az on altı kurşun yarası... Korkunç bir şeydi...»

Sanki taşıyamayacağı kadar ağır bir yükümüş gibi

Don Angelo telefonu yerine bıraktı. Ellerini masasının üstüne dayayarak parmaklarının elinde olmadan titremelerini seyretti bir süre.

Sonra ellerini kaldırdı, avuçlarını çevirdi ve yüzünü avuçları içine koydu. Uzun bir süre böyle kaldı. Ağlamıyordu. Çok ama çok yorgundu sadece. Uyumayalı o kadar çok olmuştu ki.

Fakat şimdi artık uyuyabileceğini hissediyordu. En çok ihtiyacı olan şeydi bu. Yeniden düşünmeye başlamadan önce iyi bir uyku kendisini toparlamasına yardımcı olacaktı.

Elleri ile masaya tutunarak ayağa kalktı. Ayakları kurşun gibi ağırdı odadan dışarı çıkarken. Yatak odasına giderken merdiven trabzanına tutunmak zorunda kaldı.

Odasına girince durup banyoya baktı. Doktor kuvvetli uyku ilâcı almamasını söylemişti. Ama şu anda uyuması gerekiyordu. Düşünmeye başlarsa uyuyamayacaktı. Banyoya gidip bir tablet aldı. Sonra olduğu yerde soyunarak üstündekileri yere bıraktı. Aynaya bile bakmamıştı, öylesine yorgundu.

Güçbelâ yatağının yanına dönüp pijamasını giydi. Sonunda yatağına uzandığı zaman daha ilâç etkisini göstermeden uyumuştı bile.

Başından ayak parmaklarına kadar bütün vücudunu kaplayan bir ağrı uyandırdı bir süre sonra kendisini. Vücudu sancının etkisiyle eğilip bükülüyordu. Sancı kesilince kımıldamadan kala kaldı olduğu yerde. Beynini buzdan parmaklar sıkıştırıyordu. Bağır-mak istedi. Sesi çıkmadı.

Üç saat sonra kendisini o durumda buldular. Yaşıyordu fakat bütün vücuduna felç inmişti. Ne kımıldayabiliyor ne de konuşabiliyordu.

ÜÇ

YAŞASIN BABA

XX

J İMMY BRUNO hapisten çıktığı zaman işe başlamaya hazırdı.

Yüzü biraz soluk ama vücudu eskisi gibi güçlüydü, her ne kadar biraz göbeklenmişse de. Kara gözlerinde hâlâ eski bakışını koruyabilmişti, karşısındakinin düşüncelerini okur gibi bakarken kendininkileri gizleyebiliyordu.

Şu anda hapishanenin dışında kendisini bekleyen iki kişiye bakmaktaydı. Bunlardan biri yokluğunda ailesini yöneten Muhasebeci, diğeri de hapse girmeden önce fedailiğini yapan Marty Rackheimer'di. Rackheimer ile Muhasebeci birbirlerini sevmezlerdi. Bunun için Bruno'nun yokluğunda Rackheimer patronunun dağ evine çekilmiş ve o hapisten çıkana kadar avlanmakla vakit geçirmişti. Şimdi de geri gelmişti.

Hiç bir şey söylemeden hararetle sıktı Bruno'nun elini. Zaten çok konuşan bir insan değildi.

Ondan sonra Muhasebeci Bruno'nun elini sıkarak, «Döndüğüne sevindim, patron,» dedi.

«Daha dönmedim,» dedi Bruno kuru bir sesle, «Hele bir eve gidelim de.»

Arabaya binerlerken Muhasebeci, «Önce bize uğrayalım mı?» diye sordu! «Marie sana bir ziyafet hazırladı.»

«Bence farketmez. Değişiklik olarak iyi bir yemek zarar vermez insana.»

Rackheimer direksiyona geçti. Muhasebeci arkaya Bruno'nun yanına oturarak yokluğunda olanları anlatmaya başladı. Bruno zaten olanların çoğunu biliyordu. DiMorra çekildikten sonra adamları dağılmaya başlamıştı. Karşısında rakip görmeyen Tony Fargo da parsayı toplamaktaydı şimdi. DiMorra'nın adamları ve iş alanları şimdi kendisine akıyordu.

Bruno, «Ya sen?» diye sordu hafifçe. «Sen bir şeyler toplayabildin mi bari?»

Muhasebeci çaresizlikle ellerini iki yana açtı. «Bruno, doğrusunu istersen ben sen içeri girdiğin zaman sahip olduğunu koruyabilmiş olmakla iyi bir iş yaptığımı sanıyorum. Tony Fargo'dan herkesin ödü patlıyor. DiMorra'nın bütün örgütüne meydan okuyarak yaptıklarına bak hele. Şimdi artık DiMorra çekilmiş olduğu için kimse kendisini durduramıyor.»

Sonra derin bir soluk alarak, «En iyisinin senin çıkmanı beklemek olacağını düşündüm,» diye ilave etti. «Şimdi artık geldiğine göre Tony'yi ortadan kaldırma çarelerini düşünmeye başlayabiliriz.»

Jimmy Bruno çevresindeki akıp geçen manzaraya baktı. Fedaisine, «Çok hızlı sürüyorsun,» dedi.

«Hayır, hiç de hızlı sürmüyorum, sen arabaya alışmadın da ondan, patron.»

Bruno gülümsemeden güldü. «Doğru. Sen yine de yavaşla ama.»

Rackheimer yavaşladı.

Jimmy Bruno Muhasebeci'ye döndü. «Duyduklarıma bakılırsa bunun için pek geç kalınmış. Tony ortadan kaldırılamayacak kadar genişlemiş şimdi. Bu anda ancak uzlaşma yoluna gidebiliriz. Başka çaremiz yok.»

Muhasebeci, Bruno'nun o delici bakışlarını güçlkle karşılayabildi. «Ben elimden geleni yaptım,» dedi. «Senin için iyi olduğuna inandığımı yaptım. Tony ile iyi geçinmek için ondan yana olduğum izlenimini uyardırmam gerekiyordu. Ona karşı çıkmış olsaydım sana ait herşeyi kaybetmek tehlikesini göze almam gerekiyordu, Jimmy. Bu da akıllıca bir davranış olmazdı, değil mi?»

Bruno ifadesiz bakışlarla bir süre daha baktı onun yüzüne. Sonra, «Herhalde,» dedi. Yine camdan dışarı baktı. «Rack, hâlâ çok hızlı sürüyorsun,» dedi şoföre.

Racheimer içini çekerek daha da yavaşladı.

STARLITE Motelinin Orlando'ların oturdukları bölümünde verilen yemek pek mükemmeldi. Olgun göğüslerini bütünüyle ortaya çıkaran açık bir gece elbisesi giymiş olan Marie Orlando masanın başında otu-

ruyor ve garsonun servisini yönetiyordu. Bruno önüne konan herşeyi yiyerek, iştahasını kabetsmemiş olduğunu ortaya koydu.

Yemekten sonra kahvelerini içerken Marie birer içki teklif etti.

Bruno, «Önce özel bir telefon görüşmesi yapmam gerek,» dedi. «Santraldan geçmeyen bir telefonunuz var mı?»

Muhasebeci başını salladı. «Çalışma odamda!»

Bruno ayağa kalktı. «Biraz uzun sürebilir,» dedi.

Çalışma odasına girdi, kapıyı sıkıca kapattı ve Tony Fargo'yu aradı.

Yemek odasına döndüğünde aradan yarım saat geçmişti. Masa toplanmıştı. Marie Orlando önünde iki küçük kadeh kendisini bekliyordu.

Bruno kadının yanına oturdu. «İşte şimdi içebilirim,» dedi.

Marie içkiyi kadehlere doldurarak, «Konyak,» dedi. «Hem de senin en sevdiğin marka.»

Bruno içkiden bir yudum alarak hoşnutlukla içini çekti. «Eh, Marie, sende ne var ne yok bakalım?»

«Kızlardan söz ediyorsan bir kaç tane şahane parça var elimde senin için. Konuğum ol. İşlerden söz ediyorsan, o durum da olağanüstü. Defterleri görmek ister misin?»

Bruno güldü. «Sonra,» dedi. «Her iki teklifini de kabul ediyorum. Louie nerede?»

«Büroda, işlere bakıyor.»

Bruno kaldırdığı kadehinin üzerinden kadına bak-

tı. «Ya *ondan* ne haber, Marie?» diye sordu. «Benim yokluğumda uslu durdu mu kocan?»

Kadın evet demek için açtı ağzını. Sonra hiç bir şey söylemeden kapattı ve düşündü. Bruno'nun bakışında başka bir şey vardı. Marie, bir anda, bundan sonra yaşayıp yaşamamasının söyleyeceği söze bağlı olduğunu farketmişti.

Muhasebeci yemek odasına döndüğünde Jimmy Bruno tek başına oturmuş, ikinci konyasını yudumluyordu.

«Louis, karanlık basmadan Don Angelo'ya gidip saygılarımı bildirmem iyi olacak,» dedi.

ANGELO DiMorra tekerlekli koltuğuna oturmuş, balkondan güneşin göl üzerinde batmasını seyrediyordu. Yanında yeni bir fedai ile ailenin yeni bir üyesi olan erkek bir hastabakıcı vardı. Muhasebeci ve Racheimer ile gelen Bruno eski arkadaşının halini görünce olduğu yerde kalakaldı.

Hastabakıcı DiMorra'ya kaşıkla yemek yediriyordu. DiMorra'nın kolları koltuğun iki yanından yere sarkmıştı. Yüzü erimiş bitmişti, vücudu da ipincecik kalmıştı. Gözlerinden başka hiçbir yeri hareket etmiyordu. Başını bile çeviremiyordu. Hastabakıcı konuklarını görmesi için tekerlekli koltuğu onlardan yana döndürdü.

Hiç utanmadan ağlamaya başlayan Bruno, DiMorra'ya gidip yanaklarından öptü. Karşılık yoktu; ne bir hareket, ne bir ses. Bruno doğruldu, gözlerini sildi ve kendisini toparladı.

Boğuk bir sesle, «Angie, seni gördüğüme çok sevindim,» dedi. «Sana bir hediye getirdim.»

Rackheimer'e baktı ve Muhasebeci'yi işaret ederek, «Yakala şunu!» dedi.

Rackheimer öylesine süratli davranmıştı ki, Muhasebeci daha söyleneni kavrayamamıştı bile.

Bruno'ya bakarak, «Jimmy... ne yapıyorsun?» dedi.

«Ben sana güvenmiştim, Louis.» Bruno'nun sesinde hiçbir heyecan belirtisi yoktu. «Sen ise Fargo'larla birleşip beni ve Don Angelo'yu ortadan kaldırmayı planladın.»

Muhasebeci gerçekten de şaşırmıştı. «Kim söyledi bunu sana?» diye sordu.

«Karın.»

«Yalan! Bunu planlayan *onun kendisidir*. Ben sana bunları anlatacaktım Jimmy.» Muhasebeci çığlık atar gibi bağıırıyordu şimdi. «Yemin ederim, Jimmy, doğru değil yemin ederim! Aklını başına topla, Jimmy! Bırak oturayım da sana herşeyi açıkça anlatayım!»

Bruno, «Rack, bu gürültü beni rahatsız ediyor,» dedi.

Rackheimer koskoca elini Muhasebecinin ağzına kapattı. Diğer eliyle de adamın incecik bileklerini kavramıştı. Muhasebecinin kurtulma çabaları bir aslanın elinden kurtulmak isteyen fareninkiler kadar boşunaydı.

Bruno, DiMorra'nın fedaisine baktı. «Bir plastik torba ile biraz bant getir,» dedi.

«Plastik torba mı?»

«Evet. Hani içine yiyecek koyarlar. Ya da güve yemesin diye elbiseleri saklarlar.»

DiMorra'nın fedaisi başını sallayarak evin içine girdi.

Bruno hastabakıcıya bakarak, «Sen de biraz do-laşmaya çık bakalım,» dedi.

Adam bir an içinde ortalıktan kayboldu. Bruno, DiMorra'nın karşısındaki iskemleye oturdu. «Büyük bir yanlış yaptım, Angie, kabul ediyorum bunu,» dedi. «Bu bok herife emniyet ettim ve o da bizi sattı. Senin bu hale gelmenin tek sorumlusu odur. Benim ka-bahatim bu, Angie. Gerçekten üzgünüm. Bunu sana ödemem gerek.»

DiMorra'nın fedaisi elinde büyük bir rulo bantla geldi. Rackheimer elini Muhasebeci'nin boğazı çevre-sine geçirerek başını dik tuttu. Yapışkan bant bir an-da sesini kesmişti. İki fedai Muhasebeci'nin bilekleri-ni ve ayaklarını da sıkıca bağladılar. Sonra adamı kal-dırıp Bruno ile DiMorra'nın ayakları dibine fırlattı-lar.

Muhasebeci sürünerek kaçmaya çalıştı. Rackhei-mer dizi ile üstüne bastırırken Bruno plastik torbayı Muhasebeci'nin başına geçirdi. Torba tam olarak gel-miştir. Plastik yerine geçer geçmez Muhasebeci'nin so-luk almasıyla burun deliklerine girip çıkmaya başladı.

Bruno, «Altını sıkıca bağla,» dedi.

Rackheimer torbanın alt kısmını sıkıca bağladı Muhasebecinin boynuna. Plastik daha çok emilmeye, daha az dışarı verilmeye başlandı. Torbanın içi bu-

harlanmıştı. Muhasebeci kurtulmak için çırpındıkça gözleri yuvalarından fırlıyordu. Hareketleri şaşılacak bir süratle zayıflamaya başladı.

Jimmy Bruno ile Angelo DiMorra oturmuşlar adamın boğularak ölmesini seyrediyorlardı.

İş bittikten sonra Bruno, «Onu götürüp ormana gömün,» dedi. «Hem de iyice derine gömün.»

Rackheimer zayıf cesedi bir kaldırıpta sırtına attı.

Bruno DiMorra'nın fedaisine bakarak, «Ona yaradım et,» dedi.

Adamlar gittikten sonra DiMorra'nın yüzüne baktı yine. Sonra arkasına yaslanıp kendisine cevap veremeyen arkadaşı ile konuşmaya başladı. «Angie, şimdi de şu Fargo hakkında konuşalım...»

DiMorra'nın gözleri dikkat kesilmişti.

«Benim anladığıma göre bu şehirde yeteri kadar savaş yapılmış. Bunun işler için iyi olmadığını ikimiz de biliriz. Uğradığımız zararı gidermek için uzun bir zamana ihtiyacımız var. Sonra ortada kesin bir durum daha var; Tony Fargo bir savaşa girmeden yıkılamayacak kadar güçlenmiş durumda artık. Uzun ve gerçek bir savaş hem de. Haklı mıyım?»

DiMorra'nın gözleri yüzünden ayrılmıyordu.

«Onun için bu işi burada keselim derim ben. O sana zarar verdi, sen de ona. Yeter artık. Geçmiş geçmiş olarak kabul edelim.»

Bruno öne eğilip elini DiMora'nın dizine koydu ve gözlerinin içine baktı. «Ben kendisine telefon edip konuştum,» dedi. «En mantıklı yol şehri ikiye bölmektir. O yarısını ben de öteki yarısını yönetirim. Bu ara-

da sen de hakkını alırsın. Bana güveneceğini bilirsin.»

DiMorra'nın bakışları arkadaşının yüzünden göle doğru kaydı.

Bruno yine geriye yaslandı. «Ben tek çare olarak bunu görüyorum, Angie. Eskiden beri söylediğini hatırlıyor musun? İmkân olduğu yerde uzlaşmaya bakın Başka çare bulamazsanız da öldürün. Hatırlıyor musun?»

DiMorra hâlâ göle, güneşin gölün ardında kayboluşuna bakıyordu.

«Angie, duruma bakılırsa hem benim hem de senin haklarını ben korumak zorunda kalacağım. Onun için bana güvenmelisin. Tamam mı?»

Bruno yerinden kalkıp elini arkadaşının omzuna koydu ve onun baktığı yere baktı. Bir süre ikisi de öylece durup gölün üzerine karanlığın çökmesini seyrettiler.

TONY Fargo çocukları yatırdıktan sonra televizyon seyretmekte olan Nella'nın yanına geldi. Nella şarap şişesi ile iki kadehi sehpanın üzerine yerleştirmişti bile. Beyaz şaraptı bu.

Tony kadının saçlarını sevgiyle okşadı yanına otururken.

Nella, «Yapma,» diye güldü. «Bu programı seyretmek istiyorum.»

Tony içini çekti ve ekrandaki filme bakarak arkasına yaslandı. Bir süre sonra gerçekten bütün dikkatiyle filmi seyrettiğini farkedince şaşırmıştı. O zaman

B A B A Ö L D Ü

daha da rahatlıkla yaslandı arkasına, artık herşeyin tam olmasını istediği gibi olduğunu duydu içinde.

Telefonu çaldı. Jim Bruno'ydu.

Tony Nella'ya baktı. Kadın kalkıp mutfağa gitti.

Bruno, «Şimdi ondan geliyorum,» diyordu. «Herşey yoluna girdi, Don Antonio...»

B İ T T İ

UYCAN YAYINLARI

KÖPEKLER

Amerikalı yönetmen Sam Peckinpah tarafından, Dustin Hoffman'ın unutulmaz oyunuyle beyaz perdeye aktarılmış, Gordon Williams'ın çok güçlü bir romanı. Uygar bir ülkede geçen, kimsenin aklına gelmeyecek kadar ilkel ve vahşi bir tecrübe... Uygarlık ilkesine içten gönül vermiş, kendi halinde bir insanın gerçek tehlike karşısında birden ortaya çıkan gücü, mutluluk düşümüne yeni bir umut kazandırıyor.

256 Sayfa, 15 Lira.

KIŞ İNSANLARI

Günümüzün güçlü yazarlarından Phyllis Whitney, Kış İnsanları'nda kocasına delicesine âşık bir genç kızın evlilik problemlerine eğilmiş. Ancak pek kimseninkine benzemeyen bu evlilik sorunları, kişilerin özelliği dolayısıyla daha bir başkalık kazanıyor. Öyle bir başkalık ki, okuyanı durmak dinlenmek bilmeden, kitabın son satırına kadar bir solukta getiriveriyor.

256 Sayfa, 15 Lira.

UYCAN YAYINLARI

ISIRGAN TOHUMU

Isırgan Tohumu için ünlü yazar Jean Anouilh diyor ki: «Paul Wagner'in hayat hikâyesi günümüz edebiyatında moda olan birçok özellikten, korkarım ki yoksun. Alışılmışın dışında, çarpıcı, iğrenç, abartılmış bir yanı yok. Tam da bu noktadan dokundu bana. Dickens'vari, çocuksu bir temizlikte, alçak gönüllü, mırıldanarak anlatılan bir hikâye... Ama fısıltısı kulakları bırakmak bilmiyor.»

336 Sayfa, 15 Lira.

ERKETE

«ERKETE, okuduğum en güçlü, en ürpertici polis romanı! Uzun zaman hatırlanacak birinci sınıf bir kitap!» Norman Mailer böyle diyor ERKETE için. 33 yaşındaki Massachusetts savcı yardımcısı George Higgins'in bu eseri, eleştirmenlerce 1972 yılının en başarılı romanlarından biri olarak tanımlandı. Newsweek diyor ki: «Higgins, ERKETE ile yazarlığa bomba gibi başlıyor!»

256 Sayfa, 15 Lira.

UYCAN YAYINLARI

VALENTİNA

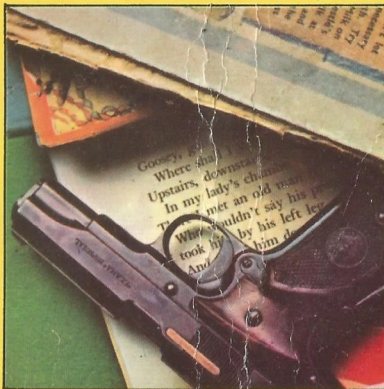
Günümüzün en çok okunan kadın yazarı Evelyn Anthony'nin eserleri dünyanın dört bucağında ilgiyle izleniyor. Yazar bu kitabında tarihin kaydettiği en büyük aşk dramlarından birini konu almış. Napoleon'un Rusya Seferi sırasında geçen, birbirinden sürükleyici olaylar dizisi içinde soluk kesici bir aşkın unutulmaz romanı. VALENTİNA, bugüne kadar yazılmış tarihi aşk romanlarının en güzeli, en usta işi olanıdır.

336 Sayfa, 15 Lira.

MEVSİMLER VE ZAMANLAR

«Mevsimler ve Zamanlar», çağdaş ve gerçekçi bir romandır. Başlıca üç kahramanın yürüttükleri ortaklaşa serüven, insan ilişkilerinin, tutkuların ve belirli bir yaş döneminde atılmış, geri dönülmez bir aşk adımının hikâyesini anlatır. John Haase'in bu romanı eleştirmecilerce «Aşk Hikâyesi»'nden üstün bulunmuş ve 1972'de dünyanın en çok okunan kitapları arasına girmiştir.

238 Sayfa, 15 Lira.

Nick Quarry

baba öldü

Mafia örgütünde arasıra tabii ölüme rastlandığı da olur...

Bol şaraplı bir yemekten sonra, Mafia'nın başı «Baba» Paolo Regalbuto evinin merdivenini çıkarken apansız ölüverdi...

Sonra da «Boşalan Taht»a oynayanlar karşı karşıya geldiler, güldüler, konuştular. Ancak, silâhların sesinden kimse kimse ne dediğini duymadı.

15 lira